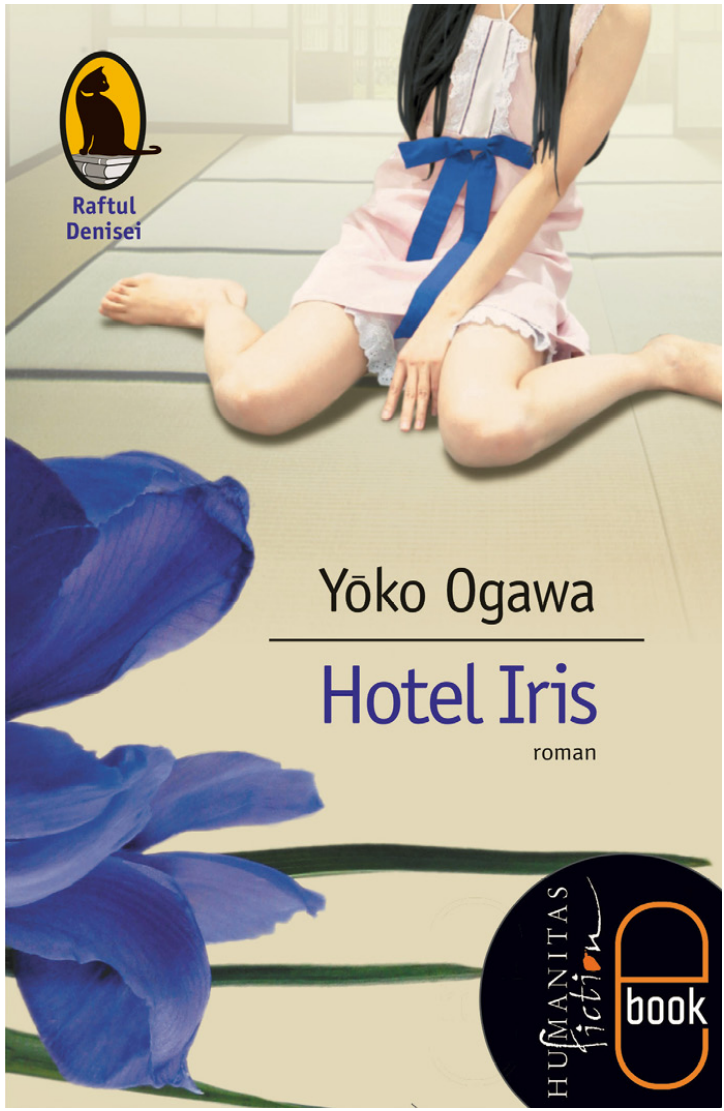
Raftul
Denisei
Yōko Ogawa
Hotel Iris
roman
HUMANITAS fiction
ebook

Cuprins

HOTEL IRIS
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13

YŌKO OGAWA
HOTERU AIRISU
Copyright © 996 by Yōko Ogawa
First published in Japan in 2003 by Gakken Co., Ltd., Tokyo
Romanian translation rights arranged with Yōko Ogawa through Japan Foreign-Rights Centre / Simona Kessler International Copyright Agency.
All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2014 (ediția print)
© Humanitas Fiction, 2014 (ediția digitală)
ISBN: 978-973-689-704-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Yōko Ogawa

Hotel Iris

roman

Traducere din japoneză de IULIANA OPRINA

Capitolul 1

Prima dată când bărbatul acela a venit la Hotelul Iris a fost cu puțin înainte de începerea sezonului estival. Ploua fără contenire încă din zori, iar pe seară ploaia se întețise. Marea fremăta, înecată în cenuşiu. Rafalele răbufneau înăuntru ori de câte ori vreun client deschidea uşa, iar covorul de la intrare era jilav. Neoanele de la firmele magazinelor din preajmă erau toate stinse şi pe stradă nu se zărea nici țipenie de om. Când trecea câte o maşină, stropii de ploaie se vedeau în lumina farurilor.

Mă pregăteam să închid casa de marcat şi să sting luminile în hol, ca să mă retrag, când am auzit deodată o bufnitură, ca şi cum ceva greu s-ar fi izbit de podea, urmată imediat de țipătul unei femei.

Țipătul a continuat să răsune la nesfârşit, atât de prelung, încât am început să mă întreb dacă nu cumva râdea.

— Pervers nenorocit!

O femeie a țâşnit din camera 202.

— Moş scârbos ce eşti!

Femeia s-a împiedicat în marginea covorului şi s-a prăvălit pe palier, dar a continuat să arunce un potop de înjurături în direcția camerei.

— Îți bați joc de oameni! Tu nici n-ar trebui să te atingi de femei! Escrocule ce eşti! Împuțitule! Impotentule!

Era o prostituată. Măcar de atâta lucru mi-am dat şi eu seama. Nu era neapărat tânără. Părul i se lipise de gâtul ridat şi rujul lucios i se întinsese până pe obraz. Rimelul îi cursese de la transpirație şi lacrimi şi i se adunase la coada ochilor. Sânul stâng îi ieşise cu totul din bluza descheiată, iar de sub fusta scurtă i se vedeau pulpele trandafirii, încinse. Ici şi colo, pielea ei păstra urmele unor mâini care o atinseseră. În picioare mai avea un singur pantof ieftin de vinilin cu toc.

Chiar în clipa în care femeia a tăcut, din cameră a zburat o pernă care a lovit-o drept în față. Țipetele au început din nou. Perna aterizată pe palier era mânjită de ruj.

Atraşi de gălăgie, ceilalţi clienţi au început să iasă pe hol, îmbrăcaţi în pijamale. A apărut şi mama din spate.

— Idiotule! Cine crezi tu că se uită la tine? Tu du-te la o mâță sălbatică să te rezolve! Că asta ți s-ar potrivi!

Țipetele femeii, răguşite şi întretăiate de lacrimi, s-au stins într-un amestec de suspine, salivă şi tuse.

Din încăpere au continuat să zboare fără milă un umeraş, un sutien mototolit, celălalt pantof cu toc şi poşeta. Poşeta s-a deschis şi tot conținutul i s-a împrăştiat pe jos. Femeia a dat să fugă pe scări, dar, din cauza agitației sau poate a unei glezne scrântite, nu reuşea să se țină pe picioare.

— Ce e cu gălăgia asta? Potoliți-vă!

— Faceți liniște! Nu se poate dormi!

Ceilalți clienți au început să protesteze în cor, creând şi mai multă larmă. Doar în spatele uşii cu numărul 202 era o tăcere deplină.

De unde mă aflam eu, bărbatul nu se vedea. Încă nu suflase nici un cuvânt. Doar direcția în care femeia privea cu furie şi obiectele care veneau zburând dintr-acolo îi trădau prezența. Femeia continua să se tânguiască spre gaura aceea de tăcere.

— Să ştiți că deranjați, zise mama. Dacă vreți să vă certați, vă rog să ieşiți afară.

— Ştiu, nu mai e nevoie să-mi spui! Mă car imediat şi nu mai calc pe-aici niciodată! urlă femeia, de data aceasta către mama.

— Nu vreau probleme cu poliția, dar va trebui să mă despăgubiți. Păi, ce mai e şi asta? Haideți, vă rog frumos pe toți să vă liniştiți şi să mergeți la culcare. Îmi cer scuze pentru tot deranjul. Tu, ascultă, mi-ai provocat pagube! N-ajunge doar să achiți camera.

Urcând scările, mama a trecut pe lângă femeia care îşi adunase lucrurile la loc în geantă şi acum cobora în goană fără să-şi fi încheiat măcar nasturii de la bluză. Sânul dezvelit îi sălta, iar un client a fluierat.

— Hei, tu! N-ai de gând să plăteşti? Vrei să profiți de vânzoleală şi să te furişezi?

Prima grijă a mamei erau banii. Femeia a deschis uşa de la intrare fără să se sinchisească. În acel moment s-a auzit o voce.

— Taci, târfă!

Vocea bărbatului a săgetat drept printre noi. Zarva a încetat. Era o voce puternică şi pătrunzătoare, dar în ea nu se simțea iritare sau furie. Din contră, avea o notă discretă. Îți dădea iluzia că un violoncel sau un corn

cântase preț de o clipă.

M-am întors şi l-am văzut pe palier. Era trecut de vârsta mijlocie, poate chiar în pragul bătrâneții. Purta o cămaşă albă călcată, pantaloni maro închis şi ținea în mână un sacou din acelaşi material. În contrast cu femeia atât de răvăşită, el nu era transpirat şi nici nu răsufla agitat. Nu părea nici stânjenit. Doar câteva şuvițe de păr îi căzeau în dezordine pe frunte.

M-am gândit atunci că nu mai auzisem niciodată un ordin rostit cu un glas atât de frumos. Era calm, impozant, ferm. Până şi cuvântul „târfă“ sunase fermecător.

„Taci, târfă!“ i-am repetat eu cuvintele în sinea mea. Însă bărbatul nu a mai spus nimic.

Deşi nu avea cum să ajungă până la el, femeia a scuipat în direcția lui şi a ieşit din hotel. Saliva a aterizat pe covor.

— Atunci va trebui să achiți tu tot, a tăbărât mama pe el. Şi o să-mi dai în plus pentru deranj şi curățenie, ca să fim chit. Iar altă dată să nu mai calci pe aici! Eu nu primesc clienți care provoacă scandal. Ai priceput?

Ceilalți muşterii au început să se îndrepte agale către camerele lor. Bărbatul a coborât scările trăgându-şi sacoul pe el, fără să ridice privirea. A scos două bancnote din buzunarul de la pantaloni şi le-a aruncat pe tejgheaua de la recepție. Arătau jalnic, mototolite. Le-am luat şi le-am netezit cu grijă, apăsându-le cu palma.

Mi s-a părut că simt vag în ele căldura trupului său. Bărbatul a ieşit în ploaie şi s-a îndepărtat fără să-mi arunce vreo privire.

Întotdeauna m-am întrebat cine şi de ce alesese pentru Hotelul Iris un nume atât de straniu. Toate celelalte hoteluri din zonă aveau nume legate de mare. Doar al nostru se numea Iris.

— Se referă la stânjenel, care e o floare foarte frumoasă, nu? Face trimitere şi la zeița curcubeului din mitologia greacă. Elegant, nu ți se pare?

Aşa îmi explicase bunicul mândru, când eram mică.

Însă în grădina hotelului nu aveam stânjenei. Nici trandafiri, panseluțe sau narcise. Aveam doar un corn lăsat să crească în voie, un arbore zelkova şi în rest numai buruieni.

Singurul punct de atracție îl reprezenta o mică fântână arteziană din cărămidă, secată cu mult timp în urmă. În mijlocul ei se afla o statuetă de ipsos, acoperită cu găinaț, înfățişând un băiețel cârlionțat, îmbrăcat în frac, care cânta la harpă cu capul înclinat gânditor într-o parte. Nu avea buze şi pleoape, lucru care îi dădea un aer foarte trist.

Oare de unde ştia bunicul meu de zeiță? Noi nici măcar nu aveam o bibliotecă în casă, darămite cărți de mitologie greacă.

Am încercat să mi-o imaginez pe zeița curcubeului – ceafă delicată, sâni generoşi, ochi privind în depărtare, straie diafane, pictate în cele şapte culori. Cu un singur fâlfâit al veşmântului său, putea să vrăjească întreaga lume.

Dacă zeița curcubeului ar fi poposit la noi, în orice ungher al hotelului, băiatul din fântână n-ar mai fi cântat la harpă cu atâta tristețe, mă gândeam eu.

Agățată de acoperiş era o firmă pe care scria „HOTEL IRIS“. Litera R se desprinsese şi stătea înclinată către dreapta. Arăta caraghios, cumva împiedicată, dar în acelaşi timp şi cufundată în gânduri negre. Însă nimeni nu se sinchisea s-o îndrepte.

Bunicul a murit cu doi ani în urmă. A făcut cancer la pancreas sau la bilă, undeva prin burtă, cancer care i s-a răspândit în oase, plămâni şi creier, încât până la urmă n-a mai contat de unde pornise. S-a stins în patul lui, după şase luni de suferință.

Noi locuiam în cele trei cămăruțe întunecoase din spatele recepției. Când m-am născut eu, eram cinci cu toții. Prima care s-a dus dintre noi a fost bunica, dar eu eram bebeluş şi nu-mi amintesc nimic. Se pare că a murit de inimă. A urmat tata. De data aceasta aveam opt ani şi îmi amintesc foarte bine. Ştiu tot, până la cel mai mic detaliu.

Apoi a venit rândul bunicului. El dormea într-un pat adus dintr-una din camerele de oaspeți, care avea arcurile rupte şi nu se mai putea folosi. Când se întorcea de pe o parte pe alta, se auzea de parcă ar fi strivit o broască.

Imediat cum veneam de la şcoală, mama mă punea să sterilizez tubul înfipt în partea lui dreaptă şi să golesc lichidul colectat în punga de la capătul lui. Îmi era groază să ating tubul acela. Aveam senzația că, dacă îl loveam câtuşi de puțin, s-ar fi desfăcut cu totul şi prin gaura aia i s-ar fi vărsat afară toate măruntaiele. Lichidul era de un galben superb, care mă făcea să mă minunez cum de exista ceva atât de frumos colorat ascuns în corpul uman. Îl deşertam în fântâna din curte, motiv pentru care băiatul cu harpa avea mereu degetele de la picioare ude.

Bunicul era în chinuri toată ziua. Cel mai rău se simțea chiar înainte de revărsatul zorilor. Gemetele lui, amestecate cu orăcăitul saltelei, colcăiau neîncetat prin adâncurile întunericului. Țineam două rânduri de storuri trase peste geam, dar uneori clienții tot se mai plângeau de zgomotele neplăcute.

— Ne cerem scuze, sunt nişte pisici în călduri care se adună în curte,

noapte de noapte, le răspundea mama mieros, bătând în tejghea cu capacul de la pix.

Hotelul nu s-a închis nici în ziua în care a murit bunicul. Nefiind sezon, de obicei era pustiu, dar tocmai atunci ne pomeniserăm cu un cor de femei, aflate în excursie. În pauzele dintre rugăciunile preotului, se auzea *Edelweiss*, *When It's Lamp Lighting Time in the Valley* sau *Lorelei*. Preotul şi-a văzut de slujbă cu ochii plecați în pământ, prefăcându-se că nu bagă de seamă. La un moment dat, patroana magazinului cu produse de import, o prietenă de pahar a bunicului, a slobozit un suspin şi chiar atunci o voce de soprană s-a înălțat deodată, parcă armonizându-se cu ea. Glasurile femeilor răsunau de peste tot, din baie, din sala de mese, din balcoane, revărsând cântece peste trupul neînsuflețit. Zeița curcubeului n-a binevoit să-şi fluture straiele în şapte culori pentru bunicul nici până în ultima clipă.

L-am revăzut pe bărbatul acela la două săptămâni după incident. Era o după-amiază de duminică, iar mama mă trimisese în oraş după nişte cumpărături. Era senin şi atât de cald, încât începusem să transpir. La malul mării se zăreau câțiva tineri în costume de baie, nerăbdători să facă plajă. Marea era la reflux, iar şirul de stânci care ducea până la zidurile de apărare ale castelului erau dezvelite în întregime. Pe la pontonul pentru vapoarele de agrement şi pe terasele restaurantelor începeau să apară turiştii. Apa mării părea încă rece, dar în felul în care lumina strălucea pe zidurile ude şi în freamătul oraşului se ghicea apropierea verii.

Oraşul nostru învia doar pe parcursul celor trei luni de vară. În rest, stătea încremenit ca o fosilă. Odată cu venirea verii, marea liniştită învăluia oraşul, iar plaja care se întindea de la răsărit la apus sclipea auriu. Zidurile părăginite ale castelului, care se iveau din apă doar la reflux, şi dealurile verzi, care se întindeau până la baza promontoriului, dădeau țărmului un farmec aparte. Străzile erau înțesate de oameni veniți în vacanță. Umbrelele de soare se deschideau, duşurile porneau, dopurile de la sticlele de şampanie zburau, artificiile umpleau văzduhul. Restaurantele, barurile, hotelurile, vapoarele de agrement, magazinele de suveniruri, debarcaderul şi chiar şi Hotelul Iris, toate se găteau vesel, fiecare în felul său. Deşi, în cazul hotelului nostru, doar se ridicau copertinele de pe terasă, se aprindeau mai multe lumini în hol şi se agăța în perete lista de prețuri pentru sezonul estival.

Anotimpul amorțit venea pe nepusă masă. Direcția vântului se schimba, iar valurile căpătau alte forme. Oamenii plecau cu toții în

depărtări neştiute de mine. Ambalajele de îngheţată, care până mai ieri străluceau la marginea drumului, peste noapte ajungeau una cu asfaltul.

L-am văzut din profil şi l-am recunoscut imediat. Eram la magazinul universal şi cumpăram praf de dinți. În noaptea aceea nu-i cercetasem chipul pe îndelete, dar, aşa cum stătea sub lumina palidă a neoanelor din magazin, am recunoscut ceva familiar în silueta şi în mâinile lui. Bărbatul îşi alegea un săpun de rufe.

A ezitat multă vreme. A luat fiecare sortiment pe rând, inspectând eticheta şi preţul. A pus un săpun în coş, dar, după ce a mai citit o dată eticheta cu un aer preocupat, l-a pus înapoi. Se uita doar la săpunurile de rufe. În cele din urmă, l-a ales pe cel mai ieftin.

Nu-mi explic nici eu ce m-a făcut să-l urmăresc. Nu a fost din pricina celor întâmplate la hotel.

Pur şi simplu, vorbele lui încă îmi mai stăruiau în urechi. Tonul acela poruncitor mă trăgea către el.

După magazinul universal, bărbatul a intrat în farmacie. A înmânat o hârtie care părea să fie o reţetă şi a primit două plicuri cu medicamente. Le-a pus în buzunarul de la sacou, apoi s-a îndreptat către papetărie, două uşi mai încolo. Eu am rămas pe trotuar, sprijinită de un stâlp de iluminat, şi m-am uitat pe geam. A stat mult de vorbă cu proprietarul, din câte îmi dădeam eu seama cerând să i se repare un stilou. Desfăcuse stiloul în bucăţele şi arăta către fiecare în parte, plângându-se de ceva. Proprietarul era vădit încurcat, dar bărbatul vorbea mai departe fără să se sinchisească. Aş fi vrut să-i aud vocea, dar nu răzbătea până la mine. În cele din urmă, l-am văzut pe proprietar încuviinţând fără tragere de inimă.

După aceea a luat-o pe drumul de faleză, către est. Deşi era cald, bărbatul purta costum şi cravată şi păşea repede, cu spatele drept, privind doar în faţă. În mâna stângă ţinea punga de plastic cu săpunul de rufe. Buzunarul de la sacou îi stătea umflat de la plicurile cu medicamente. Din când în când, punga cu săpunul lovea câte un trecător, dar nimeni nu se întorcea către el. Eu eram singura care îl privea. Gândul acesta m-a făcut să mă las tot mai acaparată de straniul meu joc.

Un băiat cam de-o vârstă cu mine cânta la acordeon în faţa ceasului de flori din piaţă. Cântecul suna firav şi trist, poate din cauza instrumentului vechi sau a nepriceperii lui.

Bărbatul s-a oprit şi a ascultat o vreme. Toată lumea trecea mai departe, aruncându-i doar o privire fugară. Eu m-am oprit ceva mai departe. Nimeni nu aplauda, nimeni nu-i cerea să cânte ceva anume. Bărbatul stătea

învăluit în sunetul acordeonului, iar băiatul cânta mai departe. În spatele lui, limbile ceasului de flori se mişcau alene.

Bărbatul a aruncat o monedă în cutia de la acordeon. Banul a aterizat cu un clinchet uşor. Băiatul a făcut o plecăciune, dar el i-a întors spatele fără să-şi schimbe expresia feţei şi a plecat mai departe. Chipul băiatului mi-a părut că seamănă cu cel al statuetei de la fântâna din grădină.

Cât mai aveam de gând să mă ţin după el? Dintre cumpărăturile pe care trebuia să le fac luasem doar praf de dinţi. Am început să mă neliniştesc. Mama avea să mă certe că m-am lălăit tocmai la ora când sosesc clienţii. Dar nu reuşeam să-mi desprind privirea de la spatele lui.

Bărbatul a intrat în sala de aşteptare pentru vapoarele de agrement. Acum voia să se plimbe? Sala era plină de cupluri şi de familii cu copii. Vaporul se ducea în larg, dădea un ocol în jurul insuliţei F., făcea o oprire acolo, apoi se întorcea o jumătate de oră mai târziu. Mai erau douăzeci şi cinci de minute până la următoarea cursă.

— Domnişoară, de ce mă urmăriţi? i-am auzit vocea deodată.

La început nici nu mi-am dat seama că vorbea cu mine. Înăuntru era gălăgie şi mă şi luase prin surprindere. Abia puţin mai târziu am înţeles că vocea care se răstise „Taci, târfă!“ mi se adresa mie.

— Aveţi vreo treabă cu mine?

Am clătinat din cap precipitată.

Însă el era mai tulburat decât mine. Clipea neliniştit şi îşi umezea buzele cu limba ori de câte ori spunea ceva. Nu-mi venea să cred că era acelaşi bărbat care dăduse ordinul acela fermecător la Iris, în noaptea aceea.

— Sunteţi domnişoara de la hotel, nu?

— Da, am răspuns eu cu privirea în pământ.

— Eraţi la recepţie. V-am recunoscut când eram în magazin.

Un grup de elevi de şcoală primară a năvălit înăuntru şi sala de aşteptare s-a aglomerat. Împinşi de valul de oameni, ne-am trezit la geam, unul lângă altul.

Mă întrebam neliniştită ce avea de gând să facă. Când îl văzusem prima dată, nici prin gând nu-mi trecuse să-i vorbesc. Dacă era să plec imediat de acolo, habar nu aveam ce să-i spun sau dacă era mai bine să nu scot nici un cuvânt.

— Mai aveaţi ceva de reproşat?

— De reproşat? Nu, nu…

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru deranj.

Adresarea lui politicoasă nu se potrivea defel cu bărbatul potopit cu sudălmi urâte de femeia aceea la Hotelul Iris. Asta m-a făcut să mă crispez şi mai tare.

— Vă rog să nu luați în seamă ce spunea mama. V-ați achitat mai mult decât suficient.

— Ce noapte cumplită a fost!

— Da, turna şi cu găleata…

— Aşa e. Nici eu nu ştiu cum de s-a ajuns acolo.

Conversația noastră era poticnită.

Mi-am amintit că, după ce plecase bărbatul, am aruncat sutienul rămas ghemotoc pe palier. Era violet şi avea cupele îmbrăcate într-o dantelă de prost gust. L-am apucat ca pe un hoit şi l-am aruncat în coşul de gunoi din bucătărie.

Copiii se zbenguiau, alergând prin toată încăperea. Soarele era încă sus pe cer, iar întinderea mării scânteia dincolo de fereastră. În depărtare se zărea insula F., care seamănă cu o ureche de om.

Vaporul dăduse un ocol insulei şi acum se vedea întorcându-se. Pe fiecare stâlp de la ponton poposise câte un pescăruş.

Văzut de aproape, bărbatul era mai mic de statură decât crezusem. Era cam cât mine de înalt şi avea un piept destul de sfrijit. Părul ciufulit în noaptea aceea era acum netezit, dar la spate i se vedea pielea capului.

Conversația s-a împotmolit şi amândoi ne-am îndreptat privirea către mare. Nu aveam nimic altceva de făcut. Lumina orbitoare l-a făcut să se încrunte şi pe chip i-a apărut o grimasă ca de durere.

— Luați vaporul? am spart eu gheața, nemaisuportând tăcerea.

— Da.

— Lumea de aici nu prea se plimbă cu vaporul. Am fost şi eu o dată, când eram mică, şi atât.

— Acolo locuiesc, pe insula F.

— Nu ştiam că locuieşte cineva acolo.

— Suntem câțiva. Prin urmare trebuie să luăm vaporul ca să ne ducem acasă.

Eu ştiam că pe insuliță se află doar un magazin cu echipamente pentru scufundări şi centrul de odihnă al unei oțelării şi că nu trăieşte nimeni acolo.

În timp ce vorbea, bărbatul învârtea vârful cravatei, rulându-l sau răsucindu-l. Porțiunea aceea era singura şifonată. Silueta vaporului se mărea văzând cu ochii. Nerăbdători, copiii s-au aşezat la coadă pe ponton.

— Toată lumea cară aparate de fotografiat, undițe şi tuburi de oxigen, eu sunt singurul pasager cu sacoşă de cumpărături după el.

— De ce locuiți într-un loc atât de nepractic?

— Mă simt bine acolo. Eu oricum lucrez de acasă.

— Ce lucrați?

— Sunt traducător de limba rusă.

— Traducător, am repetat eu acel cuvânt.

— Vi se pare ciudat?

— Nu. Doar că până acum n-am mai cunoscut pe nimeni cu o astfel de ocupație şi mi-a sunat cumva neașteptat.

— Stau toată ziua la birou şi caut cuvinte în dicționar. Asta e tot. Sunteți la liceu?

— Nu. M-am dus o jumătate de an şi apoi am renunțat.

— Câți ani aveți?

— Şaptesprezece.

— Şaptesprezece…

De data aceasta, bărbatul a fost cel care a repetat răspunsul meu, de parcă ar fi fost un număr special.

— Deşi, dacă stau să mă gândesc, e minunat să te duci acasă cu vaporul!

— Locuiesc într-o casă micuță, construită pe vremuri de cineva pe post de casă de vacanță. Este pe partea cealaltă a țărmului unde trage vaporul, chiar aici, cum ar veni după forma urechii…

Bărbatul şi-a plecat capul într-o parte şi a indicat un punct de la baza urechii. M-am uitat în locul pe care mi-l arăta. Preț de o clipă, trupurile noastre au fost gata să se atingă şi amândoi am perceput numaidecât apropierea. Eu mi-am întors privirea, iar el s-a tras în spate.

A fost prima dată când am observat că şi urechile îmbătrânesc. A lui era doar un boț de carne flască şi ternă.

Vaporul s-a întors sunând din sirenă. Pescăruşii de pe ponton şi-au luat cu toții zborul. Lanțul de la intrare a fost scos şi în sala de aşteptare s-a auzit un anunț prin difuzor.

— Trebuie să plec, a mormăit traducătorul.

— La revedere, i-am spus eu.

Şi-a luat şi el la revedere de la mine. Am avut senzația că schimbam între noi nişte cuvinte mult mai importante, nu nişte simple vorbe de rămas-bun.

L-am privit pe geam cum înainta pe ponton, amestecat printre ceilalți

pasageri care stăteau la coadă. Deşi era mic de statură, îi deosebeam uşor silueta îmbrăcată în costum. La un moment dat s-a uitat înapoi. I-am făcut cu mâna, deşi îmi dădeam seama că era ridicol să fac acest gest faţă de un necunoscut căruia nu-i ştiam nici măcar numele. A dat să-mi răspundă şi şi-a ridicat mâna, dar până la urmă s-a răzgândit şi şi-a vârât-o în buzunar.

Vaporul a sunat din sirenă şi s-a îndepărtat din nou de ponton.

Mama m-a pedepsit. Trecuse de ora cinci când m-am întors la hotel şi, în plus, ameţită cum eram, uitasem să-i iau rochia de la curăţătorie.

— Eu ce mă fac acum? m-a luat ea la rost. Ştii bine că aveam de gând s-o port diseară, la recitalul de dans!

Un client a sunat clopoţelul de la recepţie.

— Ştii bine că e singura rochie de dans pe care o am! Cum mai dansez eu fără ea? Recitalul începe la cinci şi jumătate, nici nu mai am cum să ajung la timp. Te-am aşteptat de mi s-au lungit urechile! Gata, s-a dus totul de râpă. Şi e numai vina ta!

— Îmi pare rău, mamă! Am dat în oraş de o bătrână care nu se simţea bine. Era pământie la faţă, tremura din tot corpul, îi era tare rău. Aşa că am dus-o până la spital. Pur şi simplu n-am putut s-o las aşa. De-asta am întârziat.

Născocisem această minciună în timp ce mă întorceam acasă. Clopoţelul continua să sune, enervând-o şi mai tare pe mama.

— Du-te şi vezi ce e! a ţipat ea la mine.

Recitalul de dans era, de fapt, o simplă reuniune la care nişte neveste de negustori din zonă, muncitori de la fabrica de prelucrare a peştelui şi pensionari, în jur de zece la număr, se adunau şi dansau cu stângăcie. Nu era mare lucru. Dacă aş fi ascultat-o şi aş fi venit acasă cu rochia, poate ar fi zis că nici n-are chef să se ducă.

Eu n-am văzut-o niciodată pe mama dansând. Gambele tremurând la fiecare piruetă, picioarele revărsându-i-se din pantofi, talia cuprinsă de braţele unui necunoscut, machiajul întins de la transpiraţie… Mi se făcea rău numai imaginându-mi aşa ceva.

De când eram mică, mama s-a făli mereu cu felul în care arăt. Printre clienţii ei preferaţi, pe primul loc erau, desigur, cei care plăteau la timp, dar pe locul doi veneau cei care îi lăudau frumuseţea fiicei, chiar dacă doar din politeţe.

Aţi mai văzut vreodată o piele atât de transparentă? Te şi sperii cum se vede prin ea! De când era bebeluş are genele astea lungi şi ochii mari şi

negri. Mergeam pe stradă cu ea în braţe şi din cinci în cinci minute auzeam pe câte cineva exclamând ce frumoasă e. A pozat şi pentru un sculptor… cum îl chema? A câştigat şi un premiu în bani la un concurs!

Mama se laudă cu mine în fel şi chip, însă jumătate dintre poveşti sunt fabulații. Acel aşa numit sculptor era de fapt un violator, iar eu fusesem la un pas s-o pățesc.

Indiferent câte laude are mama la adresa mea, nu înseamnă că afecțiunea ei față de mine e pe măsură. Dimpotrivă, cu cât mă complimentează mai mult, cu atât simt că mă urâțesc mai tare. Eu nu m-am considerat frumoasă nici măcar o clipă.

Chiar şi acum, în fiecare dimineață, ea îmi aranjează părul. Mă aşază la oglindă, mi-l adună în coadă şi o apucă strâns, încât nu mai pot să mişc. Îmi trece peria prin păr de aud cum îmi scrâşneşte pielea capului. Dacă mişc câtuşi de puțin, mă strânge şi mai tare cu mâna stângă. Odată ce pune stăpânire pe părul meu, îmi pierd libertatea cu totul.

Înmoaie coada periei în sticluța cu ulei de camelie şi-mi prinde părul în coc. Nu lasă să-i scape nici o şuviță. Uleiul de camelie miroase rău. Uneori adaugă şi câte o clamă ieftină sau nişte agrafe.

— Gata!

Când îi aud vocea plină de satisfacție, mă simt rănită şi neputincioasă.

În seara aceea nu mi-a dat să mănânc. Aceasta era pedeapsa pe care o primeam mereu, încă din copilărie. În nopțile când merg la culcare cu burta goală, întunericul îmi pare mult mai adânc. Am încercat iar şi iar să proiectez în bezna aceea forma spatelui şi a urechii bărbatului.

Dimineața, după ce am fost pedepsită, mama îmi aranjează părul cu şi mai multă grijă, punând din plin şi ulei de camelie. Apoi mă laudă cât sunt de frumoasă.

Hotelul Iris a luat ființă când străbunicul meu a renovat o pensiune veche. Asta se întâmpla acum vreo sută de ani. În zona aceasta, ca să fie considerate de primă mână, restaurantele şi hotelurile trebuiau să se afle pe drumul de faleză şi să fie situate cât mai aproape de zidurile de apărare ale castelului care se înălțau din mare. Hotelul Iris nu îndeplinea nici una dintre aceste condiții. Era la mai bine de o jumătate de oră de mers de plajă şi avea doar două camere din care se zărea marea. Celelalte încăperi aveau vedere către fabrica de prelucrare a peştelui.

După ce a murit bunicul, mama m-a pus să abandonez şcoala şi să ajut la hotel.

Încep treaba în bucătărie, unde pregătesc micul dejun. Spăl fructele, tai şunca şi caşcavalul, apoi pun iaurturile pe pat de gheață. Când aud primul client coborând scările, râşnesc cafeaua şi încălzesc pâinea.

Când se apropie ora la care se eliberează camerele, merg la recepție şi mă ocup de notele de plată. Lucrez în tăcere. Unii clienți mai pălăvrăgesc, dar eu le întorc doar un zâmbet şi un răspuns scurt. Îmi vine greu să vorbesc cu oameni pe care nu-i cunosc, iar dacă fac vreo greşeală când calculez nota de plată şi nu ies banii la socoteală, mă ceartă mama.

La prânz vine slujnica şi începe curățenia în camere, alături de mama. Între timp, eu fac ordine în bucătărie şi în sala de mese. Răspund la telefon şi fac rezervări, vorbesc cu firma care se ocupă de aşternuturi sau cu Biroul de Turism. Dacă am vreo şuviță de păr rebelă, mama mi-o îndreaptă imediat cu pieptenele. Apoi întâmpin clienții noi.

Cea mai mare parte a zilei mi-o petrec la recepție. Spațiul e atât de îngust, încât pot să ajung la orice fără să mă ridic de pe scaun – clopoțel, casa veche de marcat, registrul de cazare, pix, telefon, pliante. Tejgheaua, atinsă de mâinile a nenumărați clienți, e înnegrită şi plină de zgârieturi.

Stând distrată în spatele tejghelei, la nări îmi ajunge iz de peşte crud de la fabrica de peste drum. Văd cum aburul de la prepararea pastei de peşte se strecoară afară prin crăpătura ferestrelor. Pisicile vagaboande dau mereu târcoale, aşteptând să le pice câte un peşte de pe platforma camioanelor.

Simțurile mele se ascut cel mai mult după ce se cazează noii clienți, se instalează în camere şi se pregătesc de culcare. Aşezată pe taburetul de la recepție, aud, miros şi simt ce se întâmplă în tot hotelul.

Stând acolo, înghesuită în spatele tejghelei, în mintea mea se perindă scene însuflețite cu cei care petrec noaptea la Hotel Iris. Le alung din minte una câte una, găsesc un locşor liniştit, mă întind şi mă cufund şi eu în somn.

Vineri dimineață a sosit o scrisoare de la traducător. Avea un scris foarte frumos. Am citit-o ascunsă în spatele tejghelei.

Stimată domnişoară Mari,

Vă rog să-mi iertați îndrăzneala de a vă adresa această scrisoare.

Nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să avem ocazia să stăm de vorbă aşa cum am stat duminică după-amiază, în sala de aşteptare de la ponton.

La vârsta mea, puține lucruri mă mai surprind. Sunt mereu pregătit sufleteşte, astfel încât nimic să nu mă tulbure sau să mă întristeze peste

măsură. Nu cred că aveți cum să înțelegeți, dar este un soi de deprindere a celor ajunşi la o vârstă la care nu se mai miră nici dacă ar afla că a doua zi urmează să moară.

Cu toate acestea, duminică nu a mai fost aşa. Puțin câte puțin, cursul timpului şi-a schimbat făgaşul şi m-a purtat către un loc pe care nu mi l-aş fi putut închipui vreodată.

Merit să mă disprețuiți pentru incidentul sordid pe care l-am provocat la Hotelul Iris. Sincer să fiu, intenționam să-mi cer scuze cum se cuvine pentru acest lucru, dar, când v-am văzut privirea aceea atât de vulnerabilă, m-am zăpăcit cu totul şi nu am mai fost în stare să spun nimic din ce era important. Prin urmare, îmi cer scuze în această scrisoare pentru tot ce s-a întâmplat.

Trăiesc singur de multă vreme. Zi după zi, stau retras pe insulă şi traduc, drept care nu am aproape deloc prieteni. Şi nu am nici o fiică tânără şi frumoasă ca dumneavoastră.

Să mă petreacă cineva la plecare şi să-mi facă cu mâna a fost o experiență pe care n-am mai gustat-o de ani de zile. Am traversat de nenumărate ori pontonul şi am urcat pe vapor, întotdeauna singur. N-am avut niciodată un motiv să întorc capul şi să privesc înapoi.

Dumneavoastră mi-ați făcut cu mâna de parcă am fi fost prieteni vechi. Un gest banal pentru dumneavoastră, dar plin de însemnătate pentru mine.

Pentru acest fapt aş dori să-mi exprim recunoştința. Vă mulțumesc din suflet.

În fiecare duminică merg în oraş la cumpărături. La ora două după-amiaza sunt în fața ceasului de flori din piața centrală. Credeți că norocul îmi va surâde şi voi avea şansa să vă revăd? Nu încerc să obțin o promisiune de la dumneavoastră. E o simplă speranță, îngăimată de un biet bătrân. Vă rog să nu-i dați atenție.

Zi de zi, se face tot mai cald. Îmi imaginez că o să fiți tot mai ocupată la hotel. Vă rog să aveți grijă de dumneavoastră.

P.S. Vă rog să mă scuzați, dar mi-am permis să mă interesez cum vă numiți. Din întâmplare, numele eroinei din romanul pe care îl traduc acum este Marie.

Capitolul 2

— Aţi venit, a spus el când m-a văzut.

— Da, am răspuns eu.

Părea mai degrabă bulversat decât fericit. Îşi ţinea ochii în pământ şi nu îndrăznea să mă privească. Se juca cu vârful cravatei, căutând în grabă ceva de spus.

Am stat acolo o vreme, în picioare, ascultând acordeonul. Tânărul cânta în acelaşi loc, aşa cum cântase şi cu o săptămână în urmă. Nu ştiu dacă şi melodia era aceeaşi, dar notele sunau la fel de grav şi trist.

În cutie erau doar câteva monede. Limba mare a ceasului de flori ajunsese în dreptul cifrei cinci, împletită din salvie.

— Facem câţiva paşi? m-a întrebat el, scoţând o monedă din buzunar. I-a dat drumul cu un clinchet în cutia cântăreţului, apoi am pornit din loc.

Pe stradă se simţea deja iz de vară. Se deschiseseră terasele, apăruseră tonetele cu îngheţată şi pe plajă se montau cabinele de duş. Marea era înţesată de iahturi ale căror vele luceau orbitor, înţepându-ţi ochii.

Şi totuşi sclipirea verii nu îl atinsese şi pe el. Purta un costum întunecat şi o cravată sobră. Păreau îndelung folosite şi cam ponosite, dar îi dădeau un aspect îngrijit.

Ne-am îndreptat în direcţia opusă pontonului, mergând drept înainte, fără o ţintă anume.

— Astăzi aveţi toate camerele ocupate la hotel?

— Nu, doar trei. Păcat, că e duminică şi tocmai acum e momentul maxim al fluxului şi nu se mai văd zidurile…

— Aveţi dreptate.

— De când locuiţi pe insulă?

— De mai bine de douăzeci de ani.

— Aţi fost mereu singur?

— Da.

Conversaţia noastră se tot poticnea şi nu reuşeam să închegăm un

dialog mai lung. Mai mult tăceam decât vorbeam. În clipele de liniște, eram conștientă de trupul lui alături de mine. Îi urmăream cu coada ochiului și cea mai mică mișcare, cum ocolea câte un stâlp de iluminat, culegea o scamă de pe piept sau tușea, cu privirea lăsată în pământ.

Cred că făceam asta pentru că nu-mi aminteam să mă mai fi plimbat vreodată alături de cineva. Tata murise când eram mică, iar mama mergea mereu înaintea mea. Nu am avut niciodată un prieten sau colegi cu care să mă plimb pe stradă stând de vorbă. Tocmai de aceea eram atât de timorată să fiu cu cineva alături de mine.

— Nu credeam că o să veniți.

Ajunși la promontoriu, după o bună bucată de drum, ne așezaserăm, în sfârșit, pe o bancă.

— De ce?

— Unei tinere de șaptesprezece ani nu are de ce să-i surâdă ideea de a-și petrece o duminică alături de un bătrân ca mine.

— Dacă aș sta acasă, m-ar pune numai la treabă. Prefer să vă conduc la plecare și să vă fac cu mâna, mai ales dacă vă bucură așa de mult.

Sinceră să fiu, nu am vrut să mi-l imaginez stând singur în fața ceasului de flori. Dacă aș fi ignorat scrisoarea și aș fi rămas la recepție așteptând să treacă ora două, sigur nu m-aș fi gândit decât la el. Nu voiam să-mi asociez în minte imaginea lui așteptându-mă pe mine cu momentul în care stătuse pe palierul hotelului, supus privirilor curioase ale clienților.

— Cum este Marie, din romanul rusesc? l-am întrebat eu.

— E o femeie rafinată, inteligentă și frumoasă. Se pricepe la călărit și la croșetat. E descrisă la un moment dat drept frumoasă ca o petală de floare atinsă de rouă.

— Deci semănăm doar cu numele.

— Marie e îndrăgostită de instructorul de călărie. Este cea mai nobilă și miraculoasă iubire din lume.

— Seamănă din ce în ce mai puțin cu mine.

— Când v-am văzut prima dată la Hotelul Iris, m-am gândit imediat la Marie. Mi s-a părut că semănați foarte bine cu imaginea pe care mi-o făcusem despre ea în timp ce traduceam. Și apoi am fost surprins să aflu că vă cheamă Mari. La câte nume există pe lumea asta…

— Tata mi l-a dat.

— E un nume foarte frumos. Vi se potrivește.

Traducătorul s-a așezat picior peste picior și a privit marea mijindu-și ochii. I-am luat spusele ca pe un compliment pentru tata și m-am bucurat.

Puțini turiști ajungeau până la promontoriu şi toate băncile erau goale în afară de a noastră. Dealul era acoperit cu flori de câmp, care se legănau delicat la fiecare adiere de vânt. O promenadă mărginită de un gard pornea de la poalele dealului şi ducea până în vârf, iar de pe întregul ei parcurs se putea vedea marea.

Drumul de faleză pe care veniserăm se întindea mai departe către stânga. Zidurile de apărare ale castelului rămâneau ascunse sub apă, iar în depărtare se zărea înceţoşată insula F.

— Eu n-am citit nici un roman rusesc.

— Când o să termin traducerea la care lucrez acum, o să fiți prima persoană căreia am să i-o arăt.

— Dar sigur o să fie prea grea pentru mine.

— Nici vorbă. Trebuie citită aşa cum e.

— Dacă mă duc la bibliotecă, găsesc cărți traduse de dumneavoastră?

— Din păcate, nu… Sincer să fiu, eu nu sunt un traducător adevărat, care traduce cărți pentru edituri.

Pentru mine nu conta care era definiția unui traducător, însă el a dat spăsit din cap.

— În cel mai fericit caz, traduc ghiduri de călătorie, broşuri comerciale sau articole pentru reviste. Uneori traduc materiale publicitare pentru medicamente, manuale de utilizare pentru aparate electrice, corespondență de afaceri, rețete de mâncare rusească, în orice caz, mărunțişuri care nu au nici o legătură cu arta. Romanul nu mi-a cerut nimeni să-l traduc, o fac de plăcere.

— Mi se pare o ocupație minunată să dai sens unor cuvinte care altfel ar rămâne neînțelese.

— Nimeni nu mi-a mai spus până acum aşa ceva.

Puțin câte puțin, stânjeneala dintre noi a început să se risipească. Când îl întrebam câte ceva, profitam de ocazie să-i cercetez profilul. El a încetat să se mai joace cu cravata.

Însă timiditatea tot nu-i dispărea. Desigur, se trăgea şi din politețe şi discreție, dar avea rădăcini mai adânci de atât. Inițial am crezut că se datora incidentului de la hotel, dar acest subiect îl consideram de mult încheiat. Părea speriat că ar putea să comită vreo gafă, poate cu un cuvânt sau o privire, şi atunci fata de lângă el s-ar face praf şi pulbere.

Mi s-a părut ciudat ca la vârsta lui să se mai teamă de ceva. A dat la o parte un fir de iarbă căzut pe bancă şi şi-a tras picioarele din calea unui fluturaş care se apropia de florile de lângă el. Avea dosul mâinilor pătate,

iar nodul de la cravată, strâns bine, era pe jumătate ascuns între ridurile gâtului. Trăsăturile feței sale erau banale, dar urechile mă frapau. Nu numai pentru că aveau forma insulei F., dar şi pentru că erau prima parte din el pe care o cercetasem cu atenție.

— Nu aveți familie? l-am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns traducătorul.

Nu dădea impresia c-ar avea familie. Îmi era greu să-mi imaginez în ce mediu se născuse şi crescuse, ce relație avusese cu părinții sau cum arăta casa lui de pe insulă. Aveam senzația că se materializase deodată pe palierul de la Iris, dintr-un loc îndepărtat, atemporal.

— M-am căsătorit când aveam treizeci şi cinci de ani, dar după trei ani moartea ne-a despărțit. M-am mutat apoi pe insulă.

Soarele strălucea tot mai puternic şi se făcuse cald. Un cuplu a trecut prin fața noastră. Sunetul paşilor călcând pe pietrişul aleii s-a apropiat, apoi s-a depărtat. Oare drept ce ne luau? Bunic şi nepoată? Profesor şi elevă? În realitate, nu eram nici una, nici alta. Între noi nu exista nici cea mai mică legătură.

Vântul bătea neîncetat dinspre mare, obligându-mă să-mi netezesc din când în când poalele fustei. Coama valurilor apărea albă şi spumoasă, apoi dispărea.

— Dacă vă e cald, dați-vă jos sacoul, l-am îndemnat eu.

— Nu, mi-e bine aşa.

Priveam amândoi marea în tăcere. Liniştea nu mai era la fel de apăsătoare. Din contră, luase forma unui voal delicat care ne învăluia.

De jos se înălța vuietul valurilor care se spărgeau de promontoriu. Se auzeau păsări ciripind în înaltul cerului. De sub voalul acela, fiecare zgomot din jur reverbera foarte limpede. Până şi răsuflarea bărbatului care îmi pătrundea în ureche părea să fie un sunet special ales.

— Bine, atunci, am spus eu în cele din urmă.

— Mulțumesc pentru astăzi, a zis el.

Sala de aşteptare nu mai era aglomerată, poate din cauză că veniserăm mai devreme decât săptămâna trecută. S-a auzit un anunț care îi îndemna pe pasageri să se îmbarce pe vapor.

— Îmi mai faci cu mâna?

— Sigur că da.

Bărbatul a zâmbit. A fost un zâmbet care i-a încolțit în privire, dar a dispărut numaidecât.

— Mulțumesc mult.

Bărbatul a întins mâna către mine şi mi-a atins obrazul cu vârful degetelor. Am tresărit şi mi s-a tăiat respirația. Fusese un gest natural, prin care voia să-şi arate recunoştința, şi de aceea nu m-a deranjat. Doar că a început să-mi zvâcnească inima dureros de tare.

Neştiind cum să reacționez, mi-am lăsat privirea în pământ. Degetele lui mi-au trecut uşor peste ureche şi mi-au atins părul.

— Ce păr frumos ai! a zis el.

Degetele îi tremurau. Deşi eram chiar lângă el, deşi îmi atingea doar părul, el tot se temea.

Am rămas cu privirea plecată, neputând să mă mişc. Eram îngrozită că părul meu încă mai miroase a ulei de camelie. Dacă şi lui îi era la fel de nesuferit pe cât îmi era mie?

Razele asfințitului se revărsau peste ponton. Aşa cum îi promisesem, i-am făcut cu mâna de la fereastra sălii de aşteptare. De data aceasta nu mi s-a mai părut ridicol. Simțeam că e cel mai important lucru pe care îl puteam face în acel moment.

În dreptul scării care ducea la vapor, s-a întors către mine. Soarele era prea puternic şi nu i-am putut distinge expresia de pe chip, dar cu siguranță m-a văzut. Apoi mi-a făcut şi el semn de rămas-bun cu mâna dreaptă.

După ce a plecat vaporul, mi-am trecut palma peste zona pe care mi-o atinsese. Părul îmi stătea aşa cum îl pieptănase mama de dimineață.

A fost foarte drăguță cu mine. Mi-a dat prăjituri şi ceai pe săturate. *Choux à la crème*, tartă cu fructe, înghețată… Numai prăjituri din străinătate, cum n-am mai văzut niciodată. E o doamnă foarte drăguță şi stilată. Locuieşte într-un bloc superb, în spatele pieței centrale. Are cinci camere, dar stă singură. Mi-a mulțumit de nenumărate ori. E prima dată când cineva mi-e atât de recunoscător, iar eu doar am ajutat-o să ajungă la spital. Cred că se simte singură. A scos albumele vechi cu fotografii, mi-a arătat colecția ei de desene, a pus discuri cu muzică… A fost tare atentă cu mine. Am dat de mai multe ori să plec, dar m-a tot oprit şi de-asta s-a făcut aşa târziu. Îmi pare rău, mama…

Am îndrugat toată povestea asta cu un aer mult mai natural decât mă aşteptam şi nu m-am simțit vinovată. Eram mai degrabă intrigată de felul în care minciuna mea inițială prindea proporții. În timp ce povesteam despre un apartament şi nişte prăjituri pe care nu le văzusem niciodată, în sinea mea mă gândeam la traducător. La cravata lui boțită, la fluturaşul alb care zbura pe la picioarele lui…

— A, da? a zis mama fără prea mult interes, dar n-a uitat să adauge: Şi nu ți-a dat absolut nimic la plecare? Nu mi se pare prea atentă.

— Am mâncat aşa de mult că mă simt plină, m-am grăbit eu să zic, temându-mă că mama are suspiciuni. Nici n-o să mai mănânc de seară.

Voiam să fiu singură cât mai repede. Să mă ascund în spatele recepției şi să derulez în minte tot ce se întâmplase astăzi. Aveam senzația că, dacă nu fac asta, tot ce văzusem s-ar fi transformat într-o închipuire.

În curând, mi-am făcut un obicei din a-l aştepta pe poştaş, care sosea în fiecare dimineață la ora unsprezece. Traducătorul născocise un nume de cucoană bogată. Dacă mama mă lua la întrebări, urma să-i spun că ea era cea cu care corespondam. Dar, din fericire, la ora unsprezece mama se afla întotdeauna departe de recepție.

Poştaşul era un tip drăguț, care îmi lăsa corespondența pe tejghea şi-mi adresa mereu câteva vorbe legate de vreme sau de hotel. Eu doar îl ascultam şi dădeam din cap.

Nici după ce bicicleta poştaşului dispărea în zare nu întindeam mâna către teancul de scrisori de pe tejghea. Voiam să amân cât mai mult momentul în care descopeream scrisoarea de la el. Deşi, în acelaşi timp, mă şi temeam că n-o să găsesc nimic.

Parcă mi se mai întâmplase şi altă dată să aştept ceva cu înfrigurare. Da, întoarcerea tatei. Noapte de noapte mă rugam ca tata să nu se îmbete şi să vină acasă. Stăteam în pat, cu urechea ciulită la cel mai mic zgomot. Aşteptarea era ocupația mea pe timp de noapte.

Însă de cele mai multe ori adormeam, răpusă de oboseală. Mă trezeam înainte de zori, auzindu-i pe mama şi tata cum se ceartă, şi atunci îmi dădeam seama că ruga nu-mi fusese ascultată.

Într-o zi, tata nu s-a mai întors. A mai trecut o zi şi pe seară încă nu ştiam unde este. Nerăbdătoare să-l văd cât mai repede apărând pe drum, mă tot fâțâiam prin hol şi mama m-a certat.

În cele din urmă, mai târziu în noaptea aceea, tata a fost adus acasă mort. Avea fața umflată şi plină de sânge, de nici nu ziceai că e el. De atunci n-a mai fost nevoie să aştept nimic.

Scrisorile lui nu conțineau cine ştie ce. Doar îmi vorbea despre schimbarea anotimpului, despre cum îi mergea lucrul, despre Marie, rememora plimbarea noastră pe promontoriu, îşi exprima îngrijorarea față de sănătatea mea, totul într-un limbaj aproape rigid de politicos.

Cu toate acestea, momentul în care îi descopeream scrisul pe plic şi mă ascundeam în spatele tejghelei ca să-i citesc scrisoarea era momentul din zi

pe care îl prețuiam cel mai mult. Desfăceam plicul cu grijă, citeam scrisoarea de trei, patru ori la rând, apoi o împătuream la loc, exact pe pliurile făcute de el.

Nu reuşeam să-mi amintesc chipul lui. În afară de umbra bătrâneții, nu avea vreo trăsătură distinctivă. Ce-mi aminteam erau privirea lui ațintită în jos, gesturile mărunte ale mâinilor, respirația, vocea lui. Deşi reuşeam să-mi aduc aminte perfect şi cele mai fine nuanțe ale fiecărei părți, în momentul în care încercam să le leg între ele îşi pierdeau claritatea.

În după-amiezile în care mama pleca la lecțiile de dans şi mai rămânea încă timp până începeau să sosească clienții, scoteam scrisorile din buzunar şi parcurgeam cu privirea literele lui îngrijite, aşternute cu cerneală albastră, de la „Dragă Mari“ până la ultimul rând.

Făcând asta, aveam senzația că fiecare literă în parte mă priveşte la rândul ei şi îi simțeam degetele atingându-mi părul. Simțeam că mă doreşte. Reciteam scrisorile ca să pot gusta iar şi iar clipa aceea petrecută în sala de aşteptare.

— Mai mănâncă! Hai, că-ți mai pun!

Femeia care venea să ne ajute la curățenie era o prietenă veche de-a mamei. Rămăsese văduvă cu ceva timp în urmă, iar acum trăia din croitorie şi din ce muncea la Hotelul Iris. „Face treabă bună, dar mănâncă mult“, se văita mama pe la spatele ei, deoarece în contract era trecut să ia prânzul la noi.

— Tinerii trebuie să mănânce cum trebuie. Asta e cel mai important, mi-a zis ea îmbiindu-mă cu salata de cartofi rămasă în castron şi punându-şi şi ei în farfurie.

În timp ce mâncam, ea şi mama stăteau la taclale, în mare parte numai bârfe. Beau câte două pahare de vin. Dacă suna telefonul sau sosea vreo furgonetă cu marfă la uşa din spate, eu eram cea care trebuia să răspundă.

— Mari, ai şi tu un iubit? mă mai întreba femeia când şi când, dar eu mă eschivam. Cum să te distrezi, dacă stai toată ziua închisă aici? Ar trebui să fii şi tu un pic mai cochetă. Oi fi tu drăguță, dar dacă stai şi nu faci nimic nu te remarcă băieții. Uite, îți fac eu o rochie sexy, decoltată, cu spatele gol şi mulată pe coapse. Ce zici?

Femeia a mai luat o gură de vin şi a chicotit. Dar degeaba vorbea, pentru că nu-mi făcuse niciodată ceva de îmbrăcat.

Ştiam că are obiceiul să fure. Nimic de valoare, doar mărunțişuri. Însă nu se atingea sub nici o formă de bunurile hotelului sau de lucrurile mamei.

Şterpelea doar lucruri despre care ştia sigur că mama nu are cum să afle.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost compasul. După ce îl folosisem la şcoală, la orele de matematică, zăcuse neatins într-un sertar, până am observat la un moment dat că dispăruse. Cum nu mă deranja că nu-l mai aveam, nici nu l-am căutat.

Au urmat un cuţit de unt de la bucătărie, o lamă ruginită de la baie, nişte vată din dulăpiorul cu medicamente, portmoneul meu brodat cu mărgeluţe. Din acel moment am devenit suspicioasă. Treptat, a început să se limiteze la lucrurile mele. O batistă, nişte nasturi, o pereche de ciorapi, o jupă… Însă de piepteni, agrafe, uleiul de camelie şi orice avea legătură cu părul meu nu se atingea. Ştia ce obsedată era mama de pieptănatul meu.

Într-o bună zi, am descoperit că din geanta femeii, lăsată neglijent, se ițea un portmoneu brodat cu mărgeluțe. Era cel pe care mi-l cumpărasem când eram mică de la iarmaroc. Îndesase în el nişte chitanțe, un ruj şi mărunțiş.

Nu i-am spus mamei, pentru că lucrurile s-ar fi complicat. Ba chiar mi-am făcut griji că o să-l observe, astfel că i-am închis discret geanta. Aşa se face că şi acum îmi dispar diverse mărunțişuri, unul câte unul.

— Mari e încă o copilă, a zis mama şi şi-a aprins o țigară.

— Apropo, îl mai ştii pe clientul care a făcut scandal cu prostituata, nu? a spus slujnica întinzând mâna către nişte peşte pane lăsat de mama în farfurie.

Fără să-mi dau seama, am înțepenit cu furculița înfiptă în salata de cartofi.

— Mi-a zis o clientă care a venit la mine să-i retuşez o haină că a mai făcut scandal aşa şi altă dată.

— Nu mă miră. Bărbații ca el nu se-nvață minte. Sunt sigură că a pus-o să facă nişte lucruri oribile.

— Ca de exemplu?

— De unde să ştiu eu?

Amândouă au izbucnit în râs şi au dat pe gât ultima înghițitură de vin din pahare. Eu stăteam cu privirea plecată şi îmi tot înfigeam furculița în cartofi.

— Lumea zice că e un ciudat. Nu se ştie din ce trăieşte, umblă mereu îmbrăcat prea gros şi nu salută pe nimeni.

— Aşa sunt perverşii, au o groază de ciudățenii.

— Clienta zicea că l-a văzut într-o zi la supermarket. Se plângea că pâinea pe care o cumpărase era mucegăită, dar nu prea se purta normal, îşi

dădea o groază de aere şi era foarte insistent. Avea o faţă înfricoşătoare, de parcă era o chestiune de viaţă şi de moarte, şi-i tremurau pumnii, de-a făcut-o pe fata de la magazin să plângă! Pentru nişte pâine!

— Clienţii nesuferiţi sunt nesuferiţi oriunde s-ar duce.

— Şi mai şi trăieşte pe insulă!

— Chiar că e un ciudat.

— Umblă vorba că şi-a omorât nevasta şi a venit aici ca să se ascundă. De-asta s-a refugiat pe insulă.

— Cum, a omorât-o? Asta ne mai lipsea, un criminal!

— Aşa e.

Mama a suflat fumul de ţigară peste masa plină de resturi, iar slujnica şi-a lins degetele unsuroase. Eu învârteam furculiţa prin salata de cartofi. Discuţia lor mă deranja mai rău decât ideea că ar putea fi un criminal. M-am forţat să iau o îmbucătură din salată şi s-o înghit, dar mi-a rămas în gât şi am simţit că mă sufoc.

Capitolul 3

Clienta pe care mi-o amintesc cel mai bine a fost o străină pe nume Iris. Într-o bună zi, am primit un fax în limba engleză.

„Vă rog să-mi rezervați o cameră de o persoană pentru două nopți, de pe 17 septembrie până pe 19, cu mic dejun. Sosesc cu taxiul, în jurul orei cinci după-amiaza.“

I-am tradus mamei ce scria.

Femeia a sosit la ora anunțată, cu o valiză în mână şi o pălărie cu boruri largi pe cap, împodobită cu o fundă mare.

— Ne bucurăm să avem pe cineva venit de departe. V-am pregătit cea mai bună cameră. Poftiți, poftiți!

Străinii nu ne călcau des pragul, iar mama era neobişnuit de amabilă.

— Eu nu vorbesc boabă de engleză, dar fiica mea ştie un pic, aşa că vă rog să vă adresați ei cu orice aveți nevoie.

Nu ştiu dacă femeia a înțeles ce spunea mama, dar şi-a scos pălăria, şi-a netezit părul castaniu şi a zâmbit cald. Era suplă, cu brațe şi picioare lungi şi purta o rochie simplă.

La un moment dat, aerul din jur a scrâşnit surd şi o clipă aspră de certitudine a coborât asupra noastră. Femeia era oarbă.

— Abia aşteptam să stau la hotelul care poartă acelaşi nume ca mine. Îmi puteți explica, vă rog, în mare, cum sunt dispuse camerele din clădire şi mobila din încăperi? Mai departe nu e nici o problemă. Mă descurc singură cu orice.

Avea o pronunție uşor de înțeles.

— Da, desigur, am răspuns eu.

Mama mă tot înghiontea, aşa că i-am dat câteva explicații sumare. S-a sprijinit cu coatele pe tejghea şi i-a inspectat chipul. Zâmbetul amabil de mai devreme îi dispăruse. Acum se încrunta şi îşi apăsa tâmplele cu degetele arătătoare. I-a întins apoi o cheie, dar nu de la cea mai bună cameră, pe care o avea pregătită, ci de la cea mai mică, fără vedere, cu

aerisire proastă şi la care ajungea greu apa caldă.

Când i-am luat valiza, femeia mi-a mulţumit politicos. Am vrut să-i spun să apeleze la mine fără nici o ezitare dacă avea nevoie de ceva, dar mi-a fost imposibil cu engleza mea. În schimb, am prins-o de încheietura mâinii în care îşi ţinea pălăria şi i-am condus-o către cârligul din perete. Funda care împodobea pălăria aducea un strop de decor în camera întunecoasă.

Am zăbovit un pic în faţa pălăriei, pierzând momentul oportun de a părăsi încăperea. Femeia avea ochi albaştri deschis, atât de frumoşi încât păreau ireali.

— De ce nu i-ai dat camera 301? Doar avem atâtea libere! i-am reproşat eu mamei.

— Nu fi proastă! Nu vezi că e oarbă? Ce contează dacă se vede sau nu marea de la fereastră? mi-a şoptit ea, încercând să-mi atragă atenţia să am grijă, pentru că ne aude.

Domnişoara Iris a parcurs hotelul explorând fiecare ungher. A numărat treptele de la scări, a măsurat în paşi lungimea coridoarelor, a inspectat intrarea de la sala de mese. Degetele ei nu au omis nici cel mai mic detaliu – întrerupătoarele de curent, ramele prăfuite, balamalele de la uşi, draperiile şi cordoanele de la draperii, balustradele zgâriate, tapetul scorojit. A luat rând pe rând lucruri de mult uitate de noi, le-a mângâiat şi le-a încălzit cu palmele ei. Parcă venise în locul zeiţei curcubeului ca să ofere tandreţe acestui loc.

Ea a fost singura care a iubit cu adevărat Hotelul Iris.

N-a fost singura zi în care m-am bucurat că mama îmi aranjează părul.

Îi promisesem traducătorului să luăm prânzul împreună, iar el făcuse rezervare la cel mai luxos restaurant din oraş, în care eu nu călcasem niciodată.

Mulţumită mamei, nu aveam de ce să-mi fac griji în privinţa coafurii. Aş fi vrut să-mi prindă o fundă în păr, dar n-am spus nimic de teamă să nu mă ia la întrebări că mă gătesc prea mult pentru o întâlnire cu o bătrână.

Mi-am ales o rochie galbenă, cu un imprimeu cu floricele. Avea o croială cam demodată, dar era singura mea rochie mai bună. Gentuţa mea era ieftină şi cam copilărească, iar pălăria de paie, decolorată.

Însă pantofii erau din piele adevărată. Îi uitase o clientă la hotel şi, pentru că în registrul de cazare trecuse o adresă falsă şi n-am putut lua legătura cu ea, mama mi-a spus să-i păstrez. Mă strângeau un pic în faţă,

dar altfel erau perfecți.

M-am dus pe furiş la măsuța de toaletă a mamei. Avea patru sau cinci rujuri începute. Toate mi s-au părut stridente, dar m-am hotărât să încerc unul, gândindu-mă că nu se întâmplă nimic dacă îmi dau doar puțin. Avea vârful mulat după forma buzelor mamei. L-am lipit şi eu de ale mele. Mirosul lui plin de mister mi-a întețit bătăile inimii. M-am întrebat dacă la fel se simțea şi slujnica atunci când fura ceva.

Am aplicat rujul cu grijă, dar imediat buzele mele au prins un luciu strident şi ieftin. M-am frecat în grabă cu un şervețel, dar mai rău l-am întins.

Stăteam ca pe ghimpi, pentru că mama putea să intre oricând în cameră. Se apropia şi ora la care trebuia să mă întâlnesc cu el. M-am pus serios pe treabă, de parcă cea mai mare aşteptare pe care traducătorul o avea de la mine era să mă pricep la rujat.

Îmi era teamă să nu-l dezamăgesc. La cât de timid încercase să mă atingă, nici nu voiam să-mi imaginez cât de trist ar fi fost dacă nu-i oferеam ce îşi doreşte.

Am reuşit cumva să estompez rujul. Mi-am pus dresurile, pălăria de paie şi am verificat din nou să am fermoarul de la rochie închis bine. M-am gândit atunci că mai exista cineva în afară de mine care se îndrepta, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, către acelaşi loc. Era un fapt mărunt care mă bucura.

Le-am strigat că plec mamei şi slujnicei, care făceau curat în camerele de la etajul doi, am străbătut grădina, iar de la poarta din spate şi până la ceasul de flori din piața centrală am ținut-o într-o fugă.

— Ai primit scrisorile mele? m-a întrebat traducătorul.

— Da, am răspuns eu.

— Mi-am făcut griji. Mi-era teamă să nu dispară pe undeva, fără să le citeşti.

Mi-a săltat puțin borul pălăriei, de parcă ar fi vrut să-mi vadă chipul mai bine. Lumina puternică m-a făcut să-mi mijesc ochii. Soarele strălucea deja ca în miez de vară. În spatele nostru, tânărul cânta ca întotdeauna la acordeon, tăcut.

— Ți-e foame? m-a întrebat el.

Am încuviințat, deşi nu-mi dădeam prea bine seama dacă mi-era foame sau nu. Nu-l mai văzusem de mult şi simțurile mele erau atât de concentrate în ochi, în piele şi în urechi, ca să-l observ cât mai bine, încât nu mai

răzbăteau până la organele interne.

Ne-am îndreptat către restaurant pe drumul de faleză. Mai multe umbrele de soare erau deschise pe plajă. Zidurile de apărare se vedeau în întregime şi un cârd de oameni se îndreptau către ele, croindu-şi drum printre stânci. Drumul era înțesat de oameni plini de nisip pe spate, cu tricoul tras peste costumul ud de baie sau cu vreun colac umflat în brațe. Ne-am tras mai aproape unul de celălalt, ca să nu ne pierdem.

Traducătorul purta un sacou din lână, butoni cu perlă şi ac de cravată asortat. Cravata era aceeaşi de data trecută.

— Eu n-am mâncat niciodată la restaurant, darămite la unul atât de luxos…

— Nu-ți face nici o grijă. Mănânci ce-ți place şi cât îți place.

— Mergeți des acolo?

— Nu, doar uneori. Când îmi vine nepotul în vizită.

— Aveți un nepot?

— Da, e băiatul surorii mai mici a soției mele răposate. E cu trei, patru ani mai mare decât tine.

M-a surprins să aflu că are rude, dar şi mai tare am tresărit la auzul cuvintelor „soția mea răposată“.

— Ce bine se văd astăzi zidurile! a zis el arătând către mare.

Anul acesta marea avea o culoare mai frumoasă ca niciodată. Nuanțele de albastru se adânceau treptat dinspre țărm către larg, iar iahturile şi coama albă a valurilor de la prora lor scoteau şi mai mult în evidență culoarea translucidă a mării. Razele soarelui se revărsau din plin peste ziduri, până la poalele lor, însă peretele stâncos, acoperit de scoici şi alge, nu se zvânta.

— Aşa este…

Am privit şi eu în aceeaşi direcție. Cuvintele „soția mea răposată“ sunau fără vlagă într-un astfel de peisaj.

Am ajuns la restaurant. Uşierul ne-a întâmpinat cu un zâmbet şi o plecăciune pompoasă şi tocmai era pe cale să ne însoțească înăuntru, când am auzit deodată o voce din spate.

— Vai, dar de când nu ne-am mai văzut!

Era o femeie care îmi părea cunoscută.

— Toate bune? Mulțumesc pentru data trecută.

Femeia vorbea intenționat pe o voce mieroasă. El şi-a petrecut brațul în jurul umerilor mei şi a dat să intre fără s-o bage în seamă.

— A, te faci că nu mă cunoşti? Câtă răceală!

Femeia s-a uitat către însoțitoarea ei şi i-a făcut cu ochiul, rânjind. Ambele erau nefardate, cu fața umflată, părul neîngrijit prins la spate, purtau nişte fuste surprinzător de scurte şi erau în picioarele goale. Mi-am dat seama că era femeia din noaptea aceea, de la hotel.

— Să nu crezi că scapi aşa uşor! Vai, dar ce sobru eşti, mă faci să şi râd! Cu limba înfiptă în fundul meu erai tare fericit!

Femeia a râs strident. Trecătorii au întors capul către noi. Clienții aşezați la geam observaseră scena şi ne aruncau priviri suspicioase. Zâmbetul a pierit de pe chipul uşierului. Neştiind ce să fac, mi-am strâns umerii şi m-am agățat de brațul lui.

— Hai, mi-a şoptit încet la ureche, doar pentru mine, prefăcându-se că nici n-a auzit-o, apoi mi-a cuprins umerii cu un gest elegant şi m-a condus în restaurant, privind drept în față.

— Acum te dai la fetițe? a continuat ea să strige, nelăsându-se păgubaşă. Cu ea ce-ai de gând? Să ai grijă, fătuco!

Am încercat să-mi lipesc şi mai bine capul de pieptul lui, ca să-mi astup urechile.

— Bine ați venit! ne-a întâmpinat şeful de sală.

Se uita cu o expresie încurcată când la femeia de afară, când la noi, dar se străduia să-şi păstreze politețea profesională.

Traducătorul şi-a spus numele. Femeia a aruncat o ultimă înțepătură din spatele geamului şi s-a îndepărtat. Trecătorii şi-au pierdut imediat interesul şi şi-au văzut de drum, însă aerul încordat din jurul nostru nu s-a risipit.

Şeful de sală a studiat îndelung registrul de rezervări legat în piele. Şi-a plimbat ochii pe el de sus în jos, apoi de jos în sus, aruncându-ne câte o căutătură furişă. Privirea lui, suprapusă peste ecoul țipetelor femeii, mă făcea să mă simt din ce în ce mai nelalocul meu. Dintr-odată m-am simțit prost îmbrăcată şi mi-am ascuns gentuța la spate.

— Îmi pare foarte rău, dar nu avem nici o rezervare pe numele dumneavoastră, a spus şeful de sală prudent.

— Nu se poate, a protestat traducătorul. Vă rog să mai verificați o dată.

— Da, am verificat de mai multe ori, însă…

— Acum cinci zile am făcut o rezervare prin telefon. O masă cu vedere la mare pentru două persoane, pe data de opt iulie, la ora douăsprezece şi jumătate.

— Mă tem că s-a produs o încurcătură.

— Şi aveți de gând să o lăsați aşa?

— Ne cerem mii de scuze.

— Noi am bătut drumul până aici, vreau să vă asumați răspunderea.

— Din păcate, astăzi nu avem nici o masă liberă.

Câteva broboane de transpirație apărute pe fruntea traducătorului i s-au prelins pe la tâmple. Avea buzele uscate şi-i simțeam mâna rece pe umărul meu. Şeful de sală şi-a plecat capul, dar fără să pară spăsit. Dimpotrivă, arăta clar agasat.

— Chemați-l pe cel care se ocupă de rezervări, ca să ne lămurim. Nu vă prefaceți că nu ştiți nimic, că nu merge. Îmi amintesc perfect vocea de la telefon. Şi nu doar vocea, ci absolut tot ce am vorbit, cuvânt cu cuvânt. Mi-l aduceți aici pe cel care răspunde la telefon sau, dacă nu, îmi arătați registrul, deşi nu cred că v-ar conveni. Ce vă faceți dacă la rubrica de douăsprezece şi jumătate apare numele meu?

Traducătorul ridica tonul din ce în ce mai mult. Într-un final, vocea a început să-i tremure necontrolat. Din spate a apărut un chelner, însoțit de cineva care părea să fie directorul restaurantului. Toți clienții se uitau la noi. Îmi era frică, o frică aşa cum nu-mi mai fusese vreodată. Nici nu mai mişcam. Aveam senzația că, dacă fac greşeala să mă clintesc din loc, avea să se întâmple ceva şi mai ireparabil.

— Stimate client…

— Nu mă insultați! i-a retezat-o traducătorul, apoi şi-a desprins mâna de pe umărul meu, a înşfăcat registrul şi l-a trântit de podea.

Toți ne-am întors privirea către registrul azvârlit pe jos. Nu aveam unde în altă parte să ne uităm.

Traducătorul respira greu, cu mâna acum goală atârnându-i pe lângă corp. Ceea ce stătea să răbufnească din el nu era furie, ci un soi de suferință. Arăta de parcă în ființa lui apăruse, fără să-şi dea seama, o fisură care se tot lățea, gata să-l sfărâme. Dacă ar fi fost doar mânie, aş fi putut cumva să i-o domolesc, dar aşa, nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-l recompun din bucăți.

— Gata, te rog! N-are nimic dacă nu mâncăm aici. Ce contează dacă avem sau nu rezervare? Te rog eu, las-o baltă! Nu înrăutățiți situația!

M-am agățat de el, cu lacrimi în ochi.

Plângând, mi-a răsunat în urechi tonul pe care spusese „nu mă insultați“. Da, asta era vocea care mă captivase atunci, la Hotelul Iris – o rază de lumină care străpunge aerul tulbure.

Deşi eram speriată şi plângeam, în adâncul sufletului mă rugam să-i mai aud o dată glasul acela poruncitor.

Ieşind de acolo, locul în care ne-am întors nu mai semăna cu cel din care venisem. Deşi culoarea mării, razele soarelui şi freamătul verii nu se schimbaseră cu nimic, dispăruse scânteierea efervescentă care ne învăluise înainte să intrăm în restaurant. Parcă am fi căzut într-o peşteră întunecoasă şi umedă.

— Îmi pare rău, a zis el.

Îşi revenise rapid. Îşi recăpătase conturul neîntrerupt. Sudoarea i se zvântase şi braţul lui îmi cuprindea din nou umerii.

— Nu-i nimic.

Doar lacrimile mele încă nu se opriseră. Vorbele urâte ale femeii, felul în care ne trataseră la restaurant, transformarea lui, dorinţa ascunsă care îmi dăduse ghes atunci… Toate mă luaseră cu asalt şi mă bulversaseră cumplit.

— Îmi pare tare rău că te-am supărat. Nu mi-am imaginat că o să se întâmple aşa ceva.

— Nu-ţi mai cere scuze.

— Hai, şterge-ţi lacrimile!

A scos o batistă din buzunarul de la piept şi mi-a atins cu ea obrazul. Era o batistă albă-albă, fără urmă de cută.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, că n-ai greşit cu nimic. A fost doar un ghinion. Şi nu plâng pentru că sunt tristă.

Simţind mirosul batistei, m-au podidit şi mai tare lacrimile.

Când am ieşit din restaurant, nimeni n-a spus nimic, ci doar ne-au privit cu un dispreţ amestecat cu indignare. Clienţii şi-au reluat masa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar şeful de sală a ridicat registrul de rezervări de pe jos şi i-a şters coperta. Uşierul, poate din milă pentru noi, ne-a ţinut totuşi uşa.

Am mers până ce restaurantul a dispărut din zare, apoi ne-am aşezat pe digul de beton şi am aşteptat să mă opresc din plâns. Pe cer nu era nici urmă de nor, iar razele soarelui dogoreau tot mai puternic. Câte o pală de vânt dinspre sud îmi flutura poalele rochiei.

Traducătorul se tot uita iscoditor la mine pe sub borul pălăriei şi încerca să-mi fie de folos cumva. M-a mângâiat pe spate, a reîmpăturit batista, mi-a curăţat nisipul de pe pantofi.

O minge gonflabilă a venit în zbor dinspre plajă şi s-a rostogolit la picioarele noastre. Un copil cu faţa mânjită de îngheţată ne privea curios. Nişte tineri în costume de scufundări au trecut pe drum, lăsând dâre de apă în urma lor. S-a auzit sirena vaporului de agrement care părăsea pontonul.

— Ce vrei să facem? m-a întrebat el. Facem orice vrei tu.

Am tras adânc aer în piept şi am aşteptat să-mi dispară ultimele lacrimi din ochi.

— Mi-e foame, am recunoscut eu.

Până să intrăm în restaurant nu-mi fusese foame, dar, când lucrurile au luat întorsătura aceea urâtă, m-am simțit deodată hămesită.

— Cred şi eu! E deja trecut de ora unu. Hai să mâncăm ceva delicios! Mai sunt şi alte restaurante pe aici. Ia zi, de ce ți-e poftă?

— De asta, am zis eu, arătând cu degetul către ghereta ponosită cu pizza din fața noastră.

— Dacă vrei pizza, ştiu eu un restaurant bun şi liniştit, chiar în apropiere. Te duc acolo?

— Nu. Vreau aici, am spus eu fără să-mi clintesc arătătorul.

Simțeam nevoia să mă îndop cu ceva unsuros, să-mi umplu gura până simt că mă înec. Genul acesta de mâncare mi se părea mai potrivit pentru noi în acel moment.

Am mâncat pizza şi am băut cola stând în picioare, la un capăt al tejghelei. Traducătorul a ronțăit din felia de pizza puțin câte puțin, cu capul plecat, de parcă se gândea la ceva. Cum se murdărea pe mâini cât de puțin, se ştergea numaidecât cu un şervețel pe care apoi îl mototolea şi-l arunca în scrumieră. Din când în când se uita la mine şi dădea să spună ceva, dar îşi înghițea cuvintele odată cu cola.

Eu înfulecam felie după felie, fără să scot un cuvânt. Degetele de la picioare îmi zvâcneau de durere, sugrumate în pantofii de piele.

Tejgheaua de lemn era şi mai ponosită decât cea de la Iris, lipicioasă, pătată cu ulei, suc de roşii şi sos Tabasco. Înăuntru era întuneric, plin de fum de țigară, iar chelnerul ursuz. Un gândac mic se plimba printre borcănelele cu condimente.

Caşcavalul topit mi s-a lipit de dinți şi m-am fript cu ciupercile încinse. Rujul, cu care mă muncisem atât de dimineață, mi se ştersese complet. Oricât mâncam, nu reuşeam să astup golul în care plonjaserăm.

Capitolul 4

Nu ştiu dacă ceea ce mi-a făcut traducătorul era ceva normal sau nu. Nu am nici cum să aflu.

Cred totuşi că era ceva neobişnuit, pentru că se deosebea mult de ceea ce îmi imaginam eu ascultând sunetele misterioase care răzbăteau noaptea până la recepţia hotelului.

— Dezbracă-te! a zis el.

Era prima poruncă pe care mi-o dădea. Gândul că tonul acela era menit numai pentru mine mi-a dat fiori.

Am clătinat din cap, dar nu în semn de refuz, ci ca să-mi maschez tremurul.

— Dezbracă-te de tot! a repetat el.

Sub expresia lui calmă, mustea de nerăbdare şi dorinţă. Deşi până atunci se purtase timid cu mine, din clipa în care am ajuns pe insulă a început să mă domine.

— Nu vreau…

Am străbătut încăperea şi am dat să deschid uşa. Ceştile de ceai pe care le pregătise au clănţănit.

— Vrei să pleci?

Deşi nu-l observasem mişcându-se, acum stătea în faţa uşii şi mă prinsese de încheietura mâinii.

— Mai e o jumătate de oră până la următorul vapor.

Durerea din încheietură devenea tot mai puternică. Degetele lui îmi intrau în carne. Nu-mi venea să cred că un bărbat mic de statură şi de vârsta lui avea atâta forţă.

Ştiam că nici nu se gândea să mă lase să plec. Simţisem de la bun început că nu mai aveam scăpare de acolo.

— Dă-mi drumul!

Şi totuşi tot ce spuneam era opusul a ceea ce simţeam. Aşa, poruncile lui aveau să fie şi mai ferme, şi mai copleşitoare.

A încercat să mă tragă înapoi către mijlocul camerei, dar a făcut-o atât de violent, încât m-am împiedicat şi ne-am prăvălit pe podea. În faţa ochilor mi-au apărut picioarele canapelei, o pereche de papuci azvârliţi pe jos, o frântură de mare iţindu-se prin crăpătura perdelei.

— Hai să te învăţ cum se scot hainele!

Bărbatul m-a întins pe burtă, mi-a lipit faţa de podea şi mi-a desfăcut fermoarul dintr-o mişcare, cu un sunet ascuţit, de parcă mi-ar fi spintecat spatele cu cuţitul. Am tresărit şi am încercat să mă ghemuiesc, dar nu mi-a dat voie. Nu-mi permitea nici o mişcare, nici să clipesc, nici să clintesc vreun deget.

Furia nu i se domolise încă. Voia să se răzbune pe femeia aia şi pe şeful de sală de la restaurant, în felul lui, folosindu-se de trupul meu.

Urechea mi se sucise, sânii îmi erau zdrobiţi, gura pe jumătate deschisă, fără să pot s-o închid. Firele din covor care îmi înţepau buzele aveau un gust amar.

Durerea ar fi trebuit să-mi cuprindă tot corpul, dar simţurile mele o luaseră razna. Nervii mi se încâlciseră cumplit. Când durerea pe care mi-o provoca el pătrundea dincolo de bariera pielii, îmi răspândea în trup o aromă dulce.

Rochia pe care bărbatul a smuls-o de pe mine şi a azvârlit-o s-a preschimbat într-un ghemotoc galben abandonat într-un ungher. Senzaţia atingerii ei mi-a dispărut de pe trup într-o clipită.

Jupa, dresurile, sutienul au zburat apoi de pe mine. Ştia exact de ce să tragă şi de unde să desfacă. Braţele, picioarele, degetele lui se precipitau necontenit asupra mea. Fără să ezite, fără să dea greş.

La sfârşit, când mi-a tras chiloţii peste glezne, am ţipat. Mi-am dat seama că scosese absolut totul de pe mine şi că rămăsesem doar un boţ de carne neajutorat.

Am vrut să urlu din rărunchi, însă n-am scos decât un geamăt. Bărbatul mi-a apăsat şi mai tare faţa de podea. Mi-am văzut chipul desfigurat în vitrina de la bibliotecă. În spatele geamului erau înşiruite cărţi în limba rusă.

Era prima oară când vedeam ceva scris în limba rusă. Când mă condusese în cameră, primul lucru pe care îl remarcasem fusese masa lui de lucru. Era un birou simplu, vechi, pe care se găseau aranjate în ordine cinci creioane ascuţite, două dicţionare îndelung folosite, un prespapier, o lupă şi un coupe-papier, o carte groasă şi un caiet lăsate deschise.

Scrisul din caiet era şi el ordonat la milimetru. Literele mărunte se înşirau cu o precizie calculată, fără nici o ştersătură sau corectură. Arăta ca o miniatură elaborată.

— Este romanul cu Marie?

Am întins mâna către carte, dar mi-a oprit-o, prinzând-o în palma lui. Probabil nu voia să o ating. Sau poate voia doar să mă țină de mână.

— Da, a răspuns el.

— Nu înțeleg ce scrie, dar, la cum arată, rusa îmi pare interesantă.

— De ce?

— Arată ca un cod care ține ascunse nişte secrete romantice.

Încă îmi mai ținea mâna într-a lui.

— Ce mai face Marie acum?

— Tocmai s-a întâlnit, în sfârşit, cu instructorul de călărie. Se află într-un colț al grajdului, el având încă în mână cravaşa, îmbrățişați. Caii fornăie iar hamurile lor scot un zornăit uşor. Paiele foşnesc sub picioare. O rază de soare pătrunde printr-o crăpătură şi străpunge oblic întunericul. Iar ei doi…

Bărbatul m-a tras lângă el şi şi-a lipit buzele de ale mele. Într-o clipă le-am simțit pe de-a întregul. Căldura lor moale, uscăciunea lor cu iz de bătrânețe, totul.

A fost un sărut domol. Până şi vuietul valurilor încetase. Era o linişte care părea să ne tragă în adâncuri.

Dorința i s-a întețit. Mâinile i-au coborât de pe umeri pe spatele meu, către coapse, urmărind conturul oaselor. Nu ştiam cum să reacționez, dar nici nu puteam să fac decât aşa cum îmi poruncea el.

Când dorința lui a atins apogeul, mi-a spus:

— Dezbracă-te!

Cu toată căldura de afară, înăuntru era răcoare. Nu pentru că eram eu dezbrăcată, ci pentru că aerul din încăpere era rece. La fereastra dinspre sud, lăsată deschisă, perdeaua flutura când şi când, însă vântul cald nu răzbătea până la noi. În fața ei, terasa văruită în alb, gazonul, grădina, marea care se întindea dincolo de ea păreau să aparțină unei lumi îndepărtate. Eram singuri.

Bărbatul m-a prins de păr şi m-a tras pe canapea. Am vrut să-mi protejez capul cu mâinile, dar nu am apucat. Părul aranjat de mama mi s-a desfăcut şi mi-a căzut pe față. Agrafele desprinse au rămas agățate prin el.

— N-are sens să te opui.

Nu numai durerea, dar şi vocea lui îmi provoca plăcere. Am vrut să

dau din cap, dar n-am putut să-l mişc.

— Răspunde-mi!

— Da, am reuşit eu să îngaim.

— Nu te aud!

— Da, am înțeles.

Am repetat cuvintele de mai multe ori, ca să-l mulţumesc.

Bărbatul a scos de undeva o frânghie cu o formă ciudată şi a înfăşurat-o în jurul meu. Era rezistentă, mai groasă şi mai flexibilă decât sfoara de plastic care se foloseşte la colete. Avea un vag miros de chimicale.

Era izul care se simțea în laboratorul de chimie după sfârşitul orelor. Sau poate mirosul bunicului meu când murise. Mă ducea cu gândul la tubul prin care se drena lichidul galben din burta lui.

Frânghia îmi intra adânc în carne, strângându-mă cu putere. Bărbatul o mânuia cu pricepere, cu mişcări line şi sigure. Fiecare deget îşi făcea treaba conştiincios, vrăjindu-mă.

Nu reuşeam să-mi dau seama cum arăta corpul meu în acel moment. Ca să mă văd, nu-mi rămânea decât să mă privesc în geamul de la bibliotecă.

Aveam mâinile răsucite la spate, legate de încheieturi. Sânii îmi erau deformați, striviți, dar sfârcurile aveau o tentă rozalie, aşteptând parcă să fie mângâiate. Frânghia care îmi ținea genunchii îndoiți era legată de coapse şi de şolduri, ca să-mi desfacă larg picioarele. Dacă încercam să mi le apropii, se strângea şi mai tare şi îmi intra adânc în carnea moale. Lumina pătrundea înăuntrul unui pliu care până acum stătuse cufundat în întuneric.

Deşi nu mai încercam să scap, deşi făceam totul aşa cum îmi spunea, încă nu avea încredere în mine. Trebuia să-mi răpească şi ultima fărâmă de libertate.

— De ce tremuri?

Bărbatul m-a prins de bărbie. Doar un pic mi-a mişcat capul într-o parte şi frânghia a pârâit. Ştiam că trebuie să-i dau exact răspunsul pe care îl aştepta, dar tot ce-am reuşit să fac a fost să expir. Bărbatul a tras şi mai tare de nodul de la încheieturi şi un val de durere mi-a cuprins întreg corpul.

— Îmi pare rău!

Durerea m-a făcut să-mi recapăt vocea. Bărbatul nu şi-a slăbit strânsoarea.

— Îmi pare rău! Iartă-mă!

Erau cuvintele pe care i le tot repetam mamei încă de când eram mică. Eu doar le invocam strigând, fără să ştiu ce înseamnă să primesc iertare. Acum, în sfârşit înțelegeam. Şi voiam din tot sufletul să fiu iertată.

— Te rog, iartă-mă! N-o să mai tremur! Sunt cuminte!

Bărbatul m-a privit de sus. Cerceta fiecare părticică din mine, fără să clipească.

În casa aceasta în care totul era bine rânduit, de la dulapul cu vase, cuvertură, birou şi până la scrisul din caiet, eu eram singura care strica ordinea. Rochia şi lenjeria mea zăceau împrăştiate peste tot, iar eu eram un corp străin, răvăşit pe canapea.

Mă vedeam în geam – o insectă care trage să moară, o găină atârnată în cârligul măcelarului.

După ce am coborât de pe vapor, am luat-o pe drumul care mergea de-a lungul țărmului, în direcția opusă turiştilor, care se îndreptau către magazinul de scufundări, şi după o vreme am ajuns la un mic golf. Casa lui se afla chiar pe malul acestuia.

Era o casă modestă, cu acoperiş verde. Avea un gazon tuns frumos, o terasă strălucitoare, parcă proaspăt văruită, şi perdele albe ca laptele la geamuri, însă pe ici şi colo tot se zăreau semne de dărăpănare. Pereții, cercevelele, uşa de la intrare purtau amprenta aerului sărat la care fuseseră îndelung expuse.

Nişte trepte de beton cu scoici încastrate duceau până la intrare.

— Ai grijă, mi-a zis el şi m-a luat de mână.

Durerea din picioare, strânse în pantofii incomozi, devenise insuportabilă.

Însă aceasta nu era durere adevărată. Nu-mi închipuisem că tocmai mâinile atât de grijulii să nu cad aveau să mă iubească în felul acela.

— Ce cameră frumoasă! am exclamat eu, aşezându-mă pe canapea.

Dar nu fusesem sinceră. Încă din clipa în care intrasem pe uşă, mă cuprinsese o stranie senzație de nelinişte.

— Mulțumesc, a răspuns el încântat.

Aerul mohorât pe care îl avusese încontinuu de la restaurant şi până la ghereta cu pizza în sfârşit se risipise. Acum zâmbea, poate gândindu-se la momentul în care avea să-mi dea prima poruncă.

Încăperea servea drept sufragerie şi birou. Pe unul dintre pereți era o bibliotecă. Dădea către o cămăruță în care se zăreau un dulap de haine şi un pat. Uşa glisantă din sticlă era lăsată deschisă şi se vedea până în bucătărie.

Aparatele erau toate învechite, dar bucătăria avea un aspect curat.

Nicăieri în toată casa nu exista vreun obiect în plus. Nu am văzut tablouri, vaze sau obiecte decorative. Nu erau decât lucruri practice, folositoare.

Însă nota distinctivă a casei consta în meticulozitatea absolută. Nici un volum din bibliotecă nu era ieşit din linie, aragazul era curat lună, iar cuvertura nu avea nici urmă de cută. Totul era făcut cu o meticulozitate mai degrabă sufocantă decât primitoare. Am pus uşurel la loc perna pe care o luasem în braţe.

— Hai să-ţi pregătesc ceva de băut, a zis el şi s-a dus în bucătărie, de unde a apărut cu un serviciu de ceai. Toate cele necesare erau aranjate pe tavă într-o ordine deplină.

L-am privit cum pregătea ceaiul. A încălzit ceştile, a pus frunzele în ceainic şi a turnat apă fierbinte. A aşezat capacul şi a aşteptat. Apoi, cu mâna care se odihnea pe marginea tăvii a vărsat în ceşti o cantitate numai potrivită de lapte, după care a luat capacul şi a turnat ceaiul de sus, astfel încât să se amestece bine cu laptele.

— Poftim!

A ridicat capacul de la zaharniţă şi, răsucind ceaşca spre mine, şi-a încheiat seria de mişcări.

Atunci am remarcat pentru prima dată eleganţa cu care acţionau degetele lui. Nu erau robuste, ci mai degrabă delicate, cu unghii decolorate, pline de pete şi negi, însă în momentul în care se puneau în mişcare năuceau orice atingeau, învăluind totul într-un aer straniu, care subjuga.

Am luat o gură de ceai. O barcă pentru scufundări traversa golfuleţul. Oraşul se vedea înceţoşat, tulburat de sclipirea valurilor. O pasăre maronie a poposit pe terasă, dar imediat şi-a luat zborul.

Nu era oare dezamăgit de părul meu pubian năclăit de sudoare, de firele nerase de la subsuoară, de culoarea şi de forma sexului meu, atât de departe de a fi frumos, de sânii mei prea de copil? Nu îl frapa cât de urâtă era forma pe care o crea în timp ce mă lega? Nu ar fi preferat-o pe femeia aceea, cu toate ocările ei?

Bărbatul s-a întins peste mine. Nu se grăbea deloc. Se mişca încet, ca să-şi prelungească plăcerea cât mai mult şi ca să-mi arate că frânghia nu putea să se desfacă.

Buzele i-au alunecat pe gâtul meu, pe ureche, apoi s-au oprit peste gura mea. N-a mai fost ca sărutul de mai devreme. Gura lui udă s-a frecat de a mea şi salivă cu gust de caşcaval din pizza mi s-a prelins printre buze.

Mâinile lui se jucau cu sânii mei. Strânşi şi chinuiţi de frânghie, erau sensibili la cea mai mică atingere, cu sfârcurile întărite, aşteptând apăsarea degetelor lui.

Nici acum nu-şi scosese sacoul. Încă mai avea cravata la gât şi butonii nedesfăcuţi. Era exact ca atunci când ne-am întâlnit în faţa ceasului de flori. Doar eu arătam cu totul altfel.

Mă atingea doar cu buzele, cu limba şi cu degetele. Dar îi era suficient.

Nu neglija nici o părticică din mine. Era prima dată când simţeam că am omoplaţi, tâmple, glezne, lobi la ureche, anus. Le mângâia pe toate cu atenţie, le uda cu salivă, le gusta.

Am închis ochii. Aşa simţeam şi mai intens cât de ruşinos era ceea ce-mi făcea. Spatele mi se lipise neplăcut de canapeaua din vinilin. Ar fi trebuit să-mi fie frig, însă corpul meu continua să se umple de sudoare.

Deodată a început să exploreze prin părul meu pubian. Când i-am simţit respiraţia între picioare, nervii mi s-au încordat. Teama de ce avea să-mi facă mai departe şi dorinţa de a mă umili şi mai nemilos mă sfâşiau pe din două, iar din rana aceea se prelingea un şuvoi de plăcere, pulsând ca sângele.

Degetele lui desfăceau fiecare pliu, unul câte unul. Când limba i-a alunecat pe micul grăunte ascuns în spatele lor, am încercat să ţip şi să mă zvârcolesc, însă limba nu i s-a dezlipit de mine. Din mucoasa umedă, grăuntele acela sensibil pulsa înspăimântat.

Degetele lui au căutat intrarea în locul acela întunecat. Simţeam că nu mai rezist. Între picioarele mele, totul stătea să erupă. Am încercat să mă strâng cumva, speriată că o să explodez într-un şuvoi de plăcere, însă frânghia nu mă lăsa nici să clintesc.

Degetele lui au pătruns înăuntru. Au intrat fără să ezite, atingând locuri pe care nici eu nu le atinsesem vreodată, răsucindu-se printre pliuri calde de carne.

— Opreşte-te! am reuşit eu să strig.

Bărbatul m-a plesnit peste faţă, amuţindu-mă şi aducându-mi un val nou de durere. M-am gândit la scena cu Marie din grajd. Oare şi pe ea o lovise aşa, cu biciul?

Bărbatul şi-a şters pe obrajii mei degetele care până atunci fuseseră înăuntrul meu, lăsându-mi pe faţă ceva vâscos.

— Îţi place? m-a întrebat el.

Mi-am clătinat bărbia, nemaipăsându-mi dacă în semn că da sau nu.

— Îţi place, nu?

Şi-a înfipt deodată patru degete în gura mea. M-am înecat şi mi-a venit să vomit.

— Ce gust au?

Am încercat să le împing afară cu limba. Saliva mi se prelingea prin colțul gurii.

— Aşa de bun că-ți curg balele?

Am încuviințat din răsputeri.

— Târfo!

Bărbatul m-a plesnit din nou.

— Îmi place. Mai vreau, te rog!

Când am ajuns înapoi la Iris, soarele asfințea în mare. Clienții se întorseseră de la plajă şi de prin camere se auzea apa de la duşuri. Costumele de baie erau întinse la uscat pe la ferestrele care dădeau spre grădină. Cârlionții băiatului care cânta la harpă erau scăldați în nuanțele apusului.

— Ce-i cu părul ăsta? m-a luat mama în primire, observând imediat.

— Mi l-am agățat în pălărie… am răspuns eu încercând să par degajată.

— E răvăşit tot. Aşa ai de gând să stai la recepție?

Mama m-a tras în fața oglinzii şi mi l-a luat la pieptănat aşa cum făcea dimineața, deşi urma să fac baie şi avea să mi se strice la loc.

Oare avea să-şi dea seama prin ce trecuse părul meu în ziua aceea? Nu, era imposibil.

Astăzi mersesem până hăt, departe. Departe, în largul mării, într-un loc în care mama nu putea ajunge.

Ne străduiserăm împreună să aranjăm părul la loc, în baie.

— Nu e bine. Sigur mă ia mama la trei păzeşte, am spus eu oftând.

— Arată foarte frumos, a încercat el să mă aline, parcă uitând că din cauza lui ajunsese aşa.

— Nu. Mama e de-a dreptul bolnavă cu părul. Observă şi o agrafă dacă nu e la locul ei.

Baia era şi ea curată lună, fără urmă de strop de apă. O chiuvetă albă din ceramică, un dulăpior cu oglindă în dreptul ei. Robinetul vechi, fără apă caldă, o lamă de ras şi o periuță de dinți, un săpun neînceput.

Pieptenele lui era prea mic pentru părul meu lung şi nici nu aveam ulei de camelie.

Am încercat să adun cumva şuvițele răzlețe şi să le prind frumos în

coc. El îmi netezea cu grijă firele de la ceafă, temându-se să nu mă încurce.

Ca şi cum lumea s-ar fi schimbat la loc cu un pocnet din degete, bărbatul cel timid îşi făcuse din nou apariția. Însă eu nu uitasem în ce stare fusesem până mai adineauri. Îmi aranjam atentă fiecare agrafă, cu tot corpul încordat în aşteptarea următoarei rafale de vânt.

— Chiar eşti foarte drăguță… a spus el către reflexia mea din oglindă, apoi mi-a cuprins talia şi m-a tras uşor în brațele lui.

A fost un gest simplu, însă m-a înfiorat la fel de mult ca limba lui care se plimba pe trupul meu legat şi gol. Aşa ne-am luat rămas-bun, cu tristețe.

— Să nu-ți mai pui pălărie! Ai un chip atât de frumos, că e şi păcat să-l ascunzi, a spus mama, folosind aceleaşi cuvinte ca şi el. Ți-am mai spus de atâtea ori, trebuie să ai părul mereu îngrijit. Hainele, genții le şi cosmeticele costă bani, dar să te piepteni e gratis.

Clienții începeau să apară în hol, probabil în drum către cină. Se auzeau chei lăsate pe tejghea şi voci de copii. Mama mi-a prins părul atât de strâns, încât îmi simțeam ochii traşi în sus. Însă nu mă durea deloc.

Scumpa ta Mari tocmai şi-a arătat cea mai urâtă față, am mormăit eu în sinea mea.

Capitolul 5

De data aceasta mi-a dispărut jupa pe care o purtasem atunci. Deşi o pusesem la fundul sertarului, altfel plin de lenjerie, slujnica o luase tocmai pe asta.

Era o jupă ieftină, cu dantela franjurită de la prea multe spălări, dar ei nu-i păsase. Ea voia să simtă fiorul de a-şi însuşi lucrurile mele.

Oare şi-o pusese pe ea înainte să vină la muncă şi se admirase mulțumită în oglindă? Deşi mânca mult, era slabă. Avea bărbia ascuțită, brațele şi picioarele subțiri ca nişte bețe şi un piept din care se vedeau doar oasele. Pe corpul acela se potrivea numai bine o lenjerie de furat.

Nu-mi părea deloc rău după jupă. În ziua aceea, zburase imediat de pe mine şi aterizase sub canapea. Era un obiect inutil. Între mine şi traducător nu era nevoie de jupe.

Eram în plin anotimp estival şi hotelul se aglomerase. Aveam zile întregi cu toate camerele ocupate. Clienții soseau unul după altul, se duceau să înoate în mare, se plimbau pe zidurile de apărare ale castelului şi se culcau în paturile de la Iris. Slujnica venea acum şi seara să ne ajute la treabă.

O dată la trei zile primeam câte o scrisoare de la traducător. Scrisul şi exprimarea lui rămâneau neschimbate. Omul din scrisori era la ani-lumină de cel care mă devorase în ziua aceea. Îmi plăcea să-i citesc scrisorile politicoase şi pline de modestie, în care rememora cele întâmplate în casa lui.

După ce le citeam, amestecam scrisorile în gunoiul scos din camere şi le ardeam în incinerator, în curtea din spate. Aş fi vrut să le păstrez, dar la Iris nu exista nici o ascunzătoare unde să nu le găsească mama sau din care să nu le fure slujnica.

Pe măsură ce hotelul se aglomera, îmi era tot mai greu să-mi găsesc timp singură la recepție. De fiecare dată când mă vedea, mama îmi dădea câte ceva de făcut, iar clienții veneau cu tot felul de pretenții. Adu-mi

gheață să-mi răcoresc pielea, s-a înfundat scurgerea cu nisip şi nu se mai duce apa, e prea cald în cameră, e prea frig, sunt țânțari şi nu pot să dorm, aştept prea mult după taxi… Oricât alergam să le rezolv, plângerile nu mai conteneau. Însă eu mă ocupam de fiecare în parte, fără să scot o vorbă.

Mi se părea important să păstrez tăcerea, pentru că aşa puteam să-mi țin secretul ascuns într-un loc şi mai sigur.

Într-o zi după prânz, m-am dus în camera 202 cu nişte prosoape. Camera era ocupată de un cuplu tânăr cu un bebeluş, care tocmai plecaseră la plajă.

Dintr-o geantă de voiaj lăsată deschisă se revărsau scutece, borcănele cu mâncare pentru bebeluşi, şosete murdare şi truse cu cosmetice. Pe noptieră era rostogolit un biberon gol din care cursese lapte praf. Era o cameră mai ieftioară şi, după ce că era mică, înghesuisem şi un pătuț de copil în ea, încât nu mai rămăsese loc nici să te mişti. Perdelele erau îngălbenite de la soare şi tapetul cojit din loc în loc.

Tocmai eram pe cale să pun în baie prosoapele proaspăt livrate de la curățătorie, când mi-am amintit că traducătorul stătuse tot în camera 202. Ce-i drept, nu dormise acolo, ci plecase în miezul nopții.

Oare şi femeii aceleia îi făcuse ce-mi făcuse mie? Nu avea nici un bagaj la el, aşa că unde ar fi pitit frânghia aceea ciudată? Pe care pat o trântise, pe cel din dreapta, sau pe cel din stânga? Cine ştie, poate chiar pe podeaua îngustă.

Ea era mai plinuță decât mine şi probabil că frânghia îi intrase mai uşor în carne. În camera asta, unde acum un bebeluş bea lapte, atunci plutise un miros de parfum amestecat cu sudoare. Femeia ştiuse cum să se prefacă şi cum să gâfâie ca să-i stârnească pofta. Puteam să-mi imaginez perfect cum se mişcau buzele, limba şi degetele lui.

Nu eram singura pe care o iubise. Traducătorul nu-şi făcuse vreo pomană doar cu mine. În acel moment mi-am dat seama că eram geloasă pe femeia aceea.

Am pus prosoapele pe suport şi am închis uşa de la baie. Am aruncat la coş o bucată de hârtie căzută pe jos, m-am aşezat pe colțul patului şi am scos din buzunar scrisoarea pe care tocmai o primisem. Eram disperată s-o citesc.

Numai când îmi aduc aminte că ai urcat treptele pavate cu scoici, ai băut ceai din ceaşca asta şi te-ai privit în oglinda de la baie, simt cum pulsul mi-o ia razna. În timp ce mă bărbieream, m-am trezit că mâna mi se

opreşte şi, plină de clăbuc, mângâie drăgăstos oglinda.

Dacă m-ar vedea cineva, sigur m-ar crede nebun. Poate chiar m-ar disprețui. Însă cei lipsiți de inimă nu ştiu să recunoască o minune. Cine simte o fericire miraculoasă în timp ce se bărbiereşte?

Când ne-au alungat de la restaurant, am fost cuprins de deznădejde. Am crezut că pierd nu doar un prânz rafinat, ci şi pe tine. De-asta mi-am ieşit atât de mult din fire.

Femeia aceea era şi când te-am întâlnit prima dată. A reapărut şi când am vrut să luăm prima masă împreună.

Însă tu m-ai salvat. M-ai protejat cu o căldură cum nu am mai simțit până acum.

În aparență, viața mea nu s-a schimbat cu nimic. Mă trezesc la ora şapte, traduc trei ore dimineața şi două după-amiaza. După ce termin lucrul, mă plimb în jurul insulei, dorm, pregătesc masa. Până la ora unsprezece, când mă culc, nu mă vizitează nimeni. Nici poştaşul, nici vreun încasator, nici măcar vreun comis-voiajor.

Acum însă, fiecare clipă a acestei vieți monotone musteşte de bucuria de a te fi cunoscut pe tine. Şi, în acelaşi timp, în egală măsură, sunt chinuit de o nelinişte cumplită.

Dacă te-ar lovi o maşină şi ai muri, dacă ai dispărea de pe lumea aceasta fără nici un cuvânt, fără nici un zâmbet, nu ştiu ce m-aş face. Oare a fost totul doar un vis? Poate că, de fapt, nu a existat nici o tânără numită Mari, nici la Hotelul Iris, nici în fața ceasului de flori… Asta mă îngrozeşte pe mine.

Cu cât sentimentele mele față de tine devin mai intense, cu atât creşte şi neliniştea mea. Şi cu cât mă las chinuit de închipuiri fără temei, cu atât mă cufund mai adânc în bucuria de a te iubi.

Te rog să exişti mai departe în lumea aceasta în care mă aflu şi eu! Poate că ai să râzi de rugămintea mea stranie, dar vreau să ştii că ruga mea cea mai fierbinte e ca tu să exişti. Asta şi nimic altceva…

— Ce faci aici?

Slujnica apăruse deodată în prag şi se uita la mine prin crăpătura uşii.

— Nimic.

Am tresărit şi m-am ridicat. Plicul pe care îl țineam în poală a căzut pe jos.

— Ce cauți tu în camerele clienților?

— Uitasem să aduc prosoape.

Am ridicat plicul de pe jos şi am vrut să bag scrisoarea în el, dar mă

grăbeam prea tare şi tot nu reuşeam.

— Hm, ciudat. Ai venit doar ca să schimbi prosoapele, dar stai pe pat cu o față serioasă… Ia zi, ce e cu scrisoarea aia?

Slujnica a întins mâna către scrisoare rânjind nesuferit.

— Lasă-mă în pace!

Am dat imediat să o îndes în buzunar, dar slujnica m-a prins de încheietură şi mi-a smuls-o din mână, fără să-i pese că ar putea s-o rupă.

— Ți-am zis să mă laşi în pace!

— La cât insişti, e ceva necurat la mijloc. Hai, nu fi zgârcită, lasă-mă să arunc şi eu un ochi pe ea, da?

Ne-am luptat pe scrisoare în încăperea strâmtă, împrăştiind scutecele şi răsturnând biberoanele. Cu un zâmbet malițios pe față, slujnica a fugit într-un colț al camerei, ținând provocator scrisoarea sus, deasupra capului.

— Aşadar… „Dragă Mari, sper că nu eşti răcită… Dragă Mari, mă simt extrem de fericit numai când aştern pe hârtie aceste cuvinte…“ Vai, e o scrisoare de amor! a țipat slujnica.

— E absolut josnic să citeşti scrisorile altuia!

— Ba mai rău e să te piteşti şi să tragi chiulul de la treabă! Ia zi, cine e? După scris, aş zice că e destul de bătrân. E, cât are? Vai, mor de râs, semnează cu nume de femeie! Devine tot mai interesant! Ce şiretlicuri de doi bani foloseşte…

— Potoleşte-te!

— Gata, m-am prins! Povestea cu doamna bogată cu care corespondezi era o minciună. Ăsta e clar bărbat. Dar cine să fie? Hai, spune tot!

Slujnica țopăia de-a dreptul, amuzată la culme.

— Nu e treaba ta!

— E o chestiune foarte serioasă, care nu trebuie ascunsă de mama. Ține de educația ta, iar tu eşti ca o fiică pentru mine. Ce s-ar mai supăra mama pe tine dacă ar şti! La ea, când e vorba de fetița ei…

— Dă-mi înapoi jupa! am zis eu.

Într-o clipă, fața slujnicei s-a golit de orice expresie. Între noi s-a aşternut tăcerea.

— Jupa mărimea 80, care ție îți e prea mare.

Femeia a rămas țintuită locului, uitându-se urât la mine.

— Despre ce vorbeşti? Ce ciudățenii spui! a răspuns ea cu un tremur uşor în voce.

— Nu te preface că nu ştii! am continuat eu, ignorând-o. Compasul, batistele, nasturii, dresurile, jupa, portmoneul cu mărgeluțe, dă-mi-le înapoi

pe toate!

Deşi le credeam pe jumătate uitate, le-am înşirat cu uşurință, unul după altul. Slujnica îşi lingea nervos buzele, fără să spună nimic.

— Mi-e simplu să te pârăsc mamei şi să te dea afară. Dacă se duce vestea prin vecini că eşti cleptomană, nu-ți mai găseşti nicăieri de lucru. Nici de cusut n-o să-ți mai dea nimeni.

— Hm!

Pufnind din nas, slujnica a mototolit scrisoarea, a aruncat-o pe jos şi a ieşit din cameră.

Am luat-o şi i-am dat foc, ca de obicei, în curtea din spate.

— Faci asta des? l-am întrebat eu pe traducător, rostogolind pe masa de laborator o gumă de şters, uitată de cineva.

— Ce anume? a răspuns el.

— Să petreci noaptea cu o persoană necunoscută…

Mi-am ales cuvintele cu grijă. El şi-a ţuguiat buzele şi şi-a coborât privirea către guma tocită. I-am privit faţa, temându-mă că l-am jignit, dar n-am detectat nici o urmă de nemulţumire. Se străduia doar să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Nu chiar des, a răspuns el după o tăcere prelungită. N-aş putea să-ți spun exact în cifre de câte ori şi la ce interval, dar nu se întâmplă decât foarte rar.

Fiind vacanța de vară, şcoala era goală, iar curtea şcolii, pustie. Deasupra parcării de biciclete, cerul se colora treptat în stacojiu, iar razele asfinţitului pătrundeau pieziş în laboratorul de chimie, învăluind în aceeaşi nuanță cele zece mese dreptunghiulare, tabla, etajerele de sticlă cu substanţe chimice şi chipul său întors din profil.

— Cum ai întâlnit-o pe femeia aceea?

— Stătea pe marginea drumului şi aştepta clienți, aşa că am vorbit cu ea.

— Cum de ți-ai dat seama că e prostituată? Că doar nu umblă cu o pancartă atârnată de gât.

Bărbatul şi-a ridicat privirea şi a zâmbit cu o expresie încurcată.

— Sigur că mi-am dat seama. Din aerul ei. Femeile ca ea întotdeauna caută bărbați. Pentru asta stau şi aşteaptă.

Fusese de-a dreptul banal să pătrundem în laborator. Intrarea din spate, de pe partea opusă cu intrarea principală, avea broasca stricată încă de pe vremea când eram elevă acolo. De acolo am trecut prin spatele bazinului de

înot, am traversat terenul de tir cu arcul şi pe cel de tenis, am urcat pe scara de incendiu de lângă sala de muzică şi am ajuns în laboratorul de chimie, ultima clasă de la etaj. Nu auziserăm nici un sunet şi nu ne ieşise nimeni în cale.

Ne întâlniserăm la el acasă, pe insulă, şi la plecare am vrut să ne luăm rămas-bun la ponton, dar până la urmă ne-am urcat amândoi pe vapor. Nu ne-am îndurat să ne despărţim. Nu am putut să ne descleştăm mâinile. Ne-am plimbat fără ţintă prin oraş, propunându-ne să aşteptăm următorul vapor către insulă şi până la urmă am ajuns la şcoală.

— Uneori mă apucă o teamă cumplită, a rupt el tăcerea. După ce termin câte o traducere, iau vaporul şi mă duc s-o pun la poştă. Poate să fie, de exemplu, o broşură de prezentare pentru nişte suplimente alimentare pe bază de grăsime de sturion – o fiţuică scrisă într-o rusă dubioasă, care spune că zece pastile în fiecare zi ajută la îmbunătăţirea circulaţiei şi la întărirea funcţiei hepatice. Cumpăr timbre, le lipesc şi pun plicul în cutia poştală. În clipa în care aud acel fâşşş uşor, mă cuprinde o spaimă cumplită, ca un atac.

— Fâşşş? l-am imitat eu.

Bărbatul a tras mai aproape lampa de spirt de pe masă. Curbura lămpii i s-a potrivit perfect în căuşul palmei. În interiorul sticlei transparente se vedea fitilul îmbibat în lichid.

— Nu e vorba că sunt singur şi mă simt însingurat. Singurătatea e un sentiment care s-a evaporat de mult. Senzaţia pe care o am eu e că dispar printr-o crăpătură din aer, fără zgomot, tras de o forţă colosală, căreia nu mă pot împotrivi. Iar odată ce mă absoarbe, ştiu că nu mă mai pot întoarce.

— Adică simţi că mori?

— Nu, nu e asta. Toată lumea moare. Eu vorbesc despre ceva mai special. Eu sunt singurul târât către crăpătura asta invizibilă, ca să fiu pedepsit. Voi fi nevoit să cutreier la nesfârşit la capătul lumii, fără să mi se permită să mor. Şi nimeni nu va băga de seamă că am dispărut, nimeni nu mă va plânge. Poate doar cei de la firma cu suplimentele din sturion m-ar căuta, ca să mă plătească. Dar s-ar lăsa repede păgubaşi, pentru că oricum e vorba de o sumă infimă.

Bărbatul vorbea abătut, privindu-şi reflexia în lampă. Şi-a mişcat mâna, iar alcoolul din lampă s-a cutremurat, odată cu chipul său.

— Cumpăr femei ca să scap de frica asta. Când mă abandonez poftelor carnale, mă conving că sunt încă aici. A doua zi de dimineaţă iau primul vapor înapoi. Arunc notiţele de la traducerea cu sturionii, broşura, sugativa.

Abia în acel moment simt că a trecut criza.

Am încuviințat. Nu înțelesesem tot ce-mi spusese, dar nu voiam să tulbur liniştea din sală cu vorbe care nu-şi aveau rostul. Bărbatul a expirat prelung, de parcă abia atunci lăsa în urmă criza aceea.

Era ora de acalmie şi vântul dinspre mare se oprise. Frunzele copacilor, drapelul, plasa de la porțile de fotbal, toate îşi țineau răsuflarea.

Ne-am dus în anexa din spatele laboratorului. Înăuntru era întunecat şi zăpuşeală. Am dat de mai multe rânduri de rafturi înalte, înțesate cu tot felul de lucruri puse la nimereală – retorte, pahare de laborator, mojare, site de azbest, balanțe şi greutăți, o planşă cu tabelul periodic al elementelor, un proiector de diapozitive, un mulaj de schelet uman, eprubete, microscoape, specimene de insecte, vase Petri… Am trecut pe un coridor îngust dintre rafturi. Mirosul de chimicale mi-a amintit de frânghia bărbatului.

— Mă disprețuieşti? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu. De mic copil am ştiut că se pot cumpăra femei pe bani. Şi la Iris vin astfel de clienți în fiecare seară.

Un specimen de cărăbuş, desprins din ac, căzuse pe fundul cutiei. Avea picioarele din spate rupte şi antenele îndoite. Ochii lui mici priveau fix într-un punct din aer.

— Femeilor pe care le cumperi le faci ce-mi faci şi mie?

— Nu e la fel, a spus el clătinând din cap de mai multe ori. Mari…

Îmi plăcea să-l aud şoptindu-mi numele. Suna frumos de pe buzele lui.

— Este absurd să te compar pe tine cu oricine altcineva. Tu eşti cu totul specială. Cu totul, de la fiecare unghiuță până la ultimul fir de păr.

Nu ştiam ce să răspund. Voiam doar să-l mai aud rostindu-mi numele, iar şi iar. Nu aveam nevoie de alte cuvinte. Închideam şi deschideam un sertar de la unul dintre rafturi. Auzeam pipetele zăngănind înăuntru.

În ziua aceea mă legase de pat. Patul avea un grilaj din fier, numai bun ca să-mi lege mâinile şi picioarele.

Îmi tăiase jupa cu o foarfecă mare. Avea tăişul ascuțit şi un luciu întunecat. O închisese şi o deschisese de mai multe ori în gol, delectându-se cu sunetul.

Trecuse cu foarfeca drept în sus, pornind dintre coapsele mele desfăcute. Lamele abia dacă o atinseseră şi jupa se şi despicase fără nici cea mai mică împotrivire.

Foarfeca îmi ajunsese în dreptul abdomenului. Un fior rece mă săgetase prin tot corpul, dezorientându-mă. Dacă şi-ar fi încordat degetele un pic mai mult, tăişul ar fi pătruns în abdomenul meu expus. Pielea s-ar fi

răsfrânt în lături şi ar fi dezvelit carnea, iar sângele mi s-ar fi prelins pe cuvertură.

Presentimentul de durere şi frică îmi inundase mintea. Poate că şi pe soția lui aşa o omorâse.

Cu cât presentimentul devenea mai real, cu atât plăcerea erupea mai puternic în mine.

Ştiam deja ce avea să mi se întâmple într-un astfel de moment. Tot corpul mi se umezea.

Bărbatul îmi tăiase încet cele două bretele. Ştiam că era în van, dar mă zvârcolisem încontinuu, încercând să slăbesc frânghia. Grilajul scârțâia, iar sunetul acela lugubru îl incitase şi mai tare.

Bucățile de material alunecaseră pe podea. Pierdusem încă o jupă.

— Mai e puțin şi pleacă ultimul vapor, am zis eu.

Sirena s-a auzit în depărtare. Traducătorul a oftat de parcă era ultimul sunet pe care ar fi vrut să-l audă.

Ne-am îmbrățişat, aşa cum făceam mereu la plecare, nevrând să ne despărțim. Era singurul mod de a alunga tristețea. Corpurile noastre ştiau cum să se contopească, astfel încât să umple şi cel mai mic spațiu dintre ele. Ne-am lipit obrazul unul de celălalt, simțindu-ne respirația pe pleoape.

Fără jupă, bluza mi se lipise de spatele asudat. La încheieturi îmi rămăseseră nişte vagi urme roşii de la frânghie.

— De ce trebuie noi să mergem unul într-o parte şi unul în alta…?

— Nici eu nu ştiu…

A clătinat din cap de nenumărate ori.

Capitolul 6

Găseam tot mai greu pretexte ca să plec de la hotel. De „bătrâna cea singură şi bogată“ nu mă puteam folosi la nesfârşit. Mama fusese încântată de cuvântul „bogată“ doar la început. Din momentul în care şi-a dat seama că acest fapt nu-i aducea nici un profit concret, pentru ea a devenit doar o bătrână enervantă.

— La ce-ți folosește ție să-ți petreci vremea cu cineva în vârstă? Normal ar fi să te recompenseze cu ceva. Dar nu, ea doar te cheamă în vizită când i se năzare, atunci când se plictiseşte. Iar asta îmi dă mie bătăi de cap tocmai acum, când e perioada cea mai profitabilă la hotel. Scapă de ea!

Eu nu aveam niciodată zile libere deoarece hotelul era deschis pe toată perioada anului. Dacă dădeam o fugă să-mi iau o înghețată când ar fi trebuit să stau la recepție, mama se făcea foc. „Înghețata asta a ta e posibil să ne fi costat o cameră“, pretindea ea mereu, apoi îmi lua înghețata începută şi mi-o arunca în chiuvetă.

Când voiam să ies, trebuia să-mi aleg bine momentul şi să deschid subiectul cu grijă. Era foarte important să nu-i încurc planurile. Chit că era vorba doar de ieşit la un bar cu colegii de dans, programul ei avea întotdeauna prioritate.

Adevărul este că până atunci nu avusesem treburi care să mă scoată din casă. Cel mult mergeam să văd un meci de fotbal, să returnez un film la centrul de închirieri, să-mi cumpăr tampoane şi cam atât.

Dar acum lucrurile se schimbaseră. Aveam planuri de care voiam să mă țin chiar dacă mințeam de înghețau apele.

— Mă doare măseaua!

Mă hotărâsem să spun minciuna asta la masa de prânz, când era şi slujnica. Ceva mă făcea să cred că era mai bine să fie şi ea de față.

— Pot să mă duc la dentist?

— Care măsea?

— Pe partea dreaptă, în spate.

— Şi nu poți s-o suporți aşa?

— Chiar nu pot.

— Îți trece dacă mesteci nişte frunză de plantă-cameleon1.

1 *Houttuynia cordata*, plantă originară din sud-estul Asiei, ale cărei frunze aromate sunt folosite în bucătărie, dar şi în medicina tradițională. (N. tr.)

— Nu merge cu leacuri băbeşti. Simt că-mi crapă falca de durere.

— Mâine vine bâlciul şi avem toate camerele pline de lume cu copii. Tocmai acum te-ai trezit să te doară măseaua?

Mama încă mai bodogănea. Eu mâncam un sendviş cu castravete mestecând cu grijă, pe partea stângă.

Fără să spună nimic, slujnica şi-a îndesat în gură două bucăți de sendviş, pe care le-a înghiţit cu bere. N-a suflat nici o vorbă în legătură cu dentistul. Se uita la firimiturile de pâine de pe masă, evitând parcă să-mi întâlnească privirea.

— Îmi pare rău că provoc bătăi de cap, i-am spus eu slujnicei.

— Ei… a mormăit ea indispusă.

— A, chiar aşa, am văzut că ai un portmoneu tare drăguț! Unul brodat cu mărgeluțe. Mi-l mai arăți şi mie? am zis eu ca să-i reamintesc de înțelegerea dintre noi.

Slujnica şi-a terminat berea şi a aruncat cutia goală în coş. A aterizat înăuntru cu un zgomot strident.

— Azi nu-l am la mine.

— Ce păcat!

Am desfăcut ultima bucată de sendviş şi am mâncat doar brânza dinăuntru. Slujnica şi-a aprins o țigară, iar mama a râgâit.

În bucătăria prost aerisită era zăpuşeală. Ventilatorul de pe frigider mergea, însă nu făcea decât să învârtă aerul umed şi încins. Toți clienții erau plecați la plajă şi nu se vedea nici țipenie. Țârâitul cicadelor din grădină răsuna puternic prin hotelul pustiu. Cu soarele dogorindu-i în spinare, băiatul care cânta la harpă arăta mai istovit ca de obicei.

În seara aceea a avut loc un mic incident la recepție. Un client beat mi-a pus mâna pe piept.

— Scuză-mă, mi-a scăpat mâna! a râs el cu o voce nesuferită.

Pe moment nu-mi dădusem seama ce făcuse. Când am dat să las cheia

pe tejghea, clientul a întins mâna drept către mine şi mi-a pipăit un sân. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama ce făcuse. Pe piept mi-a rămas o senzaţie neplăcută.

Am aruncat cheia şi am ţipat, apoi mi-am trecut mâna de mai multe ori peste piept, de parcă degetele lui încă ar mai fi fost acolo. Văzându-mă, bărbatul a râs şi mai tare.

— Nu e cazul să te agiţi atâta, că n-am făcut-o cu intenţie. A fost doar o mică greşeală, atâta tot.

Clătinându-se, bărbatul s-a sprijinit cu coatele pe tejghea şi m-a privit cu ochi injectaţi. Mi-a ajuns la nas respiraţia lui duhnind a băutură. Am mai ţipat o dată din toţi rărunchii.

Mama a apărut în grabă din spate. Şi ceilalţi clienţi şi-au ţipit capul pe uşă. Se mai iscase şi altă dată o zarvă asemănătoare, în noaptea în care traducătorul stătuse în camera 202.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce e cu zarva asta?

— M-aţi trezit cu gălăgia!

Toată lumea avea ceva de comentat. Şi în noaptea aceea auzisem aceleaşi texte.

Între timp, ţipetele mele se transformaseră în suspine. Mă ghemuisem în micul spaţiu întunecat de sub tejghea şi plângeam fără oprire.

Îmi dădeam şi eu seama că exageram. Era vorba doar de un beţiv care se luase de mine. Nu rezolvam nimic dacă făceam tărăboi.

— Chiar nu ştii de glumă? s-a auzit vocea îmbufnată a clientului. Hai că mi-ai stricat tot cheful!

— Îmi pare rău! E doar un copil şi s-a speriat puţin, atâta tot. Nu vă supăraţi, o să stau eu de vorbă cu ea. Rog pe toată lumea să se ducă înapoi la culcare. Ne cerem mii se scuze pentru deranjul creat!

Mama încerca să dreagă situaţia cu politeţurile ei afectate.

— Tu cât ai de gând să te mai smiorcăi? Doar ţi-a atins pieptul, nu te-a violat! Ce mare lucru ai simţit? Cum s-ar aşeza o muscă pe tine, nu? Mâine, dacă îl luăm cu binişorul, s-ar putea să scoatem un bacşiş gras de la el.

Un gândac mort zăcea în praful de sub tejghea. Când clipeam, lacrimile mi se rostogoleau pe jos. Nu mai ştiam nici eu de ce plângeam. Pesemne că beţivul şi ceilalţi clienţi se întorseseră în camerele lor, deoarece se făcuse linişte în hol. Doar mama continua să vorbească.

M-am gândit că plâng pentru că mi-e dor de traducător. Voiam să fiu lângă el şi să-i simt căldura pielii. Voiam să văd cum pe chipul lui

însingurat înfloreşte zâmbetul acela sfios în clipa în care mă zăreşte. Voiam să fim împreună în casa de pe insulă şi să ne abandonăm ritualului nostru secret, dictat de el.

Deşi a doua zi toate dorinţele mele aveau să se îndeplinească, gândul acesta nu-mi aducea nici o alinare. Ce mă întrista pe mine era că voiam să-l văd chiar atunci, în clipa aceea.

Slujnica m-a trădat. A doua zi de dimineaţă, la ora la care trebuia să vină la Iris, nu a apărut.

— A mâncat prea mult şi i s-a făcut rău de la stomac. M-a sunat mai devreme să mă roage să-i dau liber, mi-a spus mama.

— Şi eu ce fac cu dentistul? am întrebat eu timid.

— Poţi să-l laşi pe mâine sau pe poimâine. Azi nu se poate fără tine aici. Avem toate camerele ocupate. Fir-ar să fie, tocmai azi să-i fie rău de la stomac, când avem atâta treabă!

Ba nu pot s-o las pe mâine sau pe poimâine! Eu trebuie să fiu în faţa ceasului de flori azi, la ora două! îmi venea mie să urlu, dar n-am avut încotro decât să tac şi să fac aşa cum spune mama.

— Hai, ce stai? Fă curat în sala de mese şi apoi ajută-mă să fac paturile!

Ordinele mamei mă deprimau întotdeauna. Mă doborau şi mă făceau să mă simt oribil.

Am spălat vasele folosite de clienţi la micul dejun. Am aruncat resturile de felii de şuncă cu urme de muşcături, am clătit linguriţele soioase de iaurt şi am golit în chiuvetă ceştile cu cafea călâie.

În ciuda orei, am auzit nişte clienţi coborând. Era o fată îmbrăcată cu un maiou foarte decoltat şi pantaloni scurţi, însoţită de un tânăr cu ochelari de soare. Mi-am clătit în grabă clăbucul de pe mâini. Au comandat un espresso şi un ceai cu lămâie. Când le-am spus că nu avem decât cafea la filtru, ea şi-a ţuguiat buzele, iar el a pufnit. Am scos lămâia pe care o pusesem deja în frigider şi am tăiat-o.

Cei doi au ţinut-o doar în plângeri, că nu avem gem de afine, că brânza e prea tare, că vor să mai încălzesc pâinea, că e cuţitul murdar…

În chiuvetă se adunase un munte de vase murdare. Fata lăsase pe ceaşcă urme de ruj roz, lipicioase, care nu se curăţau indiferent cât le frecam cu buretele.

În hol începuseră să se adune clienţi care eliberau camerele. Am auzit-o pe mama strigându-mă de trei ori: „Mari! Mari! Mari!“ Aerul proaspăt al

dimineții deja se risipise şi razele puternice ale soarelui inundau grădina. Clienții tot sunau iritați din clopoțelul de la recepție.

Am luat ceaşca murdară de ruj şi am izbit-o de marginea chiuvetei. S-a spart cu un sunet cristalin.

Eram convinsă că slujnica se preface bolnavă. Îşi dăduse seama că azi urma să mă întâlnesc cu bărbatul care îmi trimisese scrisoarea şi voia să-mi pună bețe în roate. Probabil se supărase pentru că vorbisem despre portmoneul cu mărgeluțe de față cu mama şi încerca să mă pedepsească. Sau poate că pur şi simplu îi plăcea să mă chinuie, aşa cum îi plăcea să fure.

Nu aveam cum să contramandez întâlnirea, pentru că traducătorul nu avea telefon. Orice ar fi fost, trebuia să plec de la Iris până la ora două. Voiam să răspund tuturor dorințelor lui.

După ce am rezolvat cu clienții care eliberau camerele, i-am telefonat pe furiş slujnicei.

— Ce-ți mai face stomacul? am întrebat-o eu.

— Apreciez grija, a răspuns ea triumfător, încrezătoare că planul i-a funcționat.

— Nu cumva ai băut prea multă bere?

— Posibil. La cât e de cald…

— Să ştii că mama s-a plâns.

— Ea se plânge de orice.

— De ce te prefaci bolnavă?

— Mă prefac? a râs ea, amuzată la culme. Nu mai vorbi prostii! De ce să mă apuc eu să mint ca să nu vin la muncă? Că doar mi se opresc bani din salariu.

— Nu mai face pe nevinovata!

Aspiratorul s-a oprit. Mi-am apropiat receptorul de gură şi l-am acoperit cu palma.

— Ştiu ce pui la cale. Vrei să mă ții aici, ca să nu pot să mă duc la dentist.

— Ce prostii spui! Ce treabă am eu cu dentistul? Nu mă priveşte pe mine dacă te duci sau nu. Că e doar un *dentist*.

La capătul celălalt al firului mi s-a părut că aud cuburi de gheață zăngănind şi pe ea mestecând şi înghițind. Slujnica înfuleca ceva, ca de obicei, şi nici măcar nu încerca să se ascundă.

— De unde ştii tu că mă prefac? Pe mine chiar mă doare stomacul. Mă doare aşa de tare, încât nu mă simt în stare să fac curat prin camere. Plus că

mi-am luat şi învoire de la mama ta.

Vorbea cu gura plină şi pe alocuri abia înțelegeam ce spune, dar i-am zis răspicat:

— Să fii la Iris până la unu şi jumătate.

— Îmi pare rău, dar nici nu începe vorba.

— Unu şi jumătate, da? Cel târziu.

— Dar ce mă priveşte pe mine?

— Dacă nu vii, te spun mamei. Te-am mai avertizat o dată. N-o să pierzi salariul pe o zi, ci pe o viață.

Aspiratorul a pornit din nou. În schimb, la celălalt capăt al receptorului s-a aşternut tăcerea.

Îmi era teamă să nu riposteze că n-am decât s-o pârăsc. Avea şi ea un as în mânecă şi putea să mă amenințe că spune că mă întâlnesc cu un bărbat. Chiar dacă încă nu ştia că bărbatul cu pricina era de fapt ciudatul cel izgonit din oraş.

Stai liniştită, stai liniştită, mi-am repetat eu. Am ars toate scrisorile şi nu a rămas nici o dovadă. Ce făcea slujnica însă era o infracțiune. Puteam să-i răstorn geanta şi să-i vâr portmoneul sub nas. S-o pun să se dezbrace până la jupă.

Aplicând lovitura de grație, am spus în receptorul mut:

— Dacă nu apari până la unu şi jumătate, pregăteşte-te să suporți consecințele.

A fost o zi deprimant de plină. Nu am avut timp nici să mănânc la prânz. În toate camerele covoarele erau pline de nisip şi greu de curățat, iar mama era iritată şi mă certa mereu. Au sosit clienți noi înainte să apucăm să terminăm curățenia. A sunat telefonul din toate părțile, de la Oficiul de Sănătate, firma care închiria plante, o agenție de turism, profesoara de dans, clienți care anulau rezervările, clienți care făceau rezervare, clienți care nu ştiau cum să ajungă la hotel… În plus, toaletele de la etajul doi s-au înfundat şi un miros neplăcut s-a răspândit în tot hotelul. Am chemat imediat instalatorul, dar a durat enorm. Clienții care nu puteau sta în camere m-au încolțit cu plângeri. Miroase urât în cameră, mi-e rău de la căldură, m-am tăiat la picior într-o stâncă… Mă presau de parcă toate erau din vina mea.

Cauza s-a dovedit a fi o pereche de chiloți de damă înțepeniți în canalizarea de la camera 301, camera ocupată de cuplul care venise târziu la masa de dimineață. Era genul de lenjerie vulgară pe care ar fi purtat-o fata aceea. Chiloții se îmbibaseră de apă şi rămăseseră încolăciți în

conducta de la toaletă.

Se apropia de unu şi jumătate. Traducătorul probabil că plecase deja de pe insulă. Se urcase pe vapor, îmbrăcat într-o cămaşă albă apretată, cravată strânsă bine la gât şi veşnicul costum sufocant. Stăteam încontinuu cu ochii pe ceas. Îmi ceream scuze clienților, dar eram cu gândul doar la el.

Slujnica tot nu apărea. De fiecare dată când auzeam mişcare la uşa din spate, mă uitam în curte, dar nu era decât vreo pisică vagaboandă.

— Ce foame mi s-a făcut! a zis mama. Abia mă mai țin pe picioare. Pregăteşte tu ceva de mâncare.

M-am dus în bucătărie şi am încălzit o conservă de curry. Clienții tot continuau să apară. Mâncam stând în pragul uşii. Cât m-am fâțâit între recepție şi bucătărie, mâncarea mi s-a răcit de tot.

Era aproape unu şi jumătate, iar slujnica tot nu venise. De ce ținea morțiş să mă pedepsească? Chiar dacă o luam acum la fugă, tot n-aş mai fi ajuns la timp. Iar eu stăteam aici şi mâncam curry. Mi se părea deprimant. M-am forțat să înghit restul de curry sleit din farfurie.

— Nu vezi că sunt pătate fețele de masă? Pune mâna repede şi le spală, ca să apuce să se usuce până mâine-dimineață!

Şi cu burta plină, mama tot iritată era. A ieşit trântind uşa şi s-a dus la etajul doi să vadă ce se mai întâmpla.

Am spălat fețele de masă. Le-am înmuiat în înălbitor, am scos petele de unt, gem şi portocale, apoi le-am apretat. Le-am pus în storcător şi le-am întins la uscat în curtea mică şi plină de țânțari din spate. Am pus patru pe bara de sus, trei pe cea de jos, atentă să nu stea strâmb, le-am răsucit la margine exact douăzeci de centimetri şi le-am fixat cu câte doi cleşti de rufe. Nu treizeci de centimetri şi nici zece. Nu trei cleşti şi nici unul. Acestea erau ordinele mamei.

Nici eu nu pricepeam de ce nu lăsam baltă fețele de masă şi nu alergam la el sau de ce tremuram aşa în fața mamei. Nu suportam gândul că nu-l voi putea vedea, dar nici gândul că mama ar putea afla totul. Simțeam cum aerul se subțiază treptat-treptat în jurul meu şi că mă sufoc. Dacă ar fi venit slujnica, totul s-ar fi rezolvat.

Era chinuitor să mă mai uit la ceas. A trecut de două, apoi de trei. Pe măsură ce limbile ceasului se învârteau, nemilos, ura mea față de slujnică se întețea.

Pe o față albă de masă mi-a apărut în fața ochilor silueta traducătorului. Stătea bătut de soare în piațetă, lângă tânărul cu acordeonul. Monedele din cutie luceau puternic. Melodia tristă pe care o cânta băiatul

nu ajungea până la urechile turiştilor aflaţi în vacanţă. Traducătorul era singurul care se lăsa purtat de acordurile sale.

Din când în când îşi privea ceasul. Îşi înclina uşor capul într-o parte şi, clipind orbit de soare, se uita după mine, aşteptând să mă vadă alergând către el pe drumul de faleză. Strada era plină de lume, dar numai eu nu eram. Se uita când la ceasul de mână, când la ceasul de flori, parcă întrebându-se dacă nu cumva al lui nu mergea.

Îşi imagina tot felul de lucruri. Poate că a greşit el ziua? Poate n-a ajuns scrisoarea? Să mă fi îmbolnăvit eu subit? Apoi începea din nou să asculte acordeonul.

Am bătut cât am putut de tare cu palmele în faţa de masă, ca să netezesc cutele. Nu mai aveam curaj să mă uit la ceas. Traducătorul sigur se lăsase păgubaş şi se întorsese pe insulă. Eu stăteam ghemuită sub suportul de rufe şi mă rugam din tot sufletul să nu creadă cumva că nu-l mai plac.

De ieri eram încontinuu tristă. Când mă gândeam la el, simţeam mai degrabă tristeţe decât dragoste.

Nu ştiu cât am stat acolo nemişcată. Am auzit vocea mamei din bucătărie. Zăngănit de vase, hârşâit de scaune, paşi, un chicotit. Slujnica. Venise slujnica.

Am apucat faţa de masă din dreptul meu, m-am şters cu ea pe faţă şi am dat fuga în bucătărie.

— Cum te mai simţi?

— N-am mâncat nimic toată ziua şi acum mi-e mai bine.

— Nu trebuia să te dai peste cap să vii.

— Am zis să dau totuşi o fugă până aici.

— Apreciez, să ştii. Azi a fost nebunie curată.

Slujnica îşi lega şorţul la brâu, stând de vorbă cu mama. Mi-am ţipit capul pe uşa din spate şi privirile ni s-au întâlnit doar o clipă. M-a săgetat cu o privire care spunea că şi-a ţinut promisiunea şi care mă ameninţa că o să am de suferit dacă o dau în vileag.

— Mamă, am spălat feţele de masă. Dacă îmi ţine tanti locul, pot să dau o fugă până la dentist? Chiar nu mai suport.

Am turuit totul dintr-o suflare şi, desprinzându-mă din privirea slujnicei, am rupt-o la fugă către poartă.

Capitolul 7

— Arăt groaznic… Nu râde!

Mi-am legat la loc catarama de la sanda şi mi-am scuturat praful de pe fustă.

— Nu arăți groaznic, a zis traducătorul cu blândețe.

— Am alergat ca nebuna până aici.

Încă mai gâfâiam şi abia puteam să vorbesc. Aveam bluza leoarcă de transpirație, fusta încă udă în față de când spălasem şi urme roşii pe picioare de la înțepăturile de țânțari.

— Arăți mai bine ca niciodată.

Traducătorul şi-a trecut brațul în jurul umerilor mei, încercând parcă să mă liniştească.

Da, asta era, mi-am spus eu. Un astfel de gest îmi doream eu din tot sufletul.

Piața era la fel de aglomerată, dar soarele stătea să apună. Ceasul de flori era pe jumătate cufundat în penumbră, iar şirul de stânci care ducea către zidurile de apărare stătea să dispară sub valuri.

— Îmi pare rău, am întârziat trei ore. De atunci mă aştepți?

— Stai liniştită!

— Voiam să vin în zbor până aici, dar n-am putut să scap sub nici o formă. Simțeam că turbez!

— Sper că n-ai făcut nimic riscant ca să vii.

— Am spus că mă duc la dentist. Aşa că am timp cât de tratat o carie.

— Bine atunci, hai la un dentist extrem de aglomerat.

Traducătorul avea o expresie calmă pe chip, încât nici nu-mi venea să cred că stătuse în picioare ore în şir, în căldură. Nu era ars de soare şi nu avea nici nodul de la cravată slăbit.

Când nu eram pe insulă, nu-mi reproşa nimic. Accepta totul. Însă când eram în camera aceea, înconjurați de cărți ruseşti, devenea neiertător.

Am intrat pe o stradă paralelă cu drumul de faleză şi vuietul valurilor

s-a îndepărtat subit. De o parte şi de alta a străzii se înşiruiau magazine de antichităţi, restaurante, magazine foto, pensiuni mai mici decât Hotelul Iris, dar mult mai cochete. La intrarea în restaurante urmau să apară în curând meniurile de seară. Turiştii se întorceau agale de la plajă, răcorindu-şi pielea încinsă în suflarea vântului.

Din când în când, marea se zărea printre clădiri, o fâşie îngustă şi subţire care se contopea cu cerul. După ce am trecut de atelierul unde se reparau bărci cu motor, a început să se audă o muzică vioaie. De-a lungul trotuarului erau nişte indicatoare cu săgeţi roşii, iar copacii care străjuiau strada erau împodobiţi cu beculeţe şi ghirlande cu steaguri din toate ţările. Un grup de cinci, şase copii ne-a depăşit în fugă.

— Bâlciul!

Terenul viran de la o firmă de depozitare, mereu mohorât, se transformase acum în părculeţ de distracţii. Carusel, ceşti rotitoare, trenuleţ, labirint de oglinzi, obişnuitele tarabe. Toate erau vopsite în culori stridente. Unele tiribombe aveau muzică şi te învârteau în aer, altele atrăgeau muşteriii cu lumini orbitoare. Nici sunetul mării şi nici lumina apusului nu răzbăteau până acolo.

Am intrat ţinându-ne de mână.

— Bine aţi venit! ne-a întâmpinat un clovn care ne-a rupt biletele de intrare.

Drept în faţă era o scenă rotundă, decorată ca un tort, iar pe ea cânta o fanfară. Iniţial am crezut că erau nişte păpuşi mecanice, însă m-am uitat mai bine şi am văzut că erau oameni adevăraţi. Bărbatul de la trombon mi-a făcut cu ochiul. Fanfara cânta învârtindu-se în cerc pe scenă.

Era un cântec interminabil care, deşi în cheie minoră, suna vesel şi animat. O melodie bizară, ca dansul unui păun nebun.

— Veneam des cu tata, când eram mică.

— E mereu aşa de aglomerat?

— Da. Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare ziua asta. E ca un festival.

Vorbeam cu capetele apropiate ca să ne auzim.

În dreptul tiribombelor se formaseră cozi interminabile. De ici şi colo venea miros de mâncare. Traducătorul studia intrigat fiecare tiribombă în parte. Eu începeam să uit de agitaţia de la Iris. Transpiraţia mi se uscase şi fusta se zvântase şi ea.

— Hai să ne dăm şi noi în ceva!

— Eu te aştept aici, dă-te tu în ce vrei.

— Nici vorbă! N-are nici un haz dacă nu ne dăm împreună. Păi, uite,

nu e nimeni singur!

Ne-am urcat într-un avion în formă de elefantul Dumbo. Avea corpul colorat într-un turcoaz frumos, stătea cu trompa ridicată şi flutura din urechi. Ne-am cățărat în scaunele înguste, proptindu-ne picioarele pe urechile lui. Cu genunchii traşi la piept şi umerii strânşi, am reuşit să ne facem loc înăuntru.

Traducătorul nu părea în apele lui. Îşi tot netezea costumul, probabil îngrijorat să nu se şifoneze. S-a auzit semnalul de pornire, sârmele au scârțâit şi avionul s-a înălțat în aer. Traducătorul a exclamat surprins.

— Abia începe! am zis eu râzând. Nu te-ai mai dat niciodată în aşa ceva?

— Nu.

— De ce? Nu-mi vine să cred. Cum să nu fi fost niciodată la un parc de distracții?

— Nu am vreun motiv anume. Pur şi simplu nu s-a ivit ocazia… Plus că nu-mi plac locurile înalte.

Avionul a început brusc să se rotească. Am chiuit şi m-am apucat de bara de protecție, simțind că mă azvârle afară. Vântul stârnit mi-a umflat fusta. Smocul de păr de pe fruntea traducătorului s-a zbârlit.

Pe cer mai rămăsese o geană de lumină, dar soarele dispărea încet la orizont, înghițit de crepuscul. Luna palidă plutea în văzduh, chiar deasupra zidurilor de apărare.

De sus, marea se vedea mică. Insula F. părea adormită, întinsă pe ape. Luminile care se revărsau de pretutindeni în parcul de distracții se contopeau într-o singură masă luminoasă, în mijlocul căreia fanfara continua să cânte acea melodie fără de sfârşit.

— Cum e? Îți place, nu?

Traducătorul a dat din cap cu ochii închişi.

Se vedeau vapoarele de agrement şi promontoriul. M-am uitat în zona în care era hotelul, dar n-am reuşit să-l desluşesc în marea de clădiri. Totul se învârtea odată cu noi.

Când ne-am dat jos din avion, se clătina pe picioare.

— Ți-e rău? l-am întrebat eu.

— Nu.

Şi-a netezit părul ciufulit, apoi ne-am luat de mână şi ne-am plimbat prin parc.

Pe măsură ce se întuneca, bâlciul se aglomera tot mai mult. Copii cu

baloane sau vată de zahăr în mână slobozeau chiote ascuțite. Un scamator a tras de un lanț înfăşurat în jurul pieptului său şi a scuipat foc, iar un bebeluş a început să plângă speriat. Cupluri de îndrăgostiți se îmbrățişau şi se sărutau în văzul lumii, fără să se sinchisească. Câte o pală de vânt stârnea floricelele de porumb şi cotoarele de bilete căzute pe jos. De undeva se înălțau artificii, un câine alerga scăpat din lesă, blițuri scăpărau în jur.

Mâna traducătorului era moale. Îmi simțeam palma afundându-se complet într-a lui. Față de mine, mâinile lui îndeplineau tot felul de roluri. Mă mângâiau, îmi turnau ceai, mă dezbrăcau, mă legau. Iar atunci păreau să se preschimbe în altă creatură.

Oare mâna care mă învăluia acum era cea cu care îşi ucisese soția? Mă întrebam asta uneori, însă nu mi-era deloc frică. Nu ştiam dacă o strangulase, împlântase foarfeca în ea sau îi dăduse otravă, dar puteam să-mi imaginez eleganța cu care degetele lui se mişcaseră în acele clipe. Puteam să văd totul, de la forma articulațiilor până la pânza de vinişoare negre-albăstrii.

Am mâncat înghețată la cornet sprijiniți de gardul de la carusel. Traducătorul a stat o vreme şi a privit vanilia împletită cu ciocolată.

— Mănânc-o repede, că se topeşte!

— Mă uitam ce formă interesantă are.

— E doar o înghețată. Nu e nimic deosebit la ea.

— Mănânc foarte rar aşa ceva.

— Uite, aşa, ia o gură mare.

Am deschis larg gura şi am muşcat din ea fără să-mi pese că mă murdăresc. El a luat conul în mâna stângă, atent să nu-l strice, şi-a întins gâtul în față şi i-a lins vârful cu stângăcie. Câteva picături topite i s-au prelins pe pantaloni şi a sărit imediat să le şteargă cu batista.

L-am ajutat să se curețe, gândindu-mă că ar fi trebuit să-i fie mult mai simplu să mănânce o înghețată decât să mă dezbrace şi să mă lege.

— Când veneam, întotdeauna mâncam înghețată cu tata. Mă dădeam într-o singură tiribombă şi mâncam un singur lucru care îmi plăcea. Asta era înțelegerea. Aşa insista mama la plecare: „Una singură. Ai înțeles, da? Să nu mă păcăleşti!“

— De ce?

— Ca să nu cheltuim. Asta era tot. Însă tata mă lăsa mereu să fac ceva în plus, fără ştirea mamei. Cel mai mult îmi plăcea când mă învârteam prin bâlci şi încercam să mă hotărăsc la ceva. Măr în ciubuc, tras la țintă, casa fantomelor… Mă simțeam de parcă o zână îmi spunea că-mi îndeplineşte o

dorință. Cât timp mă gândeam, tata stătea lângă mine şi aştepta răbdător, oricât de mult ar fi durat până mă hotăram.

Prin spatele nostru se perindau căluții de lemn. Avionul Dumbo zbura mai departe prin văzduh. Soarele asfințise de tot şi cerul era albastru-vinețiu, dar lumina beculețelor era prea puternică şi stelele nu se vedeau. Un balon luat de vânt a dispărut către mare.

— Ții mult la tatăl tău, a zis traducătorul.

— Dar a murit, am răspuns eu, scuturând firimiturile de cornet de pe bluză. Aveam opt ani, iar tata treizeci şi unu. Toată lumea plângea şi zicea că era prea tânăr.

— N-am ştiut…

Traducătorul şi-a lăsat privirea către petele de pe pantaloni.

— S-a îmbătat şi s-a luat la harță cu cineva care i-a dat în cap. N-au fost martori, aşa că nu ştim ce s-a întâmplat. L-au găsit plin de sânge, la uşa din spate de la cinematograf. Toată lumea a vorbit cum că îi cursese sânge din nas şi din urechi şi de peste tot, că avea capul spart şi creierii împrăştiați, deşi nimeni nu-l văzuse de fapt.

Traducătorul se străduia să-şi termine înghețata fără să se murdărească pe mâini. Îşi țuguia mult buzele, ronțăia din marginea cornetului şi întindea limba cât putea.

— De fapt, nu fusese atât de rău cum zicea toată lumea. Sigur, era umflat şi plin de vânătăi, dar după ce l-au curățat cu un prosop ud, avea nişte ochi incredibili, ziceai că e viu. Genele drepte, albul globilor limpede, irisurile clare de se vedea prin ele până în străfunduri. Ziceai că acum o să se uite la mine şi o să zică: „Mari, scuză-mă că te-am speriat!“

S-a auzit semnalul şi căluții s-au oprit. Pasagerii au plecat cu părere de rău şi în locul lor s-au năpustit copiii sătui de aşteptare, care încercau să înhațe calul cel mai mare şi mai frumos. Semnalul s-a auzit din nou, muzica a început şi căluții s-au pus în mişcare. Acelaşi lucru repetat iar şi iar, fără ca nimic să tulbure această repetiție. Parcă ne rătăciserăm printr-o fundătură a timpului.

— Mama l-a căutat înnebunită pe ucigaş, ca să obțină daune. Dar degeaba. Cel care l-a atacat pe tata n-a fost de găsit.

Am clătinat din cap, apoi l-am întrebat:

— Ai văzut vreodată un leş?

— Cum? a întrebat şi el, ştergându-se la gură cu batista.

— Un leş, un om mort.

— Vrei să spui un cadavru?

— Da, dar nu mă refer la cineva care s-a îmbolnăvit, i-a venit vremea şi a murit, ci la unul care a murit subit. Unul peste care s-a prăvălit un pumnal şi a murit înjunghiat, fără să apuce să se ferească. Unul care degeaba ar plânge că de ce-a fost el şi nu cel de alături sau cel din spate, că înapoi tot nu se mai întoarce. Despre oameni care au murit aşa vorbesc.

Bărbatul şi-a întins batista pe genunchi şi a împăturit-o încet la loc. Şi-a lins buzele de mai multe ori, îngrijorat să nu-i fi rămas îngheţată sau firimituri de cornet pe la gură.

— Da, am văzut. De câteva ori.

— Ce fel de morţi?

— Ştiu şi eu… raid aerian, sinucigaş care s-a aruncat pe şinele de tren, accident de maşină.

Traducătorul nu părea că vrea să răspundă. Îşi freca tâmplele, încercând parcă să descurce firul încâlcit care purtase conversaţia în acest punct.

— Dă-mi mai multe detalii.

— De ce?

— Uite-aşa.

Mă gândeam că printre aceşti morţi se număra şi soţia lui.

— Bine, acum vreo zece ani, am văzut şi un copil care a căzut de pe vapor şi s-a înecat.

— Aşa, povesteşte-mi.

M-am tras mai aproape şi m-am sprijinit de umărul lui. Şi-a plecat uşor capul ca să mă culcuşesc mai bine şi şi-a petrecut braţul în jurul taliei mele. Gardul s-a clătinat. Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut câteva fire nerase, pielea iritată de la lamă, linia pătrăţoasă a bărbiei.

— Era un băieţel tare drăguţ de vreo patru ani. Avea pielea deschisă la culoare şi părul cârlionţat. Stătea cuminte pe o bancă de pe punte, alături de mama lui, când… Nu ştiu ce s-a întâmplat, poate a vrut să vadă un pescăruş care prindea un peşte sau pe cineva care făcea schi nautic, cert e că a luat-o la fugă către pupă, s-a aplecat peste balustradă şi într-o fracţiune de secundă a căzut în apă. Mama lui nici măcar nu-şi dezlipise privirea de la el. S-a întâmplat sub văzul tuturor. S-a dus ca atras de un demon marin şi a plonjat în apă, cu un clipocit frumos.

Îi auzeam vocea răsunându-i prin oase.

— Şi apoi? am şoptit eu către gâtul lui.

— Strict vorbind, nu i-am văzut cadavrul. L-am văzut doar plutind printre valuri, apoi scufundându-se în apă. Nu părea să sufere. Mai degrabă

arăta mirat, încercând să-şi explice cum de ajunsese el acolo. Mama lui l-a strigat, curioşii s-au adunat pe punte, un însoțitor de bord i-a aruncat colacul de salvare, dar degeaba. În cele din urmă, un val mare a venit peste el şi l-a acoperit cu spumă. Şi a dispărut, înghițit de ape.

— I-au găsit corpul?

— Nu.

A clătinat din cap. Prin obrazul lipit de umărul lui i-am simțit până şi cel mai mic tremur din corp. Vocea, care îmi ajungea la ureche prin oasele lui, îi răsuna mai limpede ca de obicei. Parcă răzbătea din adâncurile întunecate ale oceanului.

— Aşa deci… am răspuns eu.

Cineva şi-a scăpat pe jos paharul cu suc. Un clovn care vindea baloane s-a speriat şi a căzut în fund. A reuşit să stârnească nişte râsete, însă muzica fanfarei le-a înghițit numaidecât. Soarele apusese de tot şi adia un vânticel plăcut care legăna stegulețele, frunzele copacilor şi beculețele care luminau tarabele.

Mi-am imaginat trupul băiețelului putrezind pe fundul mării întunecate. L-am văzut umflat, cu peştii ciugulind din el, părul care i se desprinde de pe craniu cu tot cu piele. Buzele, pleoapele, urechile şi nasul îi cad pe rând, iar într-un final, ochii i se rostogolesc din orbite. Valurile iscate de învălmăşeala de peşti îi fac degetele să tremure.

După o vreme, odată ce peştii termină de mâncat, se aşterne din nou liniştea. Pe fundul mării, unde razele soarelui nu pătrund, doar oasele lui albe lucesc slab. Apoi, cu cele două orbite goale, ne priveşte pe mine şi pe traducător, cum ne îndreptăm către insulă.

— Deşi e atâta lume în jur, am senzația că noi doi suntem singurii oameni din lume, am spus eu.

— Noi suntem mereu singuri. Nu avem nevoie de nimeni altcineva.

M-a mângâiat pe cap. Cu toate că era umed de la transpirație, părul meu se ținea încă bine. Cu cealaltă mână a apucat partea pătată de la pantaloni şi a frecat-o în neştire. Deşi petele nu dispăreau, ba din contră, mai rău le accentua, degetele nu i se opreau deloc. Era singurul loc neîngăduit de răvăşit din ținuta lui atent aranjată. Mi-era teamă că la un moment dat o să rupă materialul. Degetele care-mi mângâiau mie părul erau blânde, celelalte, furioase.

Scamatorul a scuipat o pală şi mai mare de foc. Un măgar cu un copil în spinare trecea agale. Secera lunii, albă până mai devreme, acum lucea cărămiziu.

Capitolul 8

Era o vară fierbinte, cea mai fierbinte din câte îmi fusese dat să trăiesc până acum.

Dacă ieşeam din casă în timpul zilei, chiar şi puţin, razele dogoritoare îmi străpungeau tot corpul şi mă lua cu ameţeală. Erau atât de puternice, încât nisipul şi chiar şi apa mării păreau gălbui. Pe plajă, câţiva oameni au făcut insolaţie şi sirenele salvărilor au răsunat până la hotel.

La Iris, duşurile se auzeau toată ziua de prin camere. Plantele din grădină se ofiliseră, cicadele ţârâiau asurzitor din arborele zelkova, iar pe statueta de la fântână apăruseră crăpături.

Dimineaţa, când mă trezeam, soarele era în acelaşi loc pe cer, cu aceeaşi culoare. La radio transmiteau iar şi iar ştiri despre vremea atipică. La micul dejun, clienţii discutau plictisiţi despre caniculă, dar apoi tot plecau la plajă. Un pahar de iaurt uitat afară s-a stricat peste noapte. Mama şi slujnica beau numai bere, folosind căldura ca pretext, şi munceau toată ziua cu feţele aprinse. Temperatura nu cobora nici seara, nu cădea nici un strop de ploaie, iar vântul era lipicios.

Anotimpul părea că n-o să se mai schimbe vreodată. Ai fi zis că vara urma să ţină la nesfârşit.

În ziua aceea, traducătorul mi-a ordonat să-i pun ciorapi în picioare.

— Faci totul cu gura! a zis el.

Nu am înţeles prea bine ce voia să spună. M-am uitat dezorientată prin cameră şi mi-am şters sudoarea de pe frunte.

— Nu cu mâna!

Agitată, mi-am dus repede mâinile la spate, gândindu-mă pentru prima oară ce pacoste puteau să fie propriile mele mâini.

Eram îngrozită, dar nu de gândul că mi-ar provoca el durere, ci că nu-i puteam îndeplini dorinţa. Dacă aveam să-i devin inutilă? Dacă, neputând

să-i execut un singur ordin, aveam să pierd toate vorbele drăgăstoase din scrisorile lui? Mintea mi s-a umplut de imagini înfricoşătoare.

— Nu ai mâini!

Bărbatul m-a lovit cu piciorul în spate. M-am dezechilibrat şi am căzut în patru labe.

Totul s-a petrecut într-o clipită, însă imaginea mi-a rămas întipărită în minte. Şi-a ridicat piciorul drept cu o mişcare relaxată şi l-a îndreptat direct către coloana mea, descriind o curbă perfectă. A fost o mişcare rapidă şi elegantă. Când eram cu el pe insulă, se folosea în voie nu doar de mine, ci şi de trupul meu.

— Dacă vrei să-ți ştergi sudoarea, linge-o! mi-a ordonat el, împungându-mi sânii expuşi cu degetele de la picioare.

Hainele mele zăceau toate maldăr sub birou. Ca întotdeauna, pe birou erau aranjate lucrurile pe care le folosea la tradus. Romanul cu Marie, dicționarele şi caietul. Însă nu-mi dădeam seama dacă avansase cu traducerea. Parcă rămăseseră mai puține pagini, dar în caiet nu păreau să fi apărut cuvinte noi.

Mă dezbrăcase cu pricepere. Violent, şi totuşi cu grijă. Elegant, şi totuşi făcându-mă să mă ruşinez. M-a dezbrăcat aşa cum un parfumier smulge petalele unui trandafir, aşa cum un bijutier desface o scoică în căutarea perlei.

Mi-am scos limba cât am putut de mult, până am simțit că-mi plesnesc muşchii din gât şi că vărs, şi mi-am lins transpirația de pe față. Acolo unde n-am putut să ajung cu limba, m-am frecat de covor. Era aspru şi mi-a înțepat pielea. Durerea încă îmi mai pulsa în spate, unde mă lovise.

— Aşa e bine.

Privit de jos, bărbatul părea mai mare. Arăta deodată lat în umeri şi cu pieptul gros. Însă pielea lăsată şi ridată de pe gât nu avea cum s-o ascundă. Cutele îi tremurau ori de câte ori spunea ceva.

— Hai, ciorapii. Rapid!

M-am târât în patru labe până în dormitor. Ajunsă în fața dulapului, m-am ridicat în picioare şi am dat să deschid uşa, când m-a lovit din nou.

— De câte ori să-ți zic? Fără mâini!

Îmi era silă de mine. De ce repetasem aceeaşi greşeală, când îmi spusese atât de clar? Gata, nu aveam mâini. Nu aveam mâini din născare.

Am apucat mânerul de la uşă cu gura. Avea un gust ciudat şi era aspru şi tare. Oricât trăgeam de el, nu reuşeam s-o deschid.

Bărbatul stătea în spatele meu, cu brațele încrucişate şi ochii fixați

asupra mea. I-am simțit privirea pe coapse, cercetând şi cel mai mic detaliu. Îmi cunoştea mult mai bine decât mine culoarea pielii, umbrele adânciturilor de pe corp, poziția aluniţelor, curbele fine.

În cele din urmă balamalele au scârțâit şi uşa s-a deschis. Dinăuntru s-a răspândit un miros de naftalină. În afară de trei costume, o jachetă şi patru cravate, dulapul era gol. Toate erau dispuse la o distanță egală şi întinse perfect, astfel încât să nu facă nici o cută. Unul dintre costume era învelit în plasticul de la curățătorie. Am observat imediat că era cel pe care îl pătase cu înghețată la bâlci.

Am căutat ciorapii, dar nu i-am găsit. Mi-am încordat privirea, dar nici în fundul dulapului nu era altceva decât beznă.

Am început apoi să deschid nenumăratele sertăraşe, unul câte unul, lăsând salivă pe toate mânerele. Fără mâini, trupul meu era complet neputincios. Disproporționat, jalnic, stângaci.

Am găsit ace de cravată, cămăşi sport şi chiar şi batiste, toate îmbibate în miros de naftalină. Doar ciorapi nu găseam pe nicăieri. M-am impacientat. Am dat la o parte batistele şi am scotocit pe sub cămăşi, folosindu-mi doar bărbia.

Îmi era teamă să răvăşesc sertarele aranjate la milimetru, dar şi mai groază mi-era să nu-i ofer ce-şi dorea. El nu clintea nici un deget să mă ajute şi nici nu mă ierta.

Dincolo de fereastră se revărsa lumina verii. Draperiile atârnau moale la geam. Gazonul era pe jumătate pălit din pricina arşiței, iar terasa era împărțită clar în două – umbră şi lumină. Nu se vedea nici țipenie de om, cicadele nu țârâiau şi nu se auzea nici măcar marea.

Ajunsesem la cel mai mic sertar din partea cea mai de jos. Stând pe burtă, cu gâtul întins, am reuşit cu greu să-l deschid. Înăuntru am găsit tot felul de lucruri, un ceas de buzunar, unul de mână, butoni, un toc de ochelari. Iar în spate am dat peste un obiect straniu – o eşarfă de damă.

Era o eşarfă roz, din mătase, cu un model înflorat, dosită în cel mai ascuns ungher. Dintre toate lucrurile din dulap, era singura care nu avea ce căuta acolo, care făcea notă discordantă. Şi nu doar pentru că era un obiect de damă. Mai era ceva care mă neliniştea la ea.

Am tras de ea şi mi-am dat imediat seama care era motivul. Pe eşarfă erau nişte pete întunecate şi avea marginile foarte deștrămate. Sunt pete de sânge, mi-am zis eu.

— Nu aia! a țipat el.

În clipa în care mi-am ridicat capul, speriată, mi-a smuls-o din gură.

Când a tras de ea, am simțit cum îmi ard buzele.

— De ce n-asculți ce-ți spun? Am zis ciorapi!

Bărbatul m-a lovit. S-a lăsat în genunchi şi m-a plesnit de mai multe ori peste față. Sunetul sec a reverberat în liniştea din cameră. Un lichid călduț mi-a acoperit limba şi mi s-a prelins din gură. Nu ştiusem până în acel moment că sângele e atât de molatic şi cald.

— Faci numai tâmpenii… Proastă ce eşti! Scroafă împuțită! Cățea idioată!

Vocea îi suna răguşit, tremura de mânie şi nu se mai putea controla. Conturul lui a prins din nou să se destrame, exact aşa cum se întâmplase în ziua în care ne alungaseră din restaurant. A început să transpire, genunchii, buzele şi degetele i se convulsionau şi venele îi zvâcneau la tâmple. Conturul i s-a deformat, s-a întrerupt, iar din crăpături au țâşnit şuvoaie de furie.

— Îmi pare rău! N-am ştiut că e un lucru la care ții atât de mult. Doar mă întrebam ce e şi am vrut să văd mai bine. Îmi pare rău, nu mai fac. Iartă-mă, te rog!

— Uite ce le fac eu celor care nu-mi ascultă ordinele!

Bărbatul m-a întors pe spate cu un şut într-o parte, apoi mi-a înfăşurat eşarfa în jurul gâtului.

— Te învăț eu minte de nu te vezi!

Şi m-a sugrumat. Eşarfa mi-a intrat adânc în gât. Oasele şi muşchii şi carnea au pârâit ciudat. Nu mai puteam să respir. Am vrut să-l implor să mă ierte, însă nu mai aveam glas. M-am zvârcolit şi l-am prins de încheietura mâinilor, încercând să-i slăbesc strânsoarea, dar în van.

Nu-i vedeam chipul, însă din articulațiile degetelor care îmi atingeau ceafa, din gâfâitul şi din răsuflarea pe care i-o simțeam în păr, mi-am dat seama că furia lui nu era obişnuită. Mă străduiam să rezist, dar nu se domolea.

— E vina ta! De ce te opui? De ce nu asculți ce-ți spun?

Repeta aceleaşi cuvinte ca pe un blestem.

Liniştea care învăluia dormitorul se adâncea tot mai mult. Fâşia de mare care se vedea pe fereastră dispărea în zare. Nu-i mai auzeam nici vocea. Am simțit durere în fundul ochilor, apoi o fierbințeală care a înghițit toată senzația de sufocare. Deşi mă strangula, aveam impresia că îmi striveşte ochii.

Îmi învelise ochii mei frumoşi în eşarfa aceea veche şi destrămată. Cu grijă să nu-i scape, a înnodat-o la capete de mai multe ori. După ce a

terminat, i-a luat în palmă şi a început să-i strângă puţin câte puţin. S-a delectat în voia inimii simţind cum membranele se rup, lentilele crapă şi conţinutul se scurge afară. Căldura mea îi ajungea în palmă prin eşarfă. Retina, irisul, cristalinul, părţile care opuseseră rezistenţă până la final, s-au fărâmat cu un murmur şi ochii mei şi-au pierdut orice formă. Şi astfel a apărut o nouă pată pe eşarfă.

După sunete, au pierit culorile. Penumbra a pus stăpânire în jur, ca pe fundul oceanului. Pe nesimţite, durerea a dispărut. Învăluită în întunericul rece, mi-era bine, atât de bine încât voiam să rămân aşa la nesfârşit.

Ochii băieţelului căzut de pe vapor i se rostogoliseră din orbite. Îi vedeam limpede, deşi eu însămi nu mai aveam ochi.

Oare aveam să mor? În clipa aceea mi-am dat seama de un lucru. Mai mult ca sigur şi soţia lui aşa fusese ucisă.

— Aşa, te pricepi.

Ca să mă recompenseze parcă, bărbatul mi-a prins obrajii în mâini.

— Dacă făceai aşa de la bun început, scăpai de durere.

Ciorapii erau scămoşaţi, subţiaţi la călcâi şi aveau elasticul slăbit. Miroseau a ciuperci uscate. Îi găsisem în sertarul de lângă eşarfă.

Era prima dată când îi vedeam picioarele goale. De fapt, până acum nu-i văzusem nici una din părţile ascunse sub haine. La gândul că aveam să-l ating acolo, pulsul mi s-a înteţit.

— Ce gură harnică şi cuminte ai!

Stătea aşezat pe marginea patului, picior peste picior. Eu îngenuncheasem şi îi trăgeam ciorapul peste degete, puţin câte puţin. Era o muncă istovitoare. Nu prea reuşeam să mulez ciorapul pe forma complicată a piciorului.

Furia îi trecuse. Cum de dispăruse, nu-mi dau nici eu seama. La un moment dat m-am trezit cu eşarfa deznodată şi scoasă de la gât. Bărbatul gâfâia puternic, întins pe pat, mai epuizat decât mine. Avea părul umed de transpiraţie şi dedesubt i se vedea pielea încinsă.

Am vrut să trag cât mai mult aer în piept, dar m-am grăbit şi m-a apucat tusea. M-am ghemuit şi mi-am frecat gâtul. Am clipit ca să mă asigur că ochii mei erau la locul lor.

Pentru că îmi înfăşurase eşarfa strâns în jurul gâtului, modelul cu flori era acum deformat. Avea capetele rupte şi franjurite, de parcă fusese smulsă cu forţa, iar petele împrăştiate pe ea atingeau toate florile. Nici nu-ţi mai dădeai seama că fusese cândva eşarfă. Doar petele de sânge scurs din

gura mea o colorau într-un roşu viu.

— Acum şi celălalt, la fel, a spus el şi şi-a încrucişat picioarele invers.

Între timp îşi aranjase părul răvăşit şi nu i se mai vedea pielea capului.

Avea picioarele curate. Unghiile erau tăiate scurt, îngrijit, şi miroseau slab a săpun. Însă erau bătrâne.

Avea pielea uscată şi albă, călcâiele crăpate şi ambele degete mici deformate de la pantofii tari din piele. Vene albăstrui îi străbăteau căputa şi gleznele îi erau aspre. Părul de la baza degetelor mă gâdila pe obraz. Mi-am trecut limba peste ele uşor, ca să nu-şi dea seama. Aveam senzația că îi sărut picioarele.

Buzele mele proaspete şi moi îi cuprindeau blând fiecare părticică din picioarele lui bătrâne. Sângele de la rana din gură lăsa urme aprinse, bine reliefate pe pielea lui palidă.

Îl atingeam doar cu buzele. El stătea aşezat pe pat, îmbrăcat în costum, iar eu eram goală, în patru labe. Şi totuşi aveam senzația că suntem strâns îmbrățișați.

I-am dezmierdat picioarele pe toate părțile. Aşa cum mă lăudase, buzele mele erau harnice şi cuminți.

…Vaporul e mereu plin acum. Când e foarte aglomerat, nu doar că n-ai unde să te aşezi, n-ai loc nici măcar să te sprijini de balustrada de pe punte. Toți sunt îmbrăcați sumar şi stau la palavre. Eu încerc pe cât posibil să nu sar în ochi şi să prind un loc pe băncuțele de o persoană de lângă scară. Sunt departe de geamuri şi de acolo nu se vede marea, aşa că nu au mare căutare. Uneori se mai rătăceşte câte un turist pe acolo şi îşi lasă geanta de voiaj, dar eu i-o arunc pe jos şi mă aşez.

Toți încearcă să nu dea ochii cu mine şi se poartă de parcă n-aş fi acolo.

Însă mie îmi convine. Îmi plac clipele acestea când stau şi mă gândesc la tine pe vapor, înconjurat de lume. Sunt atâția oameni acolo, dar nimeni nu ştie ce ai făcut cu picioarele mele. Nimeni nu ştie că ai sânul stâng puțin mai mare decât dreptul, că ai obiceiul de a-ți duce mâna la lobul urechii atunci când te sperii sau că ai un fel de gropiță la baza coapsei. Chipul tău palid, când te asfixiai şi încercai să-mi ceri ajutorul era atât de frumos! Eu sunt singurul care te-a atins peste tot. Stând pe vapor, savurez aceste secrete şi mă îmbăt de fericire.

Şi totuşi, mă întreb, oare cât o să mai țină arşița asta? E cea mai rea caniculă de când m-am mutat pe insulă. M-am săturat de ea şi mi-e dor de

iarnă. Îmi imaginez cât de frumos ar fi, după ce trece vara şi pleacă turiştii, să ne plimbăm împreună prin oraşul îngheţat şi pustiu.

Singurul lucru care mă întristează este că iarna ultimul vapor pleacă cu o oră mai devreme. Probabil te fac să râzi fiindcă mă îngrijorez de pe acum de aşa ceva.

An de an, volumul de muncă pe care îl primesc scade drastic în timpul verii. De câteva zile bune nu am avut nimic serios de lucru. În general, meseria de traducător de limbă rusă nu e bănoasă. Nu sunt prea mulţi oameni pe lume care au neplăceri din cauză că nu cunosc limba rusă.

Acum doi sau trei ani, mi-am agăţat o firmă pe care scria că ofer lecţii de rusă şi din banii puşi deoparte am dat anunţ la ziar.

„Predau limba rusă. Conversaţie şi traduceri. Accept începători.“

Nu a venit nici un elev. Nici măcar unul singur. Din ziua următoare după ce a apărut anunţul, am început să aştept. La ora la care veneau vapoarele, ieşeam în faţa casei şi aşteptam cu urechile ciulite să aud paşi venind dinspre golf. În van. Nimeni nu a urcat pe scara cu scoici. Anunţul n-a însemnat decât bani aruncaţi.

Însă abia după ce te-am cunoscut pe tine am învăţat cu adevărat ce înseamnă aşteptarea. Cât stau în *faţa ceasului de flori şi aştept să vină ora întâlnirii, simt o fericire nespusă. Cu toate că tu nici n-ai apărut încă, eu sunt atât de fericit!*

Mă uit la oamenii care apar după colţ, pe drumul de pe faleză, tresar când văd câte o tânără care seamănă cu tine, dar îmi dau seama imediat că m-am înşelat şi îmi mut privirea în altă parte. E un lucru pe care îl fac cu răbdare, fără să mă plictisesc deloc. Dacă e vorba să te găsesc pe tine, atunci repet cu plăcere greşeala şi de o mie, şi de două mii de ori. Nici nu mai ştiu ce îmi doresc, dacă să te văd cât mai repede sau să aştept aşa la nesfârşit.

În ziua în care am fost la bâlci, am savurat bucuria de a te aştepta timp de trei ore şi douăzeci de minute. Încă mai visez cum veneai în fugă spre mine, transpirată toată, profilată în lumina apusului.

Atunci când mi se face foarte dor de tine, îi cer ajutorul lui Marie. Traduc în caiet rândurile din roman, unul câte unul, şi simt că mă mai liniştesc când văd cum întorc o filă şi umplu alta nouă.

Părinţii se opun relaţiei ei amoroase cu instructorul de călărie, o închid în vila de pe malul lacului şi o obligă să se căsătorească cu un avocat. Instructorul e recrutat în armată şi se vede nevoit să plece de lângă ea. Într-o bună zi, Marie îşi dă seama că este însărcinată. Când află,

avocatul o dezbracă, o bagă în lacul rece şi o forţează să ia un medicament de contrabandă, care să-i provoace avortul.

Scena e superbă. Când o dezbracă în pădurea de pe malul lacului, corsetul, jartierele, sutienul rămân agăţate prin crengile mestecenilor ca nişte flori albe înflorite. Marie se împotriveşte, dar el o apucă de păr şi o împinge în lac. Pletele ei aurii plutesc la suprafaţă. Apa îi colorează în verzui pielea translucidă. Nu ştie să înoate, aşa că dă din mâini şi din picioare şi se zbate să respire. Avocatul îi vâră cu forţa medicamentul în gură, iar când ea dă să tragă aer în piept, îl înghite…

Pot să mi-o imaginez pe Marie cum se zbate până la cel mai mic detaliu, de la algele care i se înfăşoară în jurul gleznelor, până la ţipetele care răsună în pădurea de mesteceni. Iar în cele din urmă, imaginea ta, Mari, îi ia locul.

Vii la mine marţea viitoare să luăm prânzul împreună? Gătesc eu. Graţie anilor îndelungaţi în care am locuit singur am căpătat încredere în talentele mele de bucătar. Mie perspectiva îmi sună minunat. Sunt convins că o să fie un prânz care o să te uimească. Deja stau ca pe ghimpi.

Vino la unsprezece sau la douăsprezece, când îţi convine ţie. Eu te aştept acasă. Te rog, încearcă să scapi de la Iris şi să ajungi.

Sper să nu ai de suferit de pe urma arşiţei. Ai grijă de tine, te rog.

Până când ne vom revedea, rămas-bun, dragă Mari.

Capitolul 9

Cu siguranță, n-a fost un prânz obişnuit. Din clipa în care am trecut pragul, am observat că ceva era diferit. Am perceput o schimbare subtilă în atmosfera din casă. Nu era neapărat una neplăcută, dar am simțit că lucrurile nu mai aveau să fie niciodată la fel.

O oală clocotea pe foc în bucătărie. Pe masa acoperită cu o față de masă albă cu dungi albastre, erau aşezate un bol de sticlă în care pluteau două flori de hibiscus şi o mulțime de vase, înghesuite de nu mai aveai loc să arunci un ac. Pe servanta cu rotile am văzut un aparat de radio. Nu recunoşteam piesa, dar era muzică clasică.

Oare unde găsise flori? Obiectele decorative, sentimentale, nu-şi aveau locul aici. Apoi, muzica. În afara acordeonului din fața ceasului de flori, până acum nu mai ascultaserăm nici un fel de muzică împreună.

Însă ce m-a uimit cel mai tare a fost faptul că nu era singur.

— Mă bucur că ai venit! Cred că e foarte cald afară. Haide, intră! Ai găsit un pretext bun ca să pleci de la Iris? Sper că poți să stai mai mult. Îți aduc imediat ceva rece de băut.

Traducătorul era binedispus şi vorbea mult. Îşi scosese sacoul şi rămăsese doar în cămaşă. Avea cravata slăbită la gât, butonii desfăcuți şi mânecile suflecate.

— El e nepotul meu. Urmează să stea aici o săptămână, în vacanță.

Tânărul la care se referise ca fiind nepotul lui s-a ridicat de pe canapea şi mi-a făcut o mică plecăciune, cu ochii plecați timid în pământ.

— Bună! am spus eu, încă bulversată.

S-a aşezat la loc fără să spună nimic, s-a rezemat comod de perne şi şi-a încrucişat picioarele. Era înalt şi slab, cu un păr ondulat şi lung de-i acoperea urechile. Purta nişte pantaloni negri, mulați şi un tricou alb fără nici un imprimeu.

Cu toate acestea, la gât avea un pandantiv cu o formă bizară, care nu se potrivea defel cu hainele lui simple. Era singurul lucru care îți sărea în ochi.

Putea să fie o podoabă cu design avangardist, dar şi talisman sau amuletă.

Între noi s-a aşternut tăcerea. Nepotul n-a spus „îmi pare bine“ sau „salut“. A început un solo la pian. Capacul de la oală zdrăngănea.

— A, trebuia să-ți fi spus de la bun început, a zis traducătorul. Băiatul a fost un pic bolnav şi acum e mut.

— E… mut?

— Da. Dar nu e nimic grav, nu te îngrijora. Nu poate să vorbească, atâta tot. Stai puțin, că şuieră oala. Mă duc să văd de mâncare. Te rog să mai aştepți un pic aici, masa o să fie gata numaidecât.

După ce s-a dus în bucătărie, m-am simțit nelalocul meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum trebuia să mă port cu un om mut.

Îmi venea greu şi să accept că pe canapea stătea altcineva în locul traducătorului. Oare el ştia ce lucruri umilitoare mi se făcuseră mie pe canapeaua pe care el stătea acum cu spatele drept şi picioarele sale lungi încrucişate elegant? Întrebarea aceasta m-a neliniştit şi mai mult.

Nepotul mi-a făcut semn cu mâna să mă aşez. Nu se uita deloc la mine. Ori de câte ori privirile noastre erau gata să se intersecteze, el şi-o îndrepta imediat pe a lui în altă parte, către scrijelitura de pe măsuță, firul descusut de la pernă sau propriile degete. Apoi cerceta îndelung acel loc, ca şi cum acolo intenționase să se uite de la bun început.

M-am aşezat cuminte pe locul din fața lui. Traducătorul trebăluia prin bucătărie. Pe fundalul zgomotului de vase se auzea pianul, acompaniat la un moment dat de orchestră.

„Chopin“, a spus nepotul.

De fapt, nu a rostit aceste cuvinte, pentru că nu putea să vorbească. Însă a fost ca şi cum i-aş fi auzit vocea.

„Concertul nr. 1. Îl ştiai?“

— Nu, am răspuns eu.

Obiectul pe care îl purta la gât era o cutiuță plată, argintată, ca o tabacheră, în care avea un carnețel. Rupsese o foaie din el, scosese micul pix pus alături şi scria pe ea, folosind cutiuța drept suport. Făcea toate mişcările cu atâta naturalețe, încât aveam senzația că purtăm o conversație normală.

„E o piesă frumoasă, nu?“

— Da, foarte frumoasă.

I-am dat dreptate, deşi eram atât de captivată de conversația noastră stranie, încât nici nu fusesem atentă la piesa lui Chopin.

Sunetul slab al unghiilor când îi deschidea capacul, foițele de un alb

imaculat, pixul care aluneca pe ele, naturaleţea cu care mi le întindea, toate acestea îi ţineau loc de voce.

A pus pixul la loc în cutie şi a închis capacul. Eu am tuşit încet şi am început să trasez forme fără sens pe covor cu vârful papucului. Liniştea s-a aşternut din nou. Sunetul valurilor se auzea mai aproape ca de obicei.

Deodată, s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie. S-a aşezat pe vine în faţa servantei cu rotile şi a reglat frecvenţa din butonul radioului. Era un aparat învechit. În ciuda robusteţii sale, avea un sunet neclar, antena ruginită, iar unul dintre butoane rămăsese fără protecţia de plastic. Cu toate acestea, a reuşit să-l facă să se audă mai bine.

Tânărul nu părea să fie la prima vizită. Nu era câtuşi de puţin copleşit de ordinea exagerat de meticuloasă care domnea în casă. Fie că deschidea uşa sau umbla la radio, se purta cât se poate de firesc, de parcă era obişnuit să facă asta de ani de zile.

Florile nu erau singura noutate. Mai era şi radioul. Nu ştiusem că traducătorul avea în casă aşa ceva. În dulap nu-l ţinea. Ştiam asta pentru că-i răscolisem cu bărbia toate ungherele. Oare în sertarul de la birou? Sau poate în fundul dulapului cu vase. Dar de ce se apucase el deodată să pună flori şi să dea drumul la radio, doar din cauză că-l vizita nepotul? De ce pentru el, şi nu pentru mine? Întrebările mă împresurau una după alta, odată cu vuietul valurilor.

— E gata masa! Cred că ţi-e tare foame. Poftim în bucătărie!

Traducătorul vorbea, fără să aibă habar de întrebările care-mi roiau prin minte.

— Arată-i unde să se aşeze!

Era prima dată când i se adresa nepotului. Genul acesta de ordin nu-l mai auzisem niciodată. Nu semăna nici cu „taci, târfă!“, nici cu „fă totul cu gura!“.

Nepotul a tras scaunul de la mijloc şi mi-a făcut semn să mă aşez. Am mototolit cele trei hârtiuţe pe care mi le dăduse şi le-am îndesat în buzunar.

— Vii aici în fiecare an? l-am întrebat eu.

— Nu neapărat, a răspuns traducătorul.

Deşi îmi adresam întrebările nepotului, el răspundea la toate în locul lui.

— Sunt trei ani de când n-a mai venit. El e ocupat şi în timpul vacanţei de vară, merge în vizite de studiu pentru seminarii, lucrează ca asistent pentru profesorul lui, munceşte la teză şi tot aşa.

— La ce facultate?

— La arhitectură, cu specializare în stilul gotic. I-au plăcut clădirile încă din copilărie. Făcea numai case din cărămizi de jucărie, nişte case nebuneşti, cum nu i-ar trece prin cap unui adult. A început să colecționeze ilustrate cu biserici medievale şi şi-a făcut o colecție impresionantă. Doar ilustrate cu biserici. Nu sunt mulți copii pe lume care să manifeste interes față de clădiri, nu? Maşini, jucători de baseball sau benzi desenate, mai înțeleg. Chiar a fost un copil mai special.

Traducătorul s-a şters la gură cu şervețelul şi a amestecat cu lingura în farfurie.

— Ce planuri ai după ce termini facultatea?

— O să rămână la centrul de cercetare, să-şi continue studiile.

Nepotul întinsese mâna către pandantiv, dar traducătorul l-a oprit imediat.

— Tu stai şi mănâncă liniştit. Dacă te apuci să scrii, îți ocupi ambele mâini. Noi putem să vorbim cât vrem în timp ce mâncăm.

Cu aceste cuvinte, a continuat să vorbească doar el.

Când am văzut preparatele înşirate pe masă, nu mi-a venit să cred că sunt de mâncare. M-am gândit că poate făceau parte dintr-un decor special, alături de florile de hibiscus şi muzica de Chopin.

Nici unul din feluri nu era solid. Toate aveau o consistență păstoasă, cum e hrana pentru bebeluşi, numai bune să le mănânci cu lingura. Prin urmare, nu primisem cuțit şi furculiță, ci doar lingură. De altceva nici nu era nevoie.

În plus, toată mâncarea era frumos colorată. Cea din bolul de salată era verde închis, avea gust de spanac şi unt şi o consistență mai aspră. Cea din bolul de supă era de un roşu aprins. Mi-am dat seama imediat că era făcută din roşii, dar avea un gust complex din pricina condimentelor puternice. În farfuria mare întinsă aveam ceva de un galben orbitor, de parcă ar fi conținut tempera. La început am ezitat să gust din ea. Când am atins-o cu lingura, s-a format un mic vârtej din care s-a înălțat un abur călduț. Nu puteam să-mi explic cum şi din ce o preparase de ajunsese la o asemenea nuanță. Mirosea a frunze ude şi a alge aduse de valuri la mal.

— Cum e stilul gotic? am încercat eu să pun o întrebare la care traducătorul să nu poată răspunde.

— O să-ți arate el mai târziu nişte ilustrate, a intervenit din nou traducătorul. Are şi câteva schițe de clădiri gotice, făcute în excursii. E talentat şi la desen, să ştii. De fapt, motivul pentru care vine aici în vacanțe

e să deseneze în tihnă.

Nepotul îşi vedea cuminte de mâncat, fără să-l deranjeze. Mânca firesc, fără să se mire de toate preparatele acelea. Deşi se vorbea despre el, nu dădea din cap, nu zâmbea, nu nimic. Din când în când, pandantivul i se lovea de masă cu un pocnet sec.

Singurul lucru care arăta normal din toate cele înşirate pe masă era apa din pahar. Am mai cerut nişte apă şi traducătorul mi-a turnat din carafa de pe servanta cu rotile. Muzica s-a oprit şi am crezut că se încheiase concertul, însă a reînceput. Trecuse la partea următoare.

— Îți place mâncarea? m-a întrebat traducătorul.

— Mmm… am încuviințat eu ambiguu, apoi am adăugat sinceră: E destul de stranie.

— Am fost ieri la piață şi am făcut cumpărăturile, iar pe seară am început pregătirile. Nu mai robotisem de mult prin bucătărie. Nu sunt multe zile ca asta.

Traducătorul părea mândru de el.

— Aşa găteşti mereu, pasezi toată mâncarea?

— Când sunt cu nepotul, da… a spus el şi au schimbat o privire cu subînțeles.

Nu reuşeam să mă împac deloc cu ideea ca între mine şi traducător să intervină cineva, ca el să vorbească sau să schimbe priviri cu altcineva decât cu mine. Mă simțeam nelalocul meu, de parcă ne-am fi aflat într-o roată panoramică, care se tot clătina. Prezența nepotului între noi doi mă sufoca mai rău decât mâncarea stranie.

Eu stăteam într-un colț al cabinei din roata panoramică, cu răsuflarea tăiată, iar în celălalt colț se afla nepotul, cufundat în tăcerea lui. La mijloc, traducătorul era singurul vesel. Cu cât era el mai animat, cu atât cabina se clătina mai mult cu noi.

— Uneori mai mergem şi la restaurant, numai că băiatul nu poate să comande decât supă sau tocăniță. Aşa că, de obicei, îmi pun eu la bătaie talentele de bucătar şi-i gătesc. Când soseşte scrisoarea de la el în care mă anunță că vine, primul lucru pe care îl fac e să scot mixerul din dulap.

— De ce?

— Pentru că nu are limbă.

Traducătorul a zăngănit cuburile de gheață din pahar. Nepotul a dat la o parte farfuria goală şi şi-a tras în față alta plină. Am numărat picăturile galbene care se scurgeau din vârful lingurii, încercând să pătrund mai bine sensul cuvintelor sale.

— Când era mic, a făcut o tumoră urâtă pe limbă şi a trebuit să i-o extirpe.

— Cum, se poate întâmpla aşa ceva?

— Din păcate, da, a răspuns el, şi discuţia despre limbă s-a încheiat aici.

M-am uitat la gura nepotului, atentă să nu mă observe vreunul din ei. Ca aspect, nu trăda nimic în neregulă. Avea buzele frumos proporţionate şi înghiţea mâncarea din lingură fără probleme.

Dar eu mai aveam limbă? Panicându-mă deodată, mi-am prins uşor limba între dinţi.

Traducătorul vorbea încontinuu, în principal, despre nepot. Înşira fel de fel de întâmplări de când era bebeluş şi până la unele recente, se lăuda cu cât era de grozav şi vorbea despre speranţele lui de viitor. A povestit despre cum se născuse aproape mort, cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului, despre faptul că apăruse într-o reclamă la lapte praf, despre cum se rătăcise într-un supermarket, cum salvase un pisoi de la înec din râu şi apăruse în ziar. Poveştile se iveau una după alta, ca nişte pui de păianjen care ieşeau din ou, iar fiecare episod se ramifica mai departe, stârnind un nou şuvoi de amintiri, comentarii politice sau bârfe.

Numai soţia lui moartă, soţia strangulată cu eşarfa, nu apărea pe nicăieri. Doar ea fusese eliminată din povestiri şi zăcea acum în străfundurile tăcerii.

Eu nu ascultam mai deloc. Mă străduiam din răsputeri să nu par plictisită. Nepotul îşi vedea netulburat de ale lui, încât mă făcea să mă întreb dacă nu-i scoseseră şi timpanele odată cu limba.

Traducătorul nu vorbea neapărat cu noi, ci doar vărsa întruna ouă de păianjen către vidul din faţa lui. Nimeni nu-l putea opri până nu ieşeau toţi puii din găoace.

După ce am reuşit cumva să mănânc jumătate, am pus lingura jos. Nu voiam să-l dezamăgesc, dar începuse să mi se întoarcă stomacul pe dos. De la transpiraţie, fusta mi se lipise de coapse.

A, iar o să i se destrame conturul, mi-am zis eu. Creierul, organele, oasele şi grăsimea o să se zbuciume şi o să se dizolve. Şi nici nepotul nu cred că ştie cum să-l aducă înapoi.

La un moment dat mi-am dat seama că se oprise din vorbit. Ultimul pui de păianjen ieşise din găoace. Îşi înclinase farfuria şi se străduia să adune în lingură ultimele înghiţituri de pastă roşu-maronie. Lingura i se lovea de fundul farfuriei. La radio a izbucnit un ropot de aplauze şi

concertul s-a încheiat. Aplauzele nu mai conteneau.

— Nu semănați, am zis eu.

Speram că aşa o să aduc vorba despre soție, însă traducătorul n-a spus nimic. După cât se amestecase în toate întrebările, acum singura lui preocupare era să curețe tot din farfurie.

„Pentru că nu suntem rude de sânge“, a răspuns nepotul într-un târziu.

Reuşea să scrie cu iuțeală chiar şi pe masa întesată cu farfurii. După vorbăria interminabilă a traducătorului, gestul lui părea cu atât mai discret.

„Soția unchiului şi mama sunt surori.“

Hârtiuța a alunecat în tăcere pe fața de masă.

— Am înțeles că soția lui a murit.

În timp ce vorbeam cu nepotul eram atentă să-i prind reacția traducătorului.

Nepotul a mai rupt o foaie, a apucat pixul acela mic cu dibăcie şi a început să compună un mesaj mai lung.

— Trecem la desert? a întrebat traducătorul. Avem sorbet de piersici şi spumă de banane. Sunt puse la rece în frigider. Dar mai întâi trebuie să facem un pic curat pe masă. Mă ajuți?

Nepotul a pus în cutiuță foaia pe care scria şi l-a ajutat să strângă.

Cei doi se mişcau cu pricepere, de parcă îşi cunoşteau bine sarcinile de la început. Se înțelegeau dintr-o simplă privire sau dintr-un mic gest. Mie nu-mi rămânea nimic de făcut.

Florile de hibiscus erau atât de proaspete încât străluceau. Era în continuare cald, însă din când în când, câte o pală de vânt trecea prin fereastra de deasupra chiuvetei spre terasă, către sud. De fiecare dată, paginile romanului cu Marie foşneau. La radio începuse un nou concert. Evident, o piesă pe care n-o ştiam.

Au adus sorbetul de piersici şi spuma de banane. Mă întrebam ce începuse să scrie mai devreme pe bilet. Şi de ce se înțelegea el atât de bine cu bărbatul care îi omorâse mătuşa? Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam… Am gustat din spuma de banane. S-a topit imediat şi mi-a alunecat încet pe gât.

Capitolul 10

Traducătorul m-a strangulat de nenumărate ori în vis, cu aceeaşi eşarfă. Îi ştiam deja pe dinafară fiecare pată şi fir destrămat.

În clipa în care chinul meu atingea limita suportabilului şi simţeam că mai aveam puţin şi mă scufundam pe fundul mării, deodată apărea nepotul.

„Pentru că nu suntem rude de sânge“, scria el liniştit pe foiţele din pandantiv şi atunci traducătorul pur şi simplu îmi dădea drumul şi învârtea butonul de la radio, căutând un concert de Chopin. Lua apoi eşarfa şi o lega la gâtul nepotului. Deşi era de damă, lui îi venea foarte bine. Se potrivea cu pandantivul… Aşa erau visele.

Mi se mai întâmplase o dată, cu mult timp în urmă, aproape să mă asfixiez. Cred că eram în clasa întâi sau a doua, pentru că tata încă mai trăia.

Când eram mică, nu aveam voie să intru singură în camerele clienţilor.

— Bântuie stafia unei femei care s-a sinucis demult la Iris. Pe clienţii care plătesc ca să stea peste noapte îi lasă în pace, dar pe copiii neascultători îi atacă. Le despică burta cu unghiile ei lungi şi le mănâncă măruntaiele.

Aşa mă ameninţa mama pe atunci. Nu mi-era clar ce însemna cuvântul „sinucidere“.

O singură dată nu i-am dat ascultare. Nu mai ştiu din ce motiv, dar într-o dimineaţă nu aveam deloc chef să merg la şcoală şi m-am ascuns în camera 301. M-am prefăcut că ies pe uşă, apoi m-am strecurat în cameră, plănuind să apar de acolo senină la ora la care ar fi trebuit să mă întorc.

Atentă să fac cât mai puţin zgomot, mi-am petrecut timpul mâncând ciocolata ascunsă mai devreme în ghiozdan şi lăfăindu-mă în pat, cu cartea de benzi desenate în braţe. Desigur, am avut mare grijă să nu fac firimituri. Uneori tresăream îngrozitor când auzeam vocea mamei în apropiere, dar fiorul de spaimă mai degrabă mă incita.

Un singur lucru n-am luat în calcul, şi anume faptul că, după prânz,

camera s-a ocupat pe nepusă masă. În ziua aceea nu exista nici o rezervare. Ştiam de la bunicul cum să verific în registrul de rezervări de la recepție şi eram sigură că 301 era liberă. Cu toate acestea, au venit nişte clienți chiar cu o jumătate de oră înainte de ora la care trebuia să mă întorc de la şcoală.

Panicată, m-am ascuns în dulap. În viteză, m-am lovit cu cotul în colțul de la măsuța de toaletă, dar mi-am pus mâna la gură ca să nu-mi scape vreun sunet. Clienții erau o femeie tânără şi un bărbat între două vârste. Uşile dulapului nu erau fixate cum trebuie şi, deşi am încercat să le închid bine, a rămas o crăpătură între ele.

Imediat cum şi-au lăsat bagajele, fără să se uite măcar prin cameră, cei doi au început să se certe. Femeia era cea care făcea scandal, potopindu-l cu ocări că nu e bun de nimic, e un iresponsabil, un îngâmfat. Bărbatul stătea cu ochii în pământ şi doar țâțâia nemulțumit sau lovea cu pumnul în pat.

Brusc mi-am dat seama că îmi uitasem pantofii. Erau aranjați frumos lângă pat, doar cu botul ascuns sub cuvertură. Ce mă făceam dacă îi descopereau? Sigur s-ar fi mirat să găsească acolo nişte pantofi de copil şi i-ar fi spus mamei.

Deodată am simțit o durere în piept. Inima a început să-mi bată nebuneşte şi m-am acoperit de o transpirație rece. Ar fi trebuit să-mi fac griji că o să deschidă şifonierul, însă, nu ştiu de ce, în momentul acela pantofii mi se păreau cea mai mare problemă.

Femeia a trecut de mai multe ori pe lângă ei. Puțin mai lipsea să calce drept pe ei. Cum putusem să duc doar grija ghiozdanului şi să uit de pantofi? N-ar fi trebuit să mi-i scot deloc din picioare. N-ar fi trebuit să-mi pese că murdăresc cuvertura.

Mincinosule, nenorocitule, laşule… Gata, s-a terminat! E numai vina ta! Am ştiut eu de la început ce fel de om eşti. Nu eşti bun de nimic!… Insultele ei deveneau tot mai aspre.

Mi-era teamă că bărbatul avea să explodeze de nervi în orice moment. Poate o omora. Atunci, mi-am adus aminte de amenințarea mamei şi am fost convinsă că femeia pe care o aveam în fața ochilor era chiar stafia cu unghii lungi.

Am simțit că nu mai pot să respir, că nu mai rămăsese deloc aer în dulap. După ce termina tot ce avea de zis, femeia urma să mă scoată de acolo şi să-mi spintece burta cu unghia de la arătător. Mi-a venit să țip. În acel moment mi-am dat seama de cel mai important lucru. Câtă vreme cei doi erau în cameră, eu nu puteam să fug. Nu puteam nici să strig după

ajutor. Trebuia poate să petrec toată noaptea nemişcată, închisă în cutia aceea întunecată.

De spaimă, am leşinat. Atunci a fost prima dată când am simțit chinul sufocării. În clipa în care mi-am pierdut cunoştința m-am simțit foarte bine. Am avut senzația că marea îmi învăluie trupul, exact ca atunci când traducătorul mă strangula cu eşarfa.

Când mi-am revenit în fire, erau toți adunați în jurul meu. Tata mă ținea în brațe, bunicul mă privea cu atenție, iar mama le făcea plecăciuni clienților. Cei doi nu se mai certau.

Tata mi-a dat să beau o gură de whisky din sticla pe care o ținea mereu ascunsă în buzunarul din spate de la pantaloni. A fost singura dată când băutura lui a folosit la ceva.

Am mers cu traducătorul şi nepotul la plajă. Nu credeam că traducătorul ştie să înoate. Nici nu-mi închipuisem că are costum de baie. Am închiriat o umbrelă într-o margine a plajei aglomerate.

Linia orizontului era învăluită în ceață, însă arşița stăruia în continuare, iar valurile erau destul de mari. Câteva păsări marine pluteau în văzduh, purtate de vânt. Insula F. se vedea în depărtare, cu conturul ei în formă de ureche estompat de ceață.

Traducătorul şi-a uns nepotul cu ulei de cocos. Palmele îi alunecau blând de la umeri pe spate şi dinspre piept până în vârful degetelor. Uleiul intra cu repeziciune în pielea lui tânără. Răspândea un parfum dulceag, atât de dulceag încât era grețos.

Pandantivul îi atârna pe pieptul gol, sclipind argintiu atunci când palmele traducătorului se mişcau. Dezbrăcat, am văzut că era mult mai musculos decât îmi imaginasem. Avea pieptul lat şi membre zvelte. Umerii şi linia spatelui, clavicula şi brațele, pielea lui mătăsoasă şi culoarea nisipului, totul era într-o armonie perfectă. Mi se părea straniu că avea un trup atât de bine proporționat, când el se hrănea doar cu mâncare lichidă.

Palmele traducătorului îi slujeau corpul, aşa cum şi gura mea o făcuse cu picioarele lui. Cu zel, cu dedicație.

— Acum e rândul lui Mari, a zis el.

— Nu, mulțumesc. Mie nu-mi place mirosul.

De fapt, nu voiam să mă atingă cu mâinile cu care îl atinsese pe nepot.

Cei doi s-au dus în apă, iar eu am rămas să am grijă de lucruri. Nepotul şi-a scos pandantivul de la gât şi mi l-a întins, rugându-mă din priviri să am grijă de el.

Copiii țipau încântați, alergând după valuri. Un colac plutea în larg, scăpat poate de cineva din neatenție. Valurile măturau plaja, netezind nisipul, care apoi se umplea imediat de urme de paşi.

Zidurile de apărare erau pe jumătate ieşite din apă. Doar în dreptul lor suprafața întinsă a mării apărea crestată. Câțiva copii mai curajoşi se cățărau pe cel mai înalt punct şi plonjau pe rând în apă. Spuma albă se înălța când despicau apa, dar clipocitul nu răzbătea până la mine. Parcă imitându-i, păsările se avântau şi ele drept în mare ca să prindă peşti.

Un tânăr se plimba printre umbrele cu o cutie frigorifică în brațe, vânzând suc. Alături, o familie mânca fulgi de gheață din nişte pahare de hârtie pline ochi. Pe deasupra aveau un sirop colorat strident, aidoma mâncărurilor preparate de traducător.

Deşi se amestecaseră în mulțime, le distingeam uşor siluetele. Înotau către larg, unul lângă altul. Se îndepărtau de mal, nepotul într-un bras frumos care se potrivea cu trupul lui, iar traducătorul într-un stil ciudat, imposibil de denumit.

Slipul traducătorului era demodat şi decolorat de soare. Înainta dând la întâmplare din mâini şi din picioare, stând drept, doar cu capul la suprafață, împroşcând gălăgios cu apă în jurul lui. Toți îl priveau deranjați şi se fereau din calea lui. Văzând că distanța dintre el şi nepot se mărea, se zbătea şi mai aprig, ca să nu rămână în urmă.

Când fuseserăm singuri şi îi văzusem picioarele desculțe, inima îmi tresăltase. Însă acum, privindu-l în costum de baie, îmi inspira doar tristețe. Iar asta nu din cauză că avea pielea ternă sau muşchii lăsați, ci pentru că toate acestea nu mai erau doar ale mele.

Dacă am fi fost ca până acum doar noi doi, fără nepot, i-aş fi uns corpul cu ulei de cocos.

— Fă totul cu limba!

Aşa mi-ar fi ordonat, pe tonul acela care te transforma într-un captiv. Iar nepotul, fără limbă, nu i-ar fi putut executa ordinul.

Oare ce gust avea uleiul de cocos? Poate că nu atât de dulce încât să-mi amorțească gura, ca să pot să-i gust din plin pielea goală, cu limba.

I-aş fi lins spatele acela plin de pete. Mi-aş fi strecurat limba în pliurile de pe burtă. Mi-aş fi trecut limba pe la subsuorile lui asudate, pe tălpile pline de nisip. I-aş fi întins uleiul pe tot corpul, fără să-mi scape nici o părticică.

Preferam ca trupul pe care îl slujeam să fie cât mai urât, ca să mă simt şi eu cu atât mai înjosită. Atunci când mă brutaliza şi mă reducea la un boț

de carne, dinăuntrul meu erupea un şuvoi de plăcere pură.

Îmi părea rău că venisem. Eu doar voiam să mă întâlnesc cu el şi atât. Asta rămânea unica mea dorință, iar prezența nepotului mi-o spulbera şi mă demoraliza.

Nepotul ajunsese la geamandura roşie, dincolo de care înotul era interzis. Se agățase de ea şi se odihnea. Traducătorul se apropia împroşcând apa în toate direcțiile, încă pe la jumătatea drumului. Salvamarul îl urmărea din turn cu binoclul. Mi-era teamă să nu creadă că se îneacă.

Am deschis pandantivul pe care mi-l încredințase. Acum, că îl țineam în mână, părea mai mare decât la gâtul lui. Avea vopseaua sărită din loc în loc, probabil de la diverse lovituri, dar nici zgârieturile acelea nu stricau cu nimic armonia lui perfectă, ci mai degrabă îi adăugau o notă subtilă.

S-a deschis surprinzător de uşor. Era plin ochi cu foițe, suficiente ca să poată vorbi cât voia.

— Eşti singură?

Am tresărit şi mi-am ridicat privirea. Am văzut doi tineri, care semănau de parcă erau gemeni.

— Vii cu noi să înotăm?

Am clătinat din cap.

— Putem să te plimbăm cu iahtul. E în portul de dincolo de promontoriu.

— Iar dacă nu-ți plac iahturile, am putea merge diseară să dansăm. Tu la ce hotel stai? Noi suntem la Dolphin. E hotelul cu trei etaje, vizavi de debarcader. Îl ştii?

Într-un sfârşit, a ajuns şi traducătorul la geamandură. Stăteau amândoi sprijiniți de frânghie, legănați de valuri.

— Nu e cazul să fii aşa taciturnă!

Unul dintre ei a dat să-mi atingă umărul. Am rupt rapid o foaie din carnet, am scris pe ea şi le-am întins-o.

„Sunt mută.“

Cei doi s-au privit, au ridicat din umeri şi au plecat fără să mai spună nimic. Pixul mi se potrivea bine în mână, iar pasta albastră luneca pe hârtie fără să se întindă.

Un val mai mare s-a apropiat şi s-au auzit chiote. A lăsat pe mal scoici, resturi de lemn şi o bucată de plasă de pescuit. Un crab se chinuia să traverseze un prosop. Zidurile de apărare dispăreau treptat sub ape.

Cei doi îmi făceau cu mâna din larg. Am vrut să le răspund şi am dat să ridic brațul, dar mi l-am tras înapoi. Poate doar mi se păruse că-mi fac cu

mâna, din cauza scânteierii soarelui.

— Să intri şi tu în apă, mi-a zis traducătorul, ştergându-se cu prosopul. A fost aşa bine!

— Da, o să intru, i-am răspuns eu.

— E mai rece decât mă aşteptam. Câți metri or fi până acolo, dus-întors? Nu mai înotasem de mult. Eu intru în mare doar când vine el pe la mine.

Era în continuare binedispus. Ud, părea şi mai bătrân. Părul i se lipise de cap ca nişte fâşii de alge, iar slipul îi atârna neglijent. Probabil îşi dădea seama de asta, pentru că se ştergea cu înfrigurare.

Nepotul şi-a luat mai întâi pandantivul înapoi şi şi l-a pus din nou la gât, ca pe obiectul de cel mai mare preț. Nu i-am spus că-i luasem o foaie din carnet. Avea respirația agitată, rece şi mirosea a mare.

Am cumpărat trei cutii de suc de la vânzătorul ambulant. Soarele se mutase pe cer şi odată cu el şi forma umbrei de la umbrelă se schimbase. Nepotul şi-a trecut degajat degetele prin păr şi s-a întins pe jos, fără să-i pese că se umple de nisip pe spate. Neavând limbă, când lua câte o gură de suc, îl auzeam gâlgâind în fundul gâtului. Inițial am crezut că mormăia ceva, dar mi-am dat seama că mă înşelasem. Nici un fel de sunet nu-i părăsea buzele.

— Oare ce crede lumea că suntem? am zis eu. Copiii cu tatăl?

„Poate frate şi soră, însoțiți de servitor.“

Chiar şi întins, reuşea să scrie fără probleme.

— Ce idee minunată! a exclamat traducătorul. Sunteți frate şi soră şi v-ați pierdut părinții când erați mici. Mergeți la o şcoală cu internat şi vă întâlniți doar în vacanțe. Vara, veniți la vila de pe malul mării. Iar eu sunt servitorul care vă îndeplineşte şi cele mai absurde ordine, care îndură cu plăcere orice umilință pentru voi şi care v-a jurat credință oarbă.

Mulțumit de propria lui imaginație, a băut din cutia de suc, dând aprobator din cap.

— Nu cred că ar ghici nimeni ce suntem de fapt.

Gemenii care intraseră în vorbă cu mine mai devreme păreau să lanseze invitații altei fete. Numărul de umbrele crescuse pe nesimțite. Marea era înțesată cu înotători până la baza promontoriului.

— E mai amuzant aşa.

Traducătorul a îngropat în nisip cutia goală de suc.

„Ce facem cu prânzul?“

Nepotul i-a întins hârtiuța traducătorului, dar am reuşit s-o citesc rapid cu coada ochiului.

— Ți-e foame deja?

A clătinat din cap.

— Stai liniştit, că am pregătit acasă tot ce trebuie. Avem supă cremă de broccoli cu pastă de biban. Preferatele tale, nu?

Traducătorul i-a aranjat nepotului papucii de plajă, i-a scuturat nisipul de pe umeri şi i-a răsucit lănțişorul astfel încât pandantivul să-i vină drept pe mijloc. Ca un servitor adevărat.

— Vine şi Mari cu noi.

S-a uitat către mine zâmbind cald, de parcă voia să-mi dea de înțeles că în nici un caz nu mă uitase.

— Îmi pare rău, dar i-am promis mamei că mă întorc la Iris până în prânz.

I-am dat traducătorului cutia de suc începută şi am intrat în mare. Am făcut pluta şi mi-am desfăcut părul, care s-a răsfirat numaidecât la suprafața apei.

Voiam să fiu Marie. Să mă înşface de păr, să mă tragă şi să mă scufunde în apă. Şi să-mi îndese pe gât o doctorie amară.

Capitolul 11

Slujnica a comis-o din nou. De data aceasta a fost costumul de baie.

După ce m-am întors de la plajă, l-am întins să se usuce în curtea din spate, lângă fețele de masă. Mama m-a certat zdravăn din pricina părului ciufulit.

— De-asta n-ai ce căuta să înoți în mare! Hai, adu rapid uscătorul, peria şi uleiul de camelie, că am o groază de treabă! Nu-i nimic de râs!

Într-o clipită, mama mi-a aranjat părul la loc.

Când m-am dus pe seară în curtea din spate ca să iau rufele, costumul de baie nu mai era. Dispăruse fără urmă.

În ziua aceea, slujnica a rămas chiar peste program ca să muncească. A ceruit holul, a tuns iarba din grădină, a lustruit geamurile din sala de mese, iar în tot acest timp mi-a vorbit încontinuu. M-a sâcâit cu tot felul de întrebări prosteşti.

— Ce te faci dacă maică-ta se recăsătoreşte?

— În viitor, dacă moşteneşti hotelul, mă mai ții aici?

— Ştiai că eu am fost prima iubită a tatălui tău?

— Îți merge bine cu tipul ăla?

Mă eschivam mereu, răspunzându-i în doi peri, dar ea tot se ținea scai de mine.

Era probabil extrem de încântată că-mi şterpelise costumul de baie. La plecare, mama i-a întins o cutie de bere, iar ea a băgat-o fericită în geantă. Mai mult ca sigur, în aceeaşi geantă îndesase şi costumul meu de baie, încă jilav.

A doua zi s-a întâmplat ceva straniu pe plajă. Marea a adus la mal o mulțime de peşti morți.

Încă de dimineață, întregul oraş vuia, iar vestea a ajuns numaidecât şi la Iris. Ne-a spus omul care ne aducea laptele.

— E nebunie mare. De la piața centrală şi până colo, pe plajă, e plin de peşti morți, de nici nu mai vezi pe unde calci. Ăsta nu-i lucru curat. S-au

strâns toți acolo, oameni de la primărie, poliție, Biroul de Turism, gură-cască, şi fac zarvă mare, dar zău că nu ştiu ce-o să fie. O vreme nici nu încape vorba să se mai poată înota acolo. Ți se face părul măciucă. Cine ştie, o fi semn rău.

M-am dus cu slujnica să vedem ce se întâmplase. Numai ce am ieşit pe drumul de faleză că ne-a şi luat de nas mirosul. Era exact cum povestise lăptarul. Peste noapte, plaja se schimbase cu totul, de parcă o altă mare decât cea de până ieri o adusese la mal.

În orice caz, erau nenumărați peşti morți. Cabinele de duş, standul de înghețată, turnul salvamarilor se aflau toate la locul lor, însă în afară de peşti nu vedeai nimic cu ochii. Marea era cenuşie, fără valuri, iar umbrelele toate strânse.

Soarele sclipea orbitor, dar nu reflectat în apă sau în pânzele iahturilor, ci în solzii peştilor. Peşti mici, mari, lunguieți, plați, dungați, cu gura deschisă, cu branhiile smulse… Peşti de tot felul, unii cu burta în sus, alții îngropați în nisip, stivuiți unii peste alții. Şi toți erau morți. Nici măcar unul nu clintea câtuşi de puțin.

— Ia uite, Mari! a exclamat slujnica uimită. Ce s-o fi întâmplat?

Lumea se adunase pe dig, unde discutau ciudățenia pe care o aveau în fața ochilor şi făceau fotografii. Venise şi o echipă de filmare de la un post de televiziune. Unii oameni coborau pe plajă şi apucau peştii de pe jos ca să-i cerceteze mai bine.

— Acum o să ne plece toți clienții! Ce ne facem? E groaznic! Mama ta o să se facă foc şi pară.

Slujnica se văita, dar părea mai degrabă încântată. Mă apucase de braț şi se lipise toată de mine.

Locul în care băusem suc cu traducătorul şi cu nepotul, cu o zi în urmă, era şi el îngropat sub un morman de leşuri. Valurile continuau să aducă la mal noi rânduri de peşti. Deşi erau fără îndoială morți, părea că noi creaturi se năşteau fără încetare din adâncurile oceanului.

— Şi când te gândeşti că aseară nu era nimic! I-o fi aruncat cineva aici într-adins, ca să facă în ciudă.

— Ei, na! Sigur e de vină vremea asta anormală.

— Cu arşița asta, o iau razna şi peştii.

— Nici vorbă. E un blestem. Asta e pica oamenilor care au murit în mare.

Lumea interpreta situația cum credea de cuviință. Fiecare rafală de vânt aducea cu ea un miros insuportabil şi toți îşi duceau mâna la nas.

Slujnica îşi îngropase nasul în braţul meu. Mirosea atât de rău, încât te speriai că propriul tău creier putrezise. Cu toate acestea, nimeni nu dădea vreun semn să plece.

Două zile întregi au strâns peştii cu excavatorul, i-au încărcat în camioane şi i-au dus de acolo. Două zile, camioanele pline până la refuz au străbătut fără încetare drumul de faleză. Valul violent de căldură a provocat creşterea temperaturii apei mării şi astfel a apărut fenomenul de „maree roşie“. Astfel, o cantitate mare de peşti au murit din cauza lipsei de oxigen, explicau specialiştii la televizor. Ba nu, insistau alții, în apele uzate de la fabrica de celuloză s-a infiltrat o substanță extrem de toxică. Furnizorii care ne călcau pragul sau colegii de dans ai mamei ne aduceau diversele zvonuri care circulau prin oraş, speriați cu toții fără motiv. În orice caz, nimănui nu-i mai venea să mănânce peşte.

După ce camioanele i-au cărat de acolo, un timp tot mai vedeai pe stradă câte un stârv, strivit de maşină, despicat şi aplatizat. Măruntaiele lor vâscoase se lipeau ca adezivul de asfalt. Cei care călcau din greşeală pe ei săreau ca arşi, de parcă îi atinsese piaza rea.

— Te pricepi, i-am spus eu, iar el şi-a plecat jenat privirea.

„Nu am cine ştie ce talent la desen. Exagerează unchiul.“

Îşi trecuse pensula în mâna stângă şi manevrase pandantivul doar cu dreapta. Trusa lui de pictură era folosită îndelung. În cutia de lemn erau rânduite nonşalant palete, pensule şi culori. Unele tuburi erau noi, altele stoarse până la capăt.

Din stația de autobuz mă uitasem întâmplător către plajă şi îl zărisem. Stătea pe o stâncă ieşită puțin către mare şi picta. L-am recunoscut după felul în care îşi dădea părul pe spate şi după lănțişorul de la gât.

Am coborât scările către dig, m-am apropiat de el din spate şi i-am dat binețe, dar nu a părut prea surprins. Doar m-a salutat nonşalant din priviri.

— Am venit până în stația de autobuz să întâmpin nişte clienți, dar n-a coborât nimeni.

Mâna în care ținea pensula nu s-a oprit. Picta marea, zidurile de apărare ale castelului şi străzile oraşului, în depărtare. Desenul părea să fie aproape gata. În peisaj apărea şi insula F.

— Mă sunaseră de la gară că ajung cu autobuzul de trei şi jumătate. Sigur l-au ratat, iar până la următoarea cursă mai sunt cincizeci de minute.

El tăcea, dar nu era o tăcere incomodă. Ştiam foarte bine că tace doar pentru că nu poate să vorbească, plus că mă obişnuisem deja cu liniştea pe

care o crea el.

— Şi unchiul?

„A primit ceva urgent de lucru. Traduce o autorizație de import pentru caviar.“

Am observat că nu putea să picteze când vorbeam cu el, aşa că m-am hotărât să tac o vreme. M-am aşezat pe o porțiune mai plată undeva într-o parte, în spatele lui, ca să nu-l încurc. Mi-am lăsat picioarele să atârne şi am văzut că mai aveam puțin şi atingeam apa.

Peştii dispăruseră, iar marea revenise la normal, însă nu prea înota nimeni. Oficiul de Sănătate testase apa şi declarase că nu prezintă nici un pericol, dar degeaba. Oamenilor încă nu le venea să se apropie de mare. Şi la Iris, rezervările se anulau una după alta. Aşa cum se aşteptase slujnica, mama era într-o dispoziție proastă. Deşi arşița nu contenea, atmosfera din oraş aducea deodată a toamnă.

În desenul lui, marea era de un turcoaz deschis, presărată cu coame albe de valuri. La fiecare lunecare a pensulei, imaginea se limpezea puțin câte puțin. Deşi nu era foarte minuțios, surprindea bine zidurile ude ale castelului, îmbrăcate în scoici, şi insula F., cu urechea ei plecată către adâncurile oceanului.

Storcea mai multe culori pe paletă, îşi înmuia pensula în apa din paharul de hârtie şi amesteca apoi culorile până obținea nuanța dorită. Privea pe rând blocul de desen, paleta şi peisajul. Din când în când, îşi întorcea preocupat capul către mine, însă nu lăsa pensula din mână. Din cauza stâncii denivelate, trusa de pictat, paharul de hârtie şi chiar şi noi doi, toți stăteam înclinați într-o parte sau alta.

„Acolo te stropesc valurile. Aşază-te aici.“

Mi-a întins biletul, apoi şi-a tras rucsacul la picioare, eliberând locul de lângă el.

— Mulțumesc, i-am spus eu şi m-am conformat.

„Nu trebuie să te întorci la hotel?“

— O să mă certe mama dacă nu-i întâmpin pe clienți în stație. Pot să aştept aici? N-o să te încurc.

A încuviințat şi şi-a întors la loc privirea către blocul de desen.

Mă întrebam ce-o fi făcând traducătorul. Probabil răsfoia dicționarul, căuta cuvinte cu lupa şi scria despre caviar cu scrisul lui atât de ordonat. Între timp, oare împinsese într-un colț cartea cu Marie?

— Ce s-a întâmplat pe insulă în ziua în care au murit peştii? l-am întrebat eu.

„Nimic anume. Doar s-a înnegrit ţărmul.“

— Da?

Uneori, vântul încă mai aducea izul acela. Aveam senzaţia că duhoarea de leş se impregnase în fiecare grăunte de nisip.

Un cuplu stătea la plajă, tolănit pe şezlonguri. Un băiat făcea surfing, iar câţiva copii adunau scoici pe malul apei. Alţi oameni nu mai erau. Şi tânărul care vindea suc, şi salvamarii dispăruseră. În ochiurile de apă de pe stâncă se adunaseră câţiva paguri, un crab surprinzător de roşu şi o insectă scârboasă. Din adâncurile tăcerii lui se auzea vuietul valurilor.

— De ce-o fi stând unchiul tău singur pe o insulă atât de incomodă? am zis eu, văzându-l că-şi lasă pensula în pahar. N-are nici telefon, nici televizor. Nu tu familie, nu tu prieteni, nu tu musafiri. În afară de tine.

„Nu te are pe tine?“

Soarele străluceа în hârtia albă şi distingeam greu ce scrie.

„El nu e genul de om pe care să-l placă oricine. Dacă te are pe tine, e suficient.“

— Ţi-a spus ceva despre noi?

„Nimic. Dar îmi dau seama din ce văd.“

A luat un creion conté şi a adăugat umbre pe marginea zidurilor. Pe măsură ce vopselele se uscau, culoarea mării se adâncea. Un crab a încercat să se cațere pe trusa de pictat, dar s-a dezechilibrat şi a căzut în mare.

Mă întrebam dacă ştia cu adevărat ce fel de relaţie aveam noi. Uneori, amintirea atingerilor pe care traducătorul mi le dăruise mi se părea până şi mie doar o iluzie.

— Să ştii că te iubeşte, am spus eu, uluită de propria mea franchețe. O simt din felul în care se poartă cu tine. Te priveşte îngrijorat, te atinge ori de câte ori are ocazia.

„Mă vede ca pe un copil.“

— Nu, nu e asta. O face mult mai orbeşte, necondiţionat, fără logică. Până să vii tu nici nu mi-am închipuit că se poate dedica într-atât cuiva.

Traducătorul ar fi trebuit să mă vrea doar pe mine. Dacă nu te-ai fi băgat tu la mijloc… Însă n-am putut să spun nimic.

„Sunt substitut pentru mătuşa, care a murit tânără.“

Literele se înşiruiau pe hârtie, formând un model elegant, neîntrerupt. Tot scria şi scria, dar nu părea să obosească.

„Mă răsfaţă pe mine, în locul mătuşii. Ca ispăşire.“

— Pentru ce păcat?

„Nimeni n-a greşit de fapt. N-a fost vina nimănui. Doar un ghinion

teribil, atât.“

— Cum a murit?

„I s-a prins eşarfa în uşa trenului.“

Am citit bilețelul de trei ori la rând, dar nu reuşeam să pun cuvintele cap la cap.

„Unchiul pleca la Moscova, la invitația universității de acolo. Trenul încă nu sosise. Eu eram bebeluş, iar mătuşa stătea pe peron, cu mine în brațe. Unchiul a vrut să ne pozeze, când trenul de la linia opusă a pornit din loc. Nimeni n-a observat că i se prinsese eşarfa.“

— Şi ce s-a întâmplat?

Cu cât biletul era mai lung, cu atât se prelungea tăcerea. Vârful pixului luneca printre vuietele valurilor. Din când în când tuşea, lovea cu talpa adidasului în stâncă sau îşi rodea o unghie. Prin conversația aceasta stranie, reuşeam să percep mai subtil diversele sunete pe care le producea decât dacă ar fi vorbit.

La capătul tăcerii, mi-a întins hârtiuța, iar în clipa aceea degetele ni s-au atins. Avea mâna murdară de vopsea.

„A fost târâtă de-a lungul peronului. Abia atunci şi-au dat toți seama ce se întâmplase, dar n-au mai avut ce face. Mama a țipat. Mătuşa era strangulată şi târâtă tot mai departe, cu mine în brațe. S-a lovit cu capul de pilonul de la capătul peronului şi a murit. Până a oprit trenul, era prea târziu. Avea craniul zdrobit şi gâtul rupt. Eşarfa i se strânsese până îi intrase în carne. Încă mă mai ținea strâns în brațe, ca să mă protejeze. Eu am scăpat fără nici o zgârietură datorită ei.“

Scrisese totul cu înfrigurare, aplecat peste hârtie. Nu se oprise să se gândească şi nu făcuse nici o greşeală, de parcă auzise povestea de nenumărate ori şi ştia deja cuvintele pe de rost. Grație literelor albastre, atât de frumoase, cuvintele „zdrobit“ sau „intrat în carne“ nu mai sunau atât de atroce.

„Sigur, eu nu-mi amintesc nimic. Mi-a povestit mama“, a adăugat el.

— Şi el, unchiul tău, n-a putut să facă nimic?

„Nu. A strigat: «Lasă copilul! Scoate eşarfa!» Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă mătuşa mă arunca din brațe. Oricum, e o întrebare inutilă. În orice caz, între mama şi unchiul s-a creat tensiune. Şi nu pentru că eşarfa fusese cadou de la el, ci pentru că n-ar fi ezitat să mă sacrifice pe mine.“

Mi-am amintit de eşarfa ascunsă în fundul dulapului şi cum o avusesem înfăşurată la gât. Poate că încă mai erau lipite de ea bucățele de carne din gâtul soției.

Platforma întunecată, orologiul mare şi rotund, blițul aparatului de fotografiat, miros de lapte, tocuri țăcănind pe dale, durerea insuportabilă la gât, stâlpul rece de fier – întreaga scenă se conturase pe bucățele de hârtie.

„Nu sunt sigur că mama îşi aminteşte totul cu exactitate. Toți erau în stare de panică. Însă un lucru e cert, şi anume că toți am fost profund răniți. De o simplă pală de vânt care a trecut pe platformă şi a suflat capătul eşarfei.“

— Eu chiar am văzut eşarfa asta. Era pusă bine.

„O ține ca amintire, chiar dacă e unealta care i-a luat viața mătuşii. Până la urmă, unchiul a dispărut. Când m-am făcut mai măricel, deja nu se mai ştia nimic de el. În anul în care am intrat la facultate, întâmplarea a făcut să ne reîntâlnim. S-a bucurat enorm. M-a cocoloşit de m-a făcut să mă simt chiar prost. După cum bine ştii şi tu. Cu toate că a existat un moment când nu l-ar fi deranjat să mor.“

— Dar ştie multe despre tine de când erai copil.

„Pe toate i le-am povestit eu, dar vorbeşte de parcă ar fi fost de față. Le mai dramatizează, le mai exagerează. O fi şi asta o formă de ispăşire pentru clipa aceea din trecut. Îşi dă seama şi singur că e inutil, dar nu se poate abține. Când mă vede, îl apucă mereu. Tot ce pot eu să fac e să-l las. Când sunt cu el, chiar mă bucur din tot sufletul că nu pot să vorbesc.“

Deodată m-a cuprins neliniştea. Dacă i se termina hârtia din pandantiv? Dacă i se desfăcea cumva lănțişorul de la gât şi cădea în apă?

Nu puteam nici eu să-mi explic de ce mă îngrijora asta. Poate pentru că voiam să aflu mai multe despre traducător sau poate pentru că gestul cu care îmi înmâna bilețelele era atât de fermecător.

Soarele coborâse către apus şi razele asfințitului îl luminau din profil. Avea uşoare cearcăne la ochi, buzele mute mereu strânse, iar lănțişorul îi lucea la gât de la transpirație.

Deodată m-am întrebat dacă şi el avea să îmbătrânească la fel ca traducătorul. Am încercat să mi-l imaginez ridat, cu muşchii lăsați şi părul rărit, dar n-am reuşit. Oricât de bine l-aş fi cercetat, nu găseam nicăieri pe trupul lui vreun semn de bătrânețe.

M-am uitat la ceas. În mai puțin de zece minute sosea autobuzul.

— Când pleci? l-am întrebat eu.

„Mâine“, mi-a răspuns el scurt.

— Aha… Unchiul o să-ți ducă lipsa.

„Ba nu. Doar o să revină la viața lui obişnuită.“

— Vii şi la anul în vacanța de vară?

„O vreme n-o să mai pot. La toamnă plec în Italia, la studii.“

A verificat dacă se uscaseră vopselele, apoi a închis blocul de desen, a pus pensulele în cutie şi a golit paharul în mare. Apa tulbure s-a vărsat la picioarele noastre şi a dispărut pe loc în valuri, cu un clipocit atât de limpede, încât am avut senzația că el spusese ceva.

— Ți se pare ciudat, nu?

S-a oprit din strâns şi m-a privit întrebător.

— Sunt aproape cincizeci de ani diferență între noi. Oricui i s-ar părea neobişnuit.

„Nu mi se pare neapărat ciudat. Mă bucur că unchiul te are pe tine. Şi mă bucur că te-am cunoscut.“

N-am ştiut cum să reacționez pe moment, aşa că mi-am plecat privirea şi l-am ajutat să pună capacele la tuburi.

„De când vin aici, tu eşti prima persoană cu care am vorbit în afară de unchiul meu.“

— Dar uneori îmi fac griji, pentru că noi nu avem un viitor. Mă gândesc că, cine ştie, poate nici n-o să apucăm toamna. Poate că totul o să se sfârşească vara asta.

„Stai liniştită“, a scris el, încercând să mă consoleze. „Nu mai bate vântul. A măturat atunci peronul şi s-a dus departe. Nu-ți face griji.“

Mi-a apăsat în mână ultimul bilet. Cuvintele aşternute de el îmi umpleau palma. Deodată, parcă nu mai vorbeam de traducător, ci de noi doi.

Am dat să ne ridicăm, dar ne-am trezit îmbrățişați. Pe stânca nesigură, la cea mai mică mişcare greşită, puteai să te prăvăleşti în mare. Am încercat să-mi amintesc dacă eu m-am dezechilibrat şi el m-a prins sau dacă el a întins mai întâi brațele către mine, dar n-am reuşit. Am avut senzația că valurile s-au oprit deodată.

Ne-am sărutat. Buzele ni s-au împreunat fără ezitare, ca şi cum am fi schimbat un semnal doar de noi ştiut, repetat de multă vreme. Încă mai strângeam biletele în mână. Pandantivul mi se lipise de piept şi îl simțeam rece pe piele. Respirația lui mirosea altfel decât a traducătorului.

Camera 202 era învăluită în penumbră, cu geamurile înceţoşate de la aburul care se ridica dinspre fabrica vecină. Se auzea în surdină huruitul malaxoarelor care amestecau pasta de peşte.

Paturile erau aranjate cu grijă. Telefonul şi biblia de pe noptieră, cutia

cu şervețele din fața oglinzii, desfăcătorul de capace de pe frigider, paharele pline de zgârieturi, toate erau aşezate la locul lor. Clienții care trebuiau să ocupe camera în ziua aceea sunaseră de dimineață şi anulaseră rezervarea.

„Păi, nici nu se poate înota în mare! N-are nici un sens să mai venim“, îmi spusese femeia, dând parcă vina pe mine.

Nu era deloc agitat. Nu tresărea nici când se auzeau voci din hol sau paşi urcând scările. Mă atingea încet, fără să se grăbească. Blocul de desen şi trusa de pictat se rostogoliseră sub pat.

— Vino la Iris, îi spusesem eu pe stâncă, dar el n-a putut să răspundă. Pandantivul era prins între noi.

L-am dus la Iris strecurându-l în cele două grupuri de clienți care sosiseră cu autobuzul. A fost o adevărată aventură. S-a dat drept un tânăr mut, venit singur în vacanță, ca să picteze. Am cazat un cuplu în camera 204, pe celălalt în 305, iar lui i-am înmânat cheia de la 202. În condica de rezervări, la rubrica 202 anularea rămăsese marcată cu roşu. Era chiar încăperea pe care o folosise traducătorul cu prostituata.

Câțiva copii alergau prin hol țipând, părinții îi certau, iar un alt grup de clienți desfăcuseră o hartă pe tejgheaua de la recepție şi căutau restaurante. În tot acel vacarm, el s-a furişat în cameră.

Nu doar respirația, ci totul era altfel față de traducător. Nu m-a legat şi nu m-a lovit. Nu mi-a dat nici o poruncă. M-a tratat altfel. Pieptul lui lat îmi astupa suflarea, degetele lui îmi alunecau pe corp de parcă trasau litere şi îi simțeam pelvisul tare apăsându-mi coapsele.

Patul scârțâia atât de tare, încât îmi era teamă să nu se audă până jos. În camera de deasupra cineva făcea gargară. Clopoțelul de la recepție a sunat. Îl simțeam fierbinte. Căldura lui îmi inunda tot trupul.

În momentul în care a icnit, mi-am dat seama că terminase. Eram sigură că ce auzisem fusese vocea lui. Vocea lui, închisă înlăuntrul pieptului atâta amar de vreme, se strecurase în sfârşit afară printre buzele sale.

— Îmi arăți limba? i-am zis eu. Vreau să-mi arăți limba tăiată.

Şi-a tras pe el pantalonii şi tricoul aruncate pe patul de alături, apoi şi-a pus la gât pandantivul.

„De ce?“

— Pur şi simplu.

M-a tras către el şi a deschis gura prudent.

Înăuntru era întuneric. Chiar nu avea limbă. Nu se vedea decât o

cavernă neagră. Întunericul era atât de adânc, încât privindu-l nemişcată, am simțit că mă ia cu amețeală.

În acel moment s-a auzit o voce iritată din holul de la recepție.

— Mari! Pe unde tragi chiulul? Mari!

Era mama. Imediat s-au auzit paşi urcând în viteză scările, traversând palierul şi apropiindu-se pe coridor.

Într-o clipită am înhățat blocul de desen şi trusa de pictat şi m-am ascuns în dulap, trăgându-l şi pe el după mine. Trusa de pictat a zăngănit. M-am agățat de el şi am înțepenit.

Mama a ciocănit alături, la 201.

— Am venit să schimb cuvertura!

Din dulap, vocea a sunat foarte aproape. M-am lipit de el şi mai tare, iar el şi-a petrecut brațele în jurul meu.

— Mă scuzați!

De data aceasta, paşii s-au oprit în fața camerei noastre. A scos cheile de rezervă din buzunarul de la şorț, a ales-o pe cea de la 202 şi a vârât-o în broască.

Inima a început să-mi bată cu putere şi am simțit că mă sufoc. Exact ca atunci când chiulisem de la şcoală şi mă ascunsesem într-una din camere. Aceeaşi durere ca atunci când traducătorul mă strangulase cu eşarfa. În dulap mirosea a lac şi îmi lăcrimau ochii.

Mama s-a uitat prin cameră. A trecut prin fața dulapului, a verificat încuietorile de la ferestre şi a tras draperiile. Deşi îmi dădeam seama că aş sta mai liniştită cu ochii închişi, nu mă puteam abține să nu mă uit prin crăpătura uşilor. De fiecare dată când picioarele umflate ale mamei călcau pe podea, vibrațiile se transmiteau până la noi. Eram îngrozită. Totul mă îngrozea – că m-ar găsi mama, că-l invitasem pe nepot acolo, ceea ce-mi făcuse, faptul că traducătorul nu ştia nimic.

Mama a atins cu mâna patul în care mai adineauri eram întinşi şi a netezit cuvertura, apoi şi-a trecut degetele pe noptiera pe care stătuse pandantivul şi a verificat să nu fie praf. Mi-era să nu simtă căldura lăsată de trupurile noastre, dar mai tare mă îngrijora să nu-mi fi căzut vreun fir de păr, pentru că l-ar fi recunoscut sigur.

Inimile ne băteau la unison. Răsuflarea lui îmi umezea lobul urechii. În păr i se impregnase miros de mare.

Mama a mai dat o dată roată cu privirea prin cameră să verifice dacă nu i-a scăpat ceva, apoi a țâțâit încet şi a ieşit pe uşă. I-am auzit paşii îndepărtându-se.

Deodată am simțit cum mi se scurge toată puterea din corp şi m-am lăsat să cad pe vine. Am alunecat din brațele lui şi m-am prăbuşit. Razele plăpânde de lumină care se strecurau prin crăpătura uşilor nu făceau decât să sporească întunericul din dulap. Mi-am ridicat privirea către el, dar îl vedeam începețoşat şi nu puteam să-i disting expresia feței sau mişcarea degetelor. De fiecare dată când clipeam, aveam senzația că se îndepărta tot mai mult în întuneric.

M-am rătăcit prin întunericul dinăuntrul lui, mi-am zis eu. Am căzut în gaura aceea călduță şi umedă, unde nu răzbate nici sunetul şi nici lumina, locul acela în care sigur existase o limbă pe vremea când mătuşa îl ținuse în brațe, pe peron.

Capitolul 12

În ziua următoare, nepotul a părăsit insula F., aşa cum plănuise. A plecat fără să-şi ia rămas-bun de la mine, fără să-mi lase vreun mesaj.

După ce ne-am târât afară din dulap, am fost atât de îngrijoraţi să nu ne descopere mama, încât ne-am despărţit în grabă, fără să schimbăm vreun cuvânt. Tocmai de aceea m-am gândit că poate o să treacă pe la Iris după ce cobora de pe vapor şi până urma să vină autobuzul.

Însă nu a făcut-o. Singurii care ne-au călcat pragul în ziua aceea au fost un cuplu în vârstă, care îşi făcuse rezervare cu trei luni înainte, şi un vânzător de lavete. La un moment dat mi-am dat seama că trecuse ora la care pleca ultimul autobuz. Nu mai aveau să fie şi alte bilete în afara celor pe care le ţineam în buzunar. Rămăseserăm doar noi doi, eu şi traducătorul.

Oraşul s-a învăluit într-o tăcere stranie. Pe plaja pustie se vedeau doar pescăruşi, iar terasele erau goale şi la amiază. Cei de la ghişeul de acces către zidurile de apărare, de la punctul de închiriere a bărcilor, toneta cu gheaţă cu sirop şi taximetriştii, toţi stăteau degeaba, neavând ce să facă. Deşi eram încă în plin sezon, unele magazine cu suveniruri se închiseseră deja. Lumina soarelui pe drumul pustiu de faleză părea şi mai puternică.

În mod straniu, în ziua aceea era înnorat. Deşi era încă amiază, părea să fie înainte de apus. Nenumărate straturi de nori cenuşiu-albăstrui acopereau cerul, nelăsând să se vadă deloc soarele. Marea căpătase şi ea aceleaşi nuanţe.

Era o culoare care îţi dădea fiori. Deşi departe de a fi frumoasă, era pură, domina necruţător tot peisajul şi se unduia asemenea unei răsuflări. Doar la linia orizontului se întrezărea o fâşie îngustă de cer, care putea să dispară în orice clipă sub greutatea norilor. Până şi un pescăruş poposit pe stânci privea văzduhul neliniştit, neîndrăznind parcă să-şi ia zborul.

Stăteam pe puntea vaporului şi ne uitam la mare. Oamenii care până mai ieri umpluseră balustradele până la refuz acum nu se mai zăreau pe nicăieri. O supraveghetoare de la centrul de odihnă, venită de la

cumpărături, moțăia cu capul sprijinit de geamul cabinei. Vânzătorul de la standul de cafea plecase de la tejghea şi fuma o țigară la prora vaporului. În afară de ei mai erau câțiva turişti care se plimbau cu vaporul în lipsa altui lucru mai bun de făcut.

— A plecat, nu? am întrebat eu un lucru pe care-l ştiam deja.

— Da, a răspuns traducătorul.

Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut straniu să primesc răspunsul imediat, fără să urmeze după întrebare un interval de tăcere în care să deschidă pandantivul, să rupă o filă şi să scrie cu pixul. Înlăuntrul meu încă mai stăruia ritmul conversațiilor cu nepotul.

— A trecut săptămâna într-o clipită.

— Nu poate să stea mult, pentru că vine aici fără să-i spună mamei.

— De ce?

— Orice copil de vârsta lui tinde să-i ascundă mamei adevărul.

— Toată lumea care îți calcă ție pragul e secretoasă.

— Aşa e. Toți țin la secretele lor de-ai zice că s-ar scufunda insula dacă le-ar divulga.

Ne-am uitat unul la altul şi ne-am zâmbit uşor.

De sub picioarele noastre se auzea huruitul motorului. Vântul bătea mai tare ca de obicei. Aerul era umed şi se lipea de piele. Cocul meu strâns zdravăn nu s-a desfăcut, dar bretonul mi se ciufulise. Deşi era inutil s-o facă atâta vreme cât vântul nu se potolea, traducătorul îşi tot întindea mâna spre fruntea mea şi-mi netezea bretonul.

— Când o să mai vină?

— Ştiu şi eu? Întotdeauna aflu chiar înainte să sosească.

Mă întrebam dacă traducătorul ştie că nepotul urmează să meargă la studii în Italia. În orice caz, n-am suflat nici o vorbă. Mă hotărâsem să nu-i spun despre întâlnirea cu el de pe stânci. Dacă voiam ca cele petrecute la Iris să rămână un secret, era mai bine să-i ascund tot ce se întâmplase în ziua aceea.

Traducătorul era îmbrăcat în costumul maro închis, cu rever lat, pe care îl purtase în ziua cu bâlciul. La gât avea o cravată cu model *paisley*, pe care o mai văzusem când scotocisem prin dulapul lui. Petele de înghețată de pe pantaloni dispăruseră.

— Ce vreme ciudată! am zis eu.

Norii deveneau tot mai apăsători şi stătea să plouă. Deşi bătea vântul, marea era calmă, şi în afara undelor înspumate lăsate de vapor şi a huruitului de motor, nu era nimic care să o tulbure. Nici iahturile şi nici

vasele de pescari nu erau ieşite în larg.

— Oare o să plouă?

— Aşa cred. Chiar rău.

— N-a mai căzut un strop de mai bine de o lună. Am şi uitat ce e aia ploaie.

Stăteam sprijinită de balustradă şi cercetam cu atenție să văd de unde o să cadă prima picătură. Însă tot ce se revărsa din nori era un văl albăstrui care nuanța nu doar marea, ci şi mâinile mele şi obrajii traducătorului. Aveam senzația că norii o să tot înainteze până o să ne înghită şi pe noi cu totul.

— Stai liniştită. O să-ți aminteşti numaidecât, a spus el şi mi-a cuprins umerii cu brațul.

În astfel de momente, încă mai devenea stângaci şi timid. Chiar dacă mă văzuse în nişte ipostaze foarte intime, se purta de parcă şi cea mai mică apropiere de corpul meu era ceva extrem de important. Până şi nepotul lui fusese mai sigur pe el când mă sărutase atunci, pe stâncă.

M-am uitat în urmă, dar oraşul nu se mai zărea. Zidurile de apărare se scufundaseră încă de dimineață sub apele mareei. Pescăruşul care rămăsese ezitant pe stânci şi-a făcut într-un final curaj să-şi ia zborul, dar a dispărut numaidecât printre nori. Tot felul de resturi de lemn, alge, cutii goale de aluminiu, bucăți de plastic, fire de undiță şi pungi de plastic dispăreau înghițite de elicea vaporului.

Supraveghetoarea din cabină s-a trezit, a şters cu mâna geamul aburit şi s-a uitat să vadă cum e afară, însă a adormit imediat la loc. Rama ferestrei îi lăsase urme pe jumătate din față. Un cuplu între două vârste, cu o cameră de luat vederi, a trecut prin fața noastră şi s-a apropiat de vânzătorul de la standul de cafea, care stătea aşezat pe capacul de la camera pompelor.

— Ştiți cumva cât o să oprească pe insulă? l-a întrebat soția. Am vrea să ne plimbăm puțin.

Din cauza direcției în care bătea vântul, nu-i auzeam vocea vânzătorului. După ce au plecat cei doi, şi-a mai aprins o țigară. Din când în când, ne arunca priviri iscoditoare, dar dacă mă uitam şi eu la el, îşi lăsa repede ochii în pământ şi pufăia din țigară.

Vaporul a cotit agale la stânga. Sirena a răsunat tremurător până în depărtare. Insula F. a început să se zărească, cu forma ei de ureche. Era întinsă la orizont, acolo unde norii se întâlneau cu marea.

Îl priveam de pe canapea cum lucrează. Stătea la birou cu spatele drept şi țeapăn, cu stiloul într-o mână şi cu cealaltă urmărind cu degetul literele ruseşti din dicționar, şi îşi nota cuvintele potrivite în caiet. Din când în când, răsfoia dicționarul, cădea pe gânduri cu privirea în aer sau îşi ducea mâna la rama ochelarilor.

Primise de tradus o scrisoare în limba rusă, care sosise pe adresa departamentului de neurochirurgie din cadrul unui spital universitar. Mi-a spus că e o traducere dificilă din cauza numeroşilor termeni de specialitate, apoi a sos un dicționar medical de pe raftul cel mai de jos din bibliotecă şi a băgat într-un sertar romanul cu Marie.

— Ai aici orice fel de dicționar, am remarcat eu.

Cu o privire mulțumită, a arătat cu degetul către bibliotecă.

— Aşa e. Am dicționare de filozofie, etică, inginerie mecanică, muzică şi arte, calculatoare, cinematografie, despre oricare dintre domeniile în care e împărțită lumea.

Toate erau groase şi arătau impresionant, dar erau foarte ponosite. Literele de pe cotor începuseră să se şteargă şi li se ițea legătura. Arătau învechite, dar nu din cauza folosirii îndelungate, ci pentru că stătuseră multă vreme pe raft.

Când răsfoia dicționarul de medicină, foile lipite între ele se desfăceau cu un sunet greu de pus în cuvinte. Dacă ar fi tras un pic mai tare de ele, mă aşteptam să se desprindă cu totul. Însă traducătorul le mânuia delicat, ca atunci când îmi desfăcea nasturii de la bluză, unul câte unul, sau când îmi căuta locşorul cel mai moale dintre coapse.

Am băut din ceaiul verde pregătit de el. Avea un gust perfect, iar în vas mai rămăsese încă destul.

După ce coborâserăm de pe vapor, vântul se întețise. Crengile pinilor care străjuiau faleza din dreptul golfulețului fluturau toate înspre apus. Geamurile trepidau încontinuu şi o dată la câteva minute se stârnea câte o rafală de vânt atât de puternică, încât ziceai că o să ia casa cu totul pe sus.

Nu ploua, însă norii acoperiseră complet cerul. Lumina gri-albăstruie pe care o răspândeau invadase încăperea şi nu reuşeam să scăpăm de ea nici cu draperiile trase.

— E grea? l-am întrebat eu încetişor, între două rafale de vânt.

Nu şi-a schimbat poziția şi nici mâna nu i s-a oprit.

— După ce îți notezi în caiet, treci pe curat? Cam cât crezi că mai durează?

S-a întors către mine, şi-a dus degetul arătător la gură făcându-mi semn

să tac, apoi şi-a reluat lucrul. M-am conformat şi am tăcut.

Fără nepot, încăperea era din nou ca înainte. Doar el coborâse din roata panoramică, iar acum traducătorul devenise din nou gânditor, florile de hibiscus şi radioul dispăruseră, iar aerul mustea de prevestiri.

Am încercat să mi-l amintesc stând pe canapea, dar n-am reuşit. Atingerea buzelor lui de pe stâncă, acel singur sunet pe care îl scosese în pat la Iris, toate păreau să se fi petrecut demult, înainte să-l fi cunoscut pe traducător. Acum mintea mea era acaparată doar de gândul că traducătorul o să scoată frânghia de undeva, durerea o să-mi străbată corpul şi o să slobozească porunci asupra mea. Până şi ritmul conversațiilor noastre, care mă vrăjise într-atât, se îndepărtase odată cu sunetul vântului.

Traducătorul a subliniat un rând din scrisoare, a parcurs de mai multe ori cu degetul acelaşi loc din dicționar şi a tuşit. Apoi şi-a îndreptat din nou spatele şi a început să scrie încet fiecare ideogramă în parte, cu grijă să nu depăşească liniile din caiet, fără să omită nici o liniuță.

Aceeaşi tenacitate avea s-o arate şi față de mine. Trebuia să mai am puțină răbdare până termina de tradus scrisoarea. Trupul lui mărunt şi îmbătrânit prindea viață doar atunci când se ocupa de mine. Degetele care țineau stiloul aveau să-mi ciupească sfârcurile, buzele lui pierdute în gânduri să se strecoare printre coastele mele, iar picioarele ascunse sub birou să-mi zdrobească fața.

Am luat o gură de ceai, fără să-mi dezlipesc vreo clipă ochii de la el. Terasa scârțâia din toate încheieturile. Un ghiveci gol adus de vânt se rostogolea pe gazon. Cu toate acestea, întinderea mării rămânea netulburată.

Care aveau să fie primele lui cuvinte când se întorcea către mine? Era singurul lucru la care mă puteam gândi. Scroafă împuțită? Linge podeaua? Desfă picioarele?

Mi-a făcut zeci de fotografii. Punea blițul, regla diafragma, schimba rola de film. Nu ştiusem că se pricepe atât de bine la fotografiat.

Am pozat pentru el în fel şi chip, surprinsă până şi eu că o ființă umană poate sta în atât de multe poziții. De data aceasta a avut nevoie de mai multe frânghii, pe care şi le pregătise din timp.

Mai întâi m-a dezbrăcat. Acesta era întotdeauna cel mai important lucru. Doar atunci când îmi scotea şi ultimul lucru de pe mine, puteam să-mi dau seama cât de urâtă sunt.

Mai departe mi-a legat un scaun de spate. Era chiar scaunul pe care stătuse la birou până mai devreme, unul din lemn masiv, cu şezut din piele.

Mi-a trecut brațele după spătar şi mi le-a legat de el, apoi mi-a înfăşurat tot trunchiul. Ca să merg, trebuia să-l car în spate. Era greu şi mă clătinam pe picioare. Cum mă dezechilibram un pic, frânghiile îmi strângeau sânii şi mă făceau să gem de durere. Fără să-i pese, bărbatul mi-a poruncit să încui uşa de la bucătărie. Mi-a spus să strâng ceştile de ceai. Să trag cuvertura de pe pat.

— Asta faci mereu la Iris, eşti obişnuită.

Scaunul din spinarea mea se lovea de tot felul de lucruri, făcând nodurile să se strângă şi mai tare. M-am folosit de bărbie, de gură, de şolduri şi de picioare, de toate părțile rămase, ca să încui uşa, să car ceştile, să împăturesc cuvertura. Bărbatul se ținea după mine şi mă fotografia încontinuu. A surprins clipele în care fața mi se distorsiona de durere, când ceaiul s-a vărsat din ceşti şi mi-a curs pe piept, când arcurile de la pat m-au dezechilibrat şi m-am împleticit pe picioare.

După ce am terminat ce mă pusese să fac, mi-a legat picioarele de picioarele scaunului. Nu mai puteam să mă mişc. Aveam încheieturile răsucite nefiresc, mâinile şi picioarele reci şi amorțite.

Mă simțeam transformată într-un scaun. Pielea mea era acum tapiseria din piele, carnea era perna, iar oasele lemnul. O transformare care începea chiar din vârful degetelor.

Bărbatul s-a aşezat pe scaun. A zâmbit satisfăcut, şi-a proptit coatele pe brațe şi şi-a încrucişat picioarele. Trupul meu schimonosit îi susținea toată greutatea.

— Sunt greu? m-a întrebat el, privindu-mă de sus.

Nu puteam nici să-i răspund, nici să dau din cap.

— Stau foarte comod.

A mângâiat brațele şi spătarul. Nu-mi dădeam seama dacă mângâia scaunul sau mă atingea pe mine.

M-am transformat apoi în fel şi fel de lucruri. În masă, scarpieră, ceas cu pendulă, chiuvetă, coş de gunoi. Îmi lega mâinile şi picioarele, şoldurile, pieptul, gâtul de locurile care se potriveau cel mai bine. Mă lipea bine de ele, căutând unghiul cel mai bun pentru a mă asimila cât mai repede cu ele. Încheieturile mâinilor de mânere, spatele de uşi, degetele de butoni.

Frânghiile îşi îndeplineau credincios rolul, creând exact formele pe care bărbatul le avea în minte, fără să se slăbească şi fără să se rupă.

Frecat de ele, corpul mi se înroşise. Nu-mi făcuseră chiar răni, dar îmi provocau o durere care mi se răspândea pe sub piele prin tot corpul, pulsând. În clipa în care toate durerile s-au contopit într-una, am plonjat

într-un ocean de plăcere. În hol, i-am ținut bucuroasă pantofii, în baie, i-am prins saliva pe care a scuipat-o.

Când bărbatul a deschis o uşă dosnică din bucătărie, n-am avut nici cea mai vagă idee unde ducea sau ce avea să se întâmple. Era un spațiu fără ferestre, îngust şi întunecat. Pe toți cei patru pereți erau montate rafturi până în tavan. Înăuntru plutea un aer stătut, uscat şi mirosea a praf amestecat cu făină şi detergent.

Era cămara. Rafturile erau înțesate cu alimente, iar ce nu încăpuse fusese stivuit pe jos. Conserve, orez, spaghete, pesmet, cartofi, ulei, condimente, fasole uscată, mâncare instant, biscuiți, ciocolată, apă minerală, vin… Nenumărate sortimente, într-o cantitate enormă. Le priveam uluită, întrebându-mă câți ani de zile i-ar fi trebuit ca să le mănânce pe toate de unul singur. Câteva rafturi se lăsaseră sub greutate şi parcă stăteau să se prăbuşească în orice moment.

— Treci înăuntru!

Vocea lui a pătruns în încăperea aceea mică şi a rămas închisă înăuntru. Odată intrați amândoi, nu mai rămânea nici un pic de spațiu. A dat jos mănunchiul de cepe agățat într-un cârlig din tavan şi în locul lui m-a atârnat pe mine. Cepele arătau îmbietor, cu coaja uscată, maroniu deschisă.

— Întinde-te pe jos!

Îmi dădea ordine unul după altul. M-a încovoiat ca pe un crevete, a trecut un lanț pe după sfoara cu care îmi legase mâinile, apoi l-a agățat în cârlig. A dat dovadă de o forță teribilă. Deşi nu era în stare să mănânce o înghețată cum trebuie şi înota atât de stângaci, ştia perfect cum să mă apuce şi să mă atârne în aer. M-a ridicat cu uşurință.

Blițul mă orbea. Vuietul vântului se îndepărtase, dar se întețise nefiresc de tare. Clănțănitul geamurilor şi uşilor din toată casa răzbătea până în cămară.

Obiectivul s-a apropiat de gâtul meu întins la limită, de sexul meu expus, de picioarele mele asudate. Nu-i vedeam chipul, ascuns de aparatul de fotografiat, dar îmi dădeam seama din felul în care degetele îl țineau că mă disprețuia pe deplin. Corpul mi se rotea pe nesimțite. Auzeam lanțul frecându-se de cârlig, iar sunetul acela îmi sporea durerea.

Suspendată în aer, deodată m-a cuprins neliniştea. Mi-am dat seama că nu mai aveam scăpare. Mâinile stăteau să mi se smulgă din încheieturi. Am văzut aievea întreaga scenă, cu ochii împăienjeniți de sudoare. Pielea mi se crăpa, carnea mi se sfâşia şi, într-un final, lanțul îmi rupea oasele. Odată cu pocnetul puternic, mă prăvăleam pe podea. Simțindu-mi brațele nesigure,

îmi duceam mâinile în fața ochilor şi vedeam că ambele dispăruseră de la încheietură. Ceva picura de deasupra. Îmi ridicam capul şi vedeam că în cârlig era agățat capul soției traducătorului. Avea eşarfa înfăşurată la gât…

Dâra de lumină care se strecura din bucătărie îi lumina slab spatele. Mi s-a părut că aud apă în vuietul vântului. Poate că începuse, în sfârşit, să plouă.

Pungile cu alune, conservele de sparanghel şi borcanul cu sare mă priveau. Îşi țineau răsuflarea, fără să spună nimic, cu ochii plecați în pământ. Cepele aşteptau cuminți pe podea.

Bărbatul a schimbat rola de film. Le scotea una după alta din buzunarul de la sacou. Deodată, s-a auzit o mişcare dintr-un ungher. Bărbatul a dat la o parte cu piciorul sacul de orez şi a scos la iveală o cursă mică. În ea era un şoarece, doar un pui.

— Prăpăditul!

Şoarecele avea coada prinsă şi zgâria cursa cu gheruțele, încercând să se elibereze. Chițăia chinuit.

— Trebuie pedepsit.

Probabil că avea nervi şi în coadă. Dacă se zbătea până i se rupea coada, l-ar fi durut şi mai tare. Şi sigur ar fi sângerat, măcar puțin. Oare ce culoare avea sângele unui şoarece?

Traducătorul a luat un bici dintre două stive de conserve cu supă de cartofi şi cutii cu fulgi de porumb. Era un obiect complet diferit de toate celelalte, dar camuflat printre atâtea alimente, nici nu-l observasem.

Bărbatul m-a lovit cu el. Era lung şi flexibil. Mânerul de catifea lucea, îmbibat de transpirație. Sigur semăna cu cel pe care îl avea instructorul de călărie pe care îl iubea Marie. Când îl ridica, dansa prin aer descriind o curbă atât de frumoasă, încât uitam că era un obiect menit să-mi provoace durere. Bărbatul schimba mereu unghiul câte puțin, astfel încât să nu lase aceeaşi urmă de două ori. Biciul se unduia liber prin spațiul îngust, fără să atingă ce nu trebuia – alimentele, pereții sau lanțul. Fiecare lovitură cădea asupra mea.

Ce mă captiva, mai degrabă decât durerea, era sunetul. Era pur şi înalt, aidoma aceluia scos de un instrument cu coarde. Se întindea pe fiecare părticică din trupul meu, provocându-mi convulsii în măruntaiele şi oasele ascunse dedesubt. Nu-mi venea să cred că propriul meu corp scotea nişte sunete atât de fermecătoare, ca susurul unui izvor ascuns în cele mai adânci caverne dinlăuntrul meu.

Şoarecele se zvârcolea. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât cursa îi

strângea coada mai tare. Era extenuat. Avea ochii negri, împăienjeniți. Chițăia întruna, scrâşnindu-şi dinții.

Biciul s-a încordat din nou. M-a străbătut un val de durere din omoplat şi până în şold. După ce s-a stins şi ultimul acord al izvorului, am slobozit un țipăt de extaz. Țipătul meu s-a suprapus peste chițăitul şoarecelui.

Capitolul 13

Când am ieşit din cămară, am văzut că între timp se pornise furtuna. Ploaia bătea în geamuri, vântul sufla în vârtejuri, iar valurile învolburate pătrundeau până în golfuleț. Împrejur era întuneric. Doar spuma valurilor care se spărgeau de țărm săgeta întunericul. Mugetul mării, contopit cu vuietul vântului, reverbera pe tot cuprinsul insulei. Traducătorul a aprins lumina în cameră.

Şoarecele zăcea mort într-o găleată cu apă. Plutea cu spatele încovoiat, lăbuțele din față atârnându-i moi şi gura întredeschisă. Nu suferise mult. La început, când traducătorul l-a apucat de coadă şi l-a cufundat în găleată, s-a zbătut puțin, dar imediat s-a cuminţit. A deschis larg ochii în apă, de parcă medita la o chestiune importantă. Apoi, când bărbatul i-a dat drumul, a plutit la suprafață.

Ceva se ițea din buzunarul fustei mele, aruncată pe podea. Bărbatul l-a luat şi l-a privit un timp îndelungat. Eu îmi frecam încheieturile mâinilor, în sfârşit eliberate. Biciul nu-mi lăsase urme prea adânci. Doar îmi ardea pielea. Însă atunci când închideam ochii, încă mai vedeam curba pe care o descria în aer.

— Te-ai întâlnit cu el? m-a întrebat traducătorul.

— Poftim? am răspuns eu.

— Te-ai întâlnit cu el? a repetat el pe acelaşi ton.

Atunci mi-am dat seama că se referea la nepot. Iar ce ținea în mână erau bilețelele de la el.

— Da, ne-am întâlnit, am răspuns eu, neputând să-mi dezlipesc privirea de la mănunchiul de bilețele mototolite după ce stătuseră atâta vreme în buzunar.

— Când?

— Cu o zi înainte să plece.

— Nu mi-a spus nimic…

— Ne-am întâlnit din întâmplare. L-am văzut pictând, pe stâncile din

fața stației de autobuz.

— Nu ştiam. Habar n-aveam că v-ați întâlnit fără mine.

— Ne-am văzut foarte puțin.

— Dar uite câte bilete a scris…

Fruntea i s-a încrețit, cuprins de gânduri, şi a scrâşnit din dinți. Încerca să-şi explice cumva întreaga situație. Un bilețel, apoi încă unul, i-au alunecat din mână pe podea. Am văzut scrisul familiar al nepotului, însă nu reuşeam să-mi amintesc clar ce anume scria în ele.

— Sigur nici el nu s-a gândit că ar avea de ce să pomenească de asta. Doar am vorbit puțin. El picta, iar eu aşteptam autobuzul. Asta a fost tot.

— A scris despre soția mea. Despre cum a murit, în amănunt.

— Eu l-am rugat să-mi spună.

— De ce ai ținut secret?

— N-am avut nici un motiv anume.

— Ai avut tu un motiv, dacă ai vrut să mă laşi pe dinafară.

— Dar el a plecat! Nu mai e aici. Ce mai contează?

— Nu încerca să mă prosteşti!

Pentru a câta oară îi auzeam eu acest ton, de când îl întâlnisem prima dată la Iris? Mereu mă paraliza, mă făcea să nu mai clintesc.

Vântul întețit forma vârtejuri în înaltul cerului, care se năpusteau drept peste insulă. Ceva a pârâit puternic, poate unul din pinii de pe stânci, poate balustrada de la terasă.

— Îmi dau seama după cum a scris. Bilete peste bilete din care văd cum ați stat de vorbă. Pe ce ton, cu ce aer, îmi dau seama de tot, de parcă v-aş auzi vocile.

Ploaia şi vântul se înlănțuiau în vârtejuri. Marea era învăluită în întuneric şi oricât îmi forțam privirea, nu reuşeam să desluşesc oraşul. Bărbatul a lăsat toate bilețelele să-i cadă din mână.

— Te-am înşelat.

Am spus-o pe un ton surprinzător de calm. Deşi era adevărul, aveam senzația că mințeam. Bărbatul asculta ecoul vocii mele, fără să clintească.

S-a auzit sirena. Un sunet prelung, interminabil.

— Nu mai circulă vapoarele. Nu mai ai cum să te întorci, a zis el.

Ne-am petrecut întreaga noapte iubindu-ne aşa cum doar noi ştiam să ne iubim. Nu mai puteam să mă întorc la Iris. Vaporul nu mai circula, telefon nu era, nu aveam nici vreun prieten care să mă ajute. Eram doar noi doi.

Straniu, dar nu m-am gândit la mama. Nu m-am gândit nici la ce explicații să-i dau a doua zi. Aveam senzația că ziua de mâine nu urma să vină. Furtuna nu avea să se mai oprească niciodată, iar noi aveam să rămânem închişi pe insulă la nesfârşit. Imaginea aceasta romantică mă ațâța şi mai tare.

Bărbatul m-a pedepsit. A fost o pedeapsă ciudată, cum nimeni nu şi-ar fi imaginat. M-a târât în baie şi mi-a tăiat părul.

În baie era frig. Ventilatorul mergea. Deşi încăperea era îngustă, avea tavanul foarte înalt şi toate sunetele reverberau pe deasupra capului. Plăcile de faianță lipseau din loc în loc, iar cada era plină de zgârieturi pe interior.

— Ce-ai făcut?

Bărbatul ținea în mână foarfecele cu care îmi tăiase cândva jupa. Ca şi atunci, a despicat aerul de câteva ori cu ea, cu un vâjâit ascuțit, care m-a înspăimântat. Din cauza ecoului, sunetul îmi vibra şi mai prelung în timpane.

Ştiam cât de bine tăia. Abia dacă îi atinsese tivul cu ea şi jupa se şi despicase, fără nici cea mai mică împotrivire. Mă dezbrăcase complet fără să depună vreun efort.

— Să-mi seduci tu băiatul…

Bărbatul m-a înşfăcat de coc. Părul meu, care până atunci reuşise să-şi păstreze forma, s-a desfăcut într-o clipită şi mi s-a revărsat peste față.

— Te învăț eu minte! Uite aici cum! Uite aici!

Bărbatul m-a înşfăcat din nou de păr şi m-a tras încoace şi-ncolo. Auzeam cum îmi pârâie pielea capului.

— Lasă-mă! am țipat eu.

Am lovit chiuveta cu piciorul şi m-am izbit cu spatele de marginea căzii. Simțeam cum îmi smulge pielea de pe craniu.

— Lasă-mă, te rog! Doare! Doare…!

Lama rece mi-a atins capul. Un mănunchi de păr a căzut sub ochii mei. Uleiul de camelie se evaporase şi era uscat. Bărbatul mi-a trecut iar şi iar foarfeca prin păr. Şuvițele nu mai conteneau să cadă. Nu credeam că-mi mai rămăsese ceva pe cap, dar mâna lui tot nu se oprea. Nu mă cruța.

— Îmi pare rău! Nu mai fac! Îmi pare rău! am repetat eu, dar el n-a răspuns.

Mi-am dat seama că-i mărturisisem totul pentru că voiam să mă pedepsească. Poate că din acelaşi motiv îl invitasem pe nepot la Iris.

Părul mi se lipise de buze, de sâni, de sex. Îl dădeam cu mâna la o parte, dar se lipea la loc. Şi el era plin pe mâini şi pe costumul lui prețios.

Pe fereastră nu se vedea decât bezna. Stropii de ploaie se prelingeau pe geam.

Foarfeca i-a căzut din mână şi s-a rostogolit pe gresie. S-a lăsat în genunchi gâfâind şi a început să tuşească. Am rămas amândoi nemişcaţi o vreme îndelungată. Am dat să-mi duc mâna la cap, dar n-am avut curaj. Mâna îmi tremura neîncetat.

Robinetul de la duş era deschis la maximum şi din apa fierbinte se ridica abur. Părul aluneca spre scurgere parcă împotrivindu-se, agăţându-se de dalele de gresie şi de savonieră. Nu-mi venea să cred că până acum câteva clipe acele şuviţe creşteau pe capul meu. Arătau ca nişte paraziţi negri, lungi şi subţiri, care se încolăceau şi se zvârcoleau încercând să scape, dar până la urmă ajungeau cu toţii, neputincioşi, în scurgere.

Bărbatul a îndreptat duşul către mine. M-am retras într-un ungher şi mi-am ferit faţa, dar a venit cu el după mine. Nu puteam nici să deschid ochii, nici să spun ceva. Apa mi-a intrat în nas şi în urechi şi n-am mai putut să respir.

— Ei, cum e? S-o dau mai fierbinte?

Bărbatul a rotit butonul de la termostat. Firele de păr necurăţate s-au făcut ghemotoc şi au înfundat scurgerea. Toate îşi dăduseră suflarea. Eram ca şoarecele înecat.

Mai târziu în seara aceea s-a oprit curentul. Odată ce s-au stins luminile, vuietul vântului se auzea şi mai aproape. Potopul nu dădea semne să slăbească. Bărbatul s-a schimbat de hainele ude, dar era prea întuneric să văd ce costum şi cravată îşi alesese. Eu am rămas dezbrăcată.

A pus câte o lumânare pe birou, pe măsuţa de cafea şi pe masă. Apoi a adus mâncarea – ceva portocaliu şi păstos. A turnat-o într-o farfurie întinsă şi a pus-o pe podea. M-am aşezat în patru labe, mi-am întins gâtul şi am lipăit-o cu limba. Nu mă descurcam prea bine. Pasta portocalie mi s-a scurs din gură şi m-a murdărit pe gât. Bărbatul doar mă privea de pe canapea, fără să se atingă de mâncare sau de băutură.

Am aruncat o privire către bibliotecă, atentă să nu mă observe. Mi-am cercetat cu coada ochiului imaginea reflectată în vitrină. În lumina slabă şi lăptoasă, capul meu arăta deopotrivă caraghios şi jalnic. Parcă eram un pui plin de tuleie. Aveam părul tăiat scurt şi neuniform, răvăşit în toate direcţiile şi încurcat din loc în loc. Am clipit ca să mă conving că eram chiar eu. Apoi mi-am lins buzele.

— Mănâncă mai repede! a zis bărbatul.

Flacăra lumânării a pâlpâit. Acum, mama nu mai putea să-mi facă coc.

Nici să-mi dea cu ulei de camelie.

Câteva resturi de păr încă prinse de mine s-au scuturat în farfurie, creând un mic model negru pe fundalul portocaliu. Le-am apucat cu limba şi le-am înghiţit.

A urmat o noapte lungă. Parcă trecuse o veşnicie de când stătusem pe puntea vaporului şi privisem norii crepusculari. Noaptea se lăsase fără asfinţit. Lumea exterioară – marea, oraşul, ceasul de flori, hotelul – toate dispăruseră, spulberate de furtună.

M-a supus la nenumărate chinuri şi umilinţe, iar eu mă cufundam în ele, la lumina lumânărilor. Şoarecele care plutea în găleată era singurul care ne privea.

La prima cursă a vaporului de dimineaţă, eram singurii pasageri. Furtuna trecuse. Valurile încă mai fremătau, dar ploaia se oprise, golfuleţul îşi recăpătase liniştea, iar razele soarelui încercau să răzbată printre nori.

Aveam capul acoperit cu o eşarfă. Era chiar eşarfa care o strangulase pe soţia lui. Batistele traducătorului se dovediseră toate prea mici, iar un prosop ar fi arătat prea rău. Altceva cu care să-mi acopăr capul nu găsiserăm.

— Atunci rămân aşa, am spus eu, dar bărbatul mi-a adus eşarfa. Da, dar…

Neluându-mi în seamă ezitarea, a desfăcut-o şi mi-a înfăşurat-o pe cap. Marginile deştrămate le-a ascuns cu dibăcie la ceafă. Privite de departe, petele de sânge puteau trece drept un model abstract.

— Îţi vine tare bine, mi-a zis el.

Puntea era udă şi ne-am luat de mână ca să nu alunecăm. Încă mai aveam urme la încheieturi.

Mi-a cumpărat o cacao de la standul de cafea. Era dulce şi începuse să se răcească. Vânzătorul era tot cel care stătuse la prora să fumeze, cu o zi înainte. Avea ochii umflaţi şi a rămas cu privirea plecată, indispus, chiar şi atunci când traducătorul i-a întins banii.

— Mulţumesc, i-am spus eu şi atunci a aruncat o privire fugară către capul meu.

Marea avea o culoare tulbure şi era plină de gunoaie aduse probabil de râu. Nu se zărea nici o pasăre pe cer. Singurii care cutreierau văzduhul erau norii.

— Vezi că e udă balustrada, m-a prevenit el şi a şters-o cu batista.

— Auzi, ce să-i spun mamei?

— Poți să-i spui că te-ai dus pe insulă în plimbare şi n-ai mai avut cum să te întorci. Ăsta e adevărul. Doar nu uita să adaugi că ai rămas peste noapte la centrul de odihnă.

— Şi părul?

— Rămâi cu eşarfa pe cap. Nu-ți face griji. E foarte drăguță, o să-i placă şi mamei tale.

Mi-am dus mâna la cap. Pe porțiunile pătate de sânge se simțea altfel la atingere. Deodată, o pală de vânt s-a stârnit din spate. Bărbatul a strâns mai tare nodul de la eşarfă şi a băgat la loc sub ea şuvițele de păr ieşite.

Oraşul a început să se vadă. Am zărit imediat biserica, turnul cu ceas de la primărie şi zidurile de apărare ale castelului. În ciuda furtunii cumplite, zidurile încă se mai înălțau din mare, fără să se fi surpat. Vaporul a încetinit şi a sunat din sirenă, cotind la dreapta. Ne-am strâns mâinile şi mai tare. Vânzătorul de la standul de cafea spăla cana din care băusem cacao.

Oraşul se vedea tot mai mare. Pe ponton se zărea o mulțime de oameni. Pesemne turiştii nerăbdători să ia vaporul către insulă aşteptau la coadă. Vaporul a făcut un sfert de rotație şi s-a apropiat de ponton cu pupa. De data aceasta, sirena a sunat mai jos şi mai puternic.

— Putem să ne despărțim aici.

— Te conduc până la ceasul de flori.

— Trebuie s-o iau la fugă. E ora la care se eliberează camerele.

— O să-ți scriu.

— Aştept.

Mi-a atins obrazul, apoi şi-a strâns uşor degetele de parcă n-ar fi vrut să piardă acea senzație.

Se auzea zvon de voci. În depărtare, cineva îmi striga numele.

— Mari, Mari, Mari!

Mi-am auzit clar numele. Lumea adunată pe ponton se uita către noi. Nu erau pasageri care aşteptau vaporul. Am văzut un chelner, cu şorțul la brâu. Era şi un şofer de taxi. Şi o femeie între două vârste, îmbrăcată în pijama. Toți stăteau cu capetele apropiate şi şuşoteau între ei. În fața sălii de aşteptare erau oprite o maşină de poliție şi o salvare. În spatele mulțimii l-am zărit pe tânărul cu acordeonul. Avea instrumentul la gât, ca de obicei, însă nu cânta.

— Mari, aici sunt! Mari!

Era mama. Ea țipa. De ce mă striga atâta? Mi se părea foarte straniu.

Cu un huruit puternic, motorul vaporului s-a oprit. Doi bărbați tineri pe

care nu-i cunoşteam s-au năpustit pe punte, strigând ceva către noi, pe un ton agresiv. În ciuda faptului că țipau, n-am reuşit să desluşesc nici o vorbă. Striga când unul, când altul, dar în urechile mele era o linişte deplină. Nici un sunet nu răzbătea înăuntru, de parcă timpanele mi se evaporaseră.

Traducătorul mi-a lăsat mâna şi a alergat pe punte. Fugea împleticindu-se. Unul dintre bărbați s-a luat după el, iar celălalt m-a prins în brațe. Îmi vorbea încontinuu, dar eu nu auzeam nimic.

Traducătorul s-a împiedicat şi s-a lovit de o scrumieră. Vânzătorul de la standul de cafea l-a imobilizat, dar a reuşit să scape din strânsoare şi a fugit din nou către prora. Totul s-a petrecut în linişte.

În momentul în care a fost la un pas să fie prins, traducătorul s-a aruncat în mare. S-a cățărat pe balustradă, s-a făcut ghem şi a plonjat în apă fără un cuvânt de bun rămas, fără să-mi arunce măcar un zâmbet. În clipa în care a despicat apa, timpanele mele şi-au revenit.

— Eşti rănită? m-a întrebat tânărul pe un ton blând, privindu-mă cu atenție.

— A sărit! Coborâți barca!

S-a auzit freamăt de paşi.

— Aruncați colacul!

— Unde e vesta de salvare?

— Stați până apare la suprafață! Nu vă pripiți!

Mai multe voci se amestecau unele cu altele.

— Asta…

Tânărul a dat să-mi atingă eşarfa. I-am dat mâna la o parte şi m-am lăsat pe vine.

— Mari, ce frică ți-o fi fost! Gata, stai liniştită, acum eşti în siguranță. Când am auzit că ai fost răpită, am crezut că mor! Uite ce ți-a făcut! Te doare ceva? Ce individ! Important e că n-ai pățit nimic. Ce bine! Mulțumesc, domnule polițist! Putem s-o ducem la spital, da? Cu ambulanța, da?

Mama nu se oprea din vorbit. Vocea ei se înfăşura în jurul meu, iar şi iar, fără încetare. Însă în urechile mele nu răsuna decât ecoul lui, scufundându-se în apă.

Trupul traducătorului a apărut la suprafață trei zile mai târziu. L-a găsit echipa de scafandri de la poliție. Era tumefiat, cu hainele rupte, pe jumătate gol. Avea capul umflat de două ori cât mărimea normală şi chipul descompus.

Bărbatul avea dosar penal. Cu patru ani şi jumătate în urmă, îl atacase pe proprietarul unei ceasornicării din cauza unei probleme legate de un produs. Îl lovise în cap cu un ceas de masă luat din magazin şi omul avusese nevoie de trei săptămâni pentru o recuperare completă. Prin urmare, l-au identificat cu uşurință după amprente.

Am petrecut o singură noapte la spital. Medicul m-a examinat pe toate părțile şi a notat totul în fişa medicală, fără să omită nici cea mai mică zgârietură sau hemoragie internă. Până în acel moment nu-mi dădusem seama, dar pe cap aveam nenumărate mici tăieturi provocate cel mai probabil de foarfecă. Mă usturau când îmi frecam capul de pernă.

Am fost chestionată cu grijă, de o polițistă. Uneori mai aducea şi un medic psihiatru sau un consilier. Însă tot ce le-am spus a fost că nu-mi amintesc nimic. Ei au presupus greşit că acest fapt era consecința traumei suferite. Având în vedere că suspectul era mort, victima nu avea nimic de câştigat din elucidarea faptelor, ba din contră, asta doar i-ar fi amplificat chinul sufletesc. Aceasta a fost concluzia la care au ajuns.

În noaptea cu furtuna se iscase o mare agitație când nu m-am mai întors la Iris şi apelaseră la poliție să mă caute. La început s-a crezut că mă înghițiseră valurile sau că mă luase vreun şuvoi de apă. Dimineața, vânzătorul de la standul de cafea a venit cu informația că mă văzuse pe vapor cu un bărbat suspect. Slujnica mi-a povestit totul. Încerca să se arate plină de compasiune, însă vorbea însuflețit, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

Pe mine însă totul mă lăsa rece. Traducătorul murise. Aceasta era singura mea certitudine.

A durat mai mult de zece luni până mi-a crescut părul la loc. La recepție nu m-am mai întors niciodată. M-am limitat doar la treburi în spate, unde nu era nevoie să dau ochii cu clienții. Nici după ce mi-a crescut părul la loc mama nu mi l-a mai prins. Uleiul de camelie s-a volatilizat şi

sticluța a rămas goală.

Unica mea rugăminte la adresa poliției a fost să caute caietul cu traducerea romanului a cărui eroină se numea Marie. L-au căutat peste tot, dar nu a fost de găsit. Tot ce au descoperit a fost un munte de role de film cu fotografii cu mine.

Nimeni nu a revendicat cadavrul, drept care a fost incinerat şi depus în cimitirul municipal. Nepotul nu a apărut nici până în ultima clipă.